

เอโกปี หุควา พุทธา โหติ
พุทธาปี หุควา เอโก โหติ

ปีที่ 12 ฉบับที่ 194
เดือน กันยายน 2549

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ศ.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

กองรับใช้บรรณาการ

ศุภชัย เศรษฐบุณยสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
วินธรรม อโศกตระกูล
ธเรศ สกลี
น้อมนบ ปริญญาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ฟ้างาม เทพโพธิ์ชัย
ค่านานไท ชานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินทะ
สุเสรี สี่ประเสริฐ
ปึกฟ้า เกาประเสริฐ
สุภาพ เพชรสุช

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินทะ

โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
๐-๒๓๗๓๔-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย

กัณฑ์แก่น ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม
บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
e-mail : susaree@yahoo.com

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๓๕-๘๕๑๑

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

เมื่อต้นเดือนสิงหาคมผมได้รับจดหมายจากปราชญ์บุรี ซึ่งเป็น
๒คนบ้านนอกเช่นกัน ช่วยชี้ชมทรัพย์ ผมไม่ควรจะหวังไว้เพียง
คนเดียว ต้องให้หลายๆ ท่านทราบด้วย
“เรียน คุณอาจำลองที่เคารพครับ

ผมได้อ่าน “เราคิดอะไร” ฉบับเดือน ส.ค. แล้วรู้สึกไม่สบายใจ
เป็นอย่างมาก ที่คุณอาเล่าถึงว่าได้พูดคุยกับนาย... สนิทสนม
เหมือนเดิม เพราะต่างก็เว้นไม่คุยถึงใครคนหนึ่ง

คุณอาครับ **ระบอบทักษิณ ไม่ได้อยู่ได้เพราะ พ.ต.ท.ทักษิณ
เพียงคนเดียว**นะครับ แต่อยู่ได้เพราะลี้ล้อผู้ซึ่งได้รับผล
ประโยชน์ร่วมกัน ผู้มีจลาจลรัฐ หรือผู้ไม่มีทางจะไปด้วย

ในกรณีผู้ที่ไม่มีความจะไปนั้น ค่อนข้างน่าเห็นใจ แต่ก็ต้อง
ระมัดระวังอย่างมากในการคบหาให้เกียรติ เพราะถึงอย่างไรก็ยัง
เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ระบอบทักษิณยังอยู่ได้ ถือเป็นคนรับใช้

ในกรณีของ นาย... คนนั้น เขาไม่ได้อยู่ในประเภทสุดท้ายแน่นอน
ทั้งทำตัวเป็นปากเป็นเสียงอย่างสำคัญในระบอบทักษิณตลอดมา
ซึ่งคนกลุ่มนี้น่าจะจัดได้ว่าเป็นกลุ่มสมุนเลยทีเดียว

คุณอาครับ ผมมองว่า**การพูดคุยกันสนิทสนมเหมือนเดิม
เป็นการยอมรับพฤติกรรมของสมุน... อันวิญญูชนไม่พึงกระทำ**
ทั้งการเผยแพร่ออกทางวารสารยิ่งทำให้คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าการ
ยอมรับพฤติกรรมของสมุน... นั้นเป็นเรื่องปกติ ไม่มีอะไรเสียหาย
ซึ่งความคิดเห็นเช่นนี้นับเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ระบอบทักษิณยังอยู่
ได้เพราะลี้ล้อเขายังอยู่ได้เหมือนไม่ได้ทำอะไรผิด ทั้งๆ ที่เป็น
ส่วนสำคัญที่ทำให้ประเทศชาติเรารีกฤตมาจนวันนี้

**เพื่อรักษาธรรม วิญญูชนควรจรรจนรงค์ให้คว่าบาตรคน
เหล่านี้ด้วย** จนกว่าพวกเขาจะออกมา

จึงเรียนมาเพื่อคุณอาได้โปรดพิจารณาทบทวนครับ”
อ่านจดหมายจบ ผมก็เห็นด้วยทันทีโดยไม่ต้องทบทวน เมื่อ
เร็วๆ นี้คุณอาจารย์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประชุมหาวิธี
คว่าบาตร ดร.ทักษิณ นี้ก้าวหน้าไปอีกขั้นหนึ่ง เป็นการคว่าบาตร
ลูกน้อง ถ้าเราช่วยกันทำมากๆ ในหลายที่หลายแห่ง เราอาจ
เรียกร้องให้ ดร.ทักษิณ ลาออกเป็นผลสำเร็จ โดยไม่ต้องจัด
ชุมนุมใหญ่ หรือชวนกันไปกินนอนกลางถนนเป็นเดือน

เราเคยได้ยินการประท้วงแบบ “**อาริยะขัดขืน**” มาแล้ว นี่เรียก
ได้ว่าเป็น “**อาริยะคว่าบาตร**” ได้เหมือนกัน ก็ดีครับ **๓**

จากหนึ่งจึงเป็นเรารวมเราเข้าเป็นหนึ่ง One for All All for One เอโกปี หุดว่า พหุธา โหติ พหุธาปี หุดว่า เอโก โหติ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ 12 ฉบับที่ 194
เดือนกันยายน 2549

7

บ้านปานาดอย

ผมและเพื่อน จปร.รุ่น ๗ ที่เคยเสี่ยงชีวิตมาในสมรภูมิกียังดำรงคงมั่นในคุณลักษณะที่ป้าท่านพูด
เราไม่มีวันตายไปจากความรักชาติ
เราไม่มีวันตายไปจากความเป็นผู้มีเกียรติ
เราไม่มีวันตายไปจากความเป็นผู้มีวินัย
และที่สำคัญอีกอย่าง ดร.ทักษิณต้องจำให้ตี
เราไม่มีวันตายไปจากความกล้าหาญ

สี่ส้นชีวิต

18

เคยอ่านหนังสือชาวอโศกหลายเล่ม ที่สนใจก็คือหนังสือ “คนคืออะไร ทำไมสำคัญนัก”

จนจบ ซึ่งตอนท้ายๆ เล่มน่าสนใจที่บ่งถึงผู้เขียนว่าจะต้องมีอะไรพิเศษ จึงทำให้หมาทันทีเมื่อถูกขวน และเลิกกินเนื้อสัตว์เพียงฟังว่าเหมือนเอาชีวิตผู้อื่นมาต่อชีวิตเราก็ตกใจมากไม่เคยรู้มาก่อน เลิกกินได้ทันที...

ประชาธิปไตยพวกมากลากไป
ใช้ได้แคไหนกัน

49

ทุกหมู่กลุ่มต่างใช้คนมีปัญญาฉลาดเป็นแม่ทัพนำหน้าทั้งนั้น ไทยลักไทยยิ่งใหญ่ทะเลสิ่งบานทะไร่เกินคาด ก็เพราะผู้นำเขาฉลาด ส่วนจะฉลาดสามารถดีหรือสามานย์แกมโกงสุดโคตรแคไหนไปตามดูเอาเถอะ พระเดชพระคุณเหลือบรรยาย...!

1	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
3	นัยปก:อาวุธและทรัพย์ที่จะระงับวิกฤต ๗	จริงจัง ตามพ่อ
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณคิดคิดน้อย	บรรณาธิการ
7	บ้านปานาดอย	จำลอง
11	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
18	สี่ส้นชีวิต (สัมภาษณ์คุณรวงข้าว ชาวหินฟ้า)	ทิม สมอ.
24	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
33	การ์ตูน	วิสูตร
34	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	อมร อมรรัตนานนท์
38	คิดคนละข้าว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
42	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
44	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
42	เรื่องสั้น	ณัช คงชัยทรัพย์
49	ประชาธิปไตยพวกมากลากไป	
	ใช้ได้แคไหนกัน	วิมุตตินันทะ
55	ข่าวคนเอ้ย	นักข่าวเบอร์สาม
56	สุขได้เพราะใจพอ	เสฏฐชน
60	เวทีกความคิด	ประเทือง ไทยเขียว
		ทนนดี ส.บางม่วง
66	ผลกระทบนโยบายฯ	ศ.ศิริรักษ์
69	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77	กตติกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

อัตราค่าสมาชิก 2 ปี 24 ฉบับ 500 บาท / 1 ปี 12 ฉบับ 250 บาท ส่งธนาคติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
ในนาม น.ส.ศีลสนิท น้อยอินตะ โอนเข้าธนาคารกรุงไทยสาขาถนนนวมินทร์บัญชีเลขที่ 057-1-44705-8 ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ
สำนักพิมพ์กัลลกัน 644 ซ.นวมินทร์ 44 ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.10240 โทร. 0-2733-6245

● จริงจัง ตามพ่อ

ภาวการณ์ของบ้านเมือง ณ กาละ
นี้ คงไม่ต่างอะไรจากสภาพ
“โลกช้า-กรรมชัด-วิบัติเป็น ที่ไม่เคย
เห็นเราก็ได้เห็น ที่ไม่เคยเป็นก็
มีอันเป็นไป” ไม่น่าเชื่อว่าจังหวัด
น่านเมืองบนภูเขาจะกลายเป็น

เมืองใต้บาดาล ที่ถูกน้ำท่วมจนจมมิดหลังคาเรือน พระเจดีย์เก่าแก่วัดพันอัน จังหวัดเชียงใหม่อายุ
๕๐๐ ปี ต้องพังครืนลงมาเหมือนอาเพศ ที่ไม่เคยร้อนก็ร้อนแรงไปถึงเมืองหนาวทางยุโรป ชาว
คนตายเพราะแผ่นดินไหวและน้ำท่วมฉับพลัน กลายเป็นชาวปกติธรรมดาของชาวโลกาพิบัติไปแล้ว

นอกจากเวรกรรมที่มนุษย์ตั้งหน้าตั้งตาทำลายธรรมชาติ และธรรมชาติก็เริ่มเอากลับคืนอย่างสาหัส
สาครจรจู่เท่านั้นยังไม่พอ มนุษย์ก็ยังหันมาเตรียมเข่นฆ่าทำลายล้างกันเอง ด้วยการพัฒนาและสะสม
อาวุธไปถึงขั้นระดับนิวเคลียร์ เพื่อให้มีประสิทธิภาพในการสร้างความหายนะให้กับมนุษยชาติด้วยกัน
เองให้มากที่สุด ไม่ว่าจะทั้งนิวเคลียร์ที่เกาหลีเหนือและนิวเคลียร์ที่อิหร่าน ซึ่งใกล้จะถึงจุดแตกหักกันเต็มทีที่
ทำนุชน้อยจากไทยโพสต์ได้นำข้อมูลจากการวิจัยของสถาบันสันติภาพระดับโลก มาเปิดเผยเมื่อครั้ง
ล่าสุดนี้ว่า ขณะนี้แต่ละประเทศทั่วโลกต่างพากันจัดหาอาวุธเพื่อเตรียมการเอาไว้ทำสงครามครั้งใหญ่
ซึ่งจำนวนตัวเลขงบประมาณของประเทศต่างๆ ในโลกนี้มีมากกว่า ๔๔ ล้านล้านบาท ในช่วงปีที่ผ่านมา
และมีแนวโน้มว่าในปีงบประมาณที่เตรียมเอาไว้เพื่อจะเข่นฆ่ามนุษยชาติด้วยกันก็จะสูงยิ่งขึ้นไปอีก

เมื่อย้อนกลับมาดูวิกฤตของไทย ใครๆ ก็อยากจะให้รู้ตัวแล้วกันไปเสียที และก็คิดงายๆ ว่า ถ้า
ทหารชออกไปเหมือน ๑๔ ตุลาหรือพฤษภาทมิฬ เหตุการณ์ทั้งหลายก็จะจบลงได้ แต่ประวัติศาสตร์ก็ได้
บอกเราว่า การเปลี่ยนแปลงที่ผ่านมาไม่ได้ทำให้ประชาชนเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด และประชาชนก็
แทบจะไม่รู้เรื่องราวด้วยซ้ำ จึงทำให้เหตุการณ์ ๑๔ ตุลา พลิกผันกลับมาเป็น ๖ ตุลา หฤโหดแทน

คนป่วยโรคมะเร็งแม้ว่าจะตัดก้อนมะเร็งออกไปแล้ว ก็อาจจะกลับมาเป็นมะเร็งหนักกว่าเก่าได้
ถ้าหากไม่เปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตเดิมๆ ฉะนั้น วิกฤตของสังคมไทยแม้จะขับไล่ผู้นำ (ก้อนมะเร็ง)
ออกไปได้ แต่เหตุปัจจัยที่ทำให้เกิดมะเร็งร้าย ทั้งทุนนิยม บริโภคนิยม อำนาจนิยม และทหุหรานิยม
ยังครอบงำโลกและสังคมอยู่เช่นนี้ มาตรการการแก้ปัญหาใดๆ ก็เป็นได้แต่เพียงการแก้ปัญหาชั่วคราว
ที่ระยะยาวหรือไม่ยาวนานเกินไปก็ต้องกลับมาได้อีกฉนั้น

ตราบใดที่ยังไม่ได้เข้าไปแก้ให้ถึงจิตใจอันเป็นต้นเหตุแห่งปัญหาแล้ว ก็จะไม่เป็นการแก้ปัญหาที่
ยั่งยืนได้ และสิ่งที่เข้าไปแก้ได้อย่างลึกซึ้งให้ถึงจิตใจนี้ ก็มีแต่ “อารยธรรม” ขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น ที่ทำให้มนุษยชาติเลิกต่อสู้ทำลายทำร้ายแก่งแย่งกัน เหมือนพระองค์ลีมาล
ที่เปลี่ยนสภาพจากโจรร้ายอำมหิตมาเป็นพระอรหันต์ ที่นำสันติภาพและสันติสุขกลับคืนสู่สังคมอย่าง
ยั่งยืนถาวร.

● จริงจัง ตามพ่อ

จากผู้อ่าน

□ มามืด - ไปสว่าง

สีลันชีวิตในฉบับที่ ๑๙๓ สัมภาษณ์คุณข้าพทุธ ขาวดารา เห็นว่ามีทัศนคติต่อวิชาชีพนายความ ไม่ถูกต้อง เช่น ในหน้า ๑๙ “...ที่อึดอัดใจผมมากที่สุดคือ ศิลข้อ ๔ ที่จะไม่พูดโกหก เพราะอาชีพนาย มั่นต้องโกหก ไม่ว่าจะโกหกด้วยพูดเองหรือเอกสาร เพราะเอกสารบางที่เราต้องทำขึ้นมาเอง...” และ หน้า ๒๑ “...ทั้งๆ ที่นายรู้ว่าคุณความเราเป็นฝ่ายผิด แต่นายก็ต้องหาช่องทางให้ชนะคดี ส่วนใหญ่ช่วย คนผิดทั้งที่รู้ว่าผิดก็ช่วย มันเหมือนธุรกิจที่เราทำเพื่อเงิน ลูกความคือลูกค้าของเรา ยิ่งช่วยคนผิดทำให้ลูกได้นี่นะ ชื่อเสียงมันมาเลยนะ และรายได้มันก็ขึ้นตาม ยิ่งช่วย คดีฆ่าคนตายให้หลุดได้ ทำคดียาเสพติดไม่ให้ติดคุกได้ คดีพวกนี้เงินดีมาก...” ผมอยากให้บรรณาธิการ ทบทวนเนื้อหาส่วนนี้ เพราะทำให้คนเข้าใจอาชีพ นายความไปในทางเสียหายได้ แต่อย่างไรก็ดี ขอ ชื่นชมที่เขาเลิกอาชีพหาเงิน เลิกคิดอย่างที่เคยคิด หันมาทำงานฟรีให้วัดได้

● นาย แดดลิม กทม.

👉 ทบทวนบทสัมภาษณ์นี้แล้วครับ คนที่เคย เห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นดอกบัวเป็นกงจักร แล้วปล้นกลับตัวกลับใจได้ทัน เห็นลัทธิธรรมก่อน ลมหายใจสุดท้าย ทั้งยังอาจหาญเปิดโปงอภุชกรรม ของตนเองอีกต่างหาก สำนึกบาปเยี่ยงนี้สมควร อโหสิกรรมและชื่นชม ถ้าผู้นำของเรารู้สึกรู้สึกละอายใจ แบบนี้สักนิด บ้านเมืองของเราคงไม่เจอกลียุคแบบนี้ หรอก ขอขอบคุณครับที่กรุณาท้วงติงมา

□ ละเมิด - หมิ่น

ติดตามเรื่อง กกด.เห็นด้วยที่ต้องโทษจำคุกทั้งชุด คนละ ๔ ปี ไม่ได้ละใจหรอก แต่สาสมแล้วที่ก่อเวร ก่อกรรมให้บ้านเมือง ยังติดใจแต่พวกขบวนการก่อวิน ที่หน้าศาลในวันตัดสิน ใครๆ ก็ขึ้นเขียงไปถ่านหน้าแล้ว ยังขาดแต่ทนายความประจำตัวของผู้นำ ที่ยังไม่รู้ ออกหัวออกก้อย ทำไมศาลจึงรื้ออยู่ละคะ

● รากหญ้า ตาสว่าง ขอนแก่น

👉 พวกที่ศาลตัดสินลงโทษลงทัณฑ์ไปแล้วนั้น กระทำผิดละเมิดอำนาจศาล ศาลมีอำนาจจัดการได้ เลย ตามประมวลวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๑ (๑) “ขัดขืนไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของศาลตาม มาตราก่อนอันว่าด้วยการรักษาความเรียบร้อย หรือ ประพฤติตนไม่เรียบร้อยในบริเวณศาล” ประกอบด้วย มาตรา ๓๓ “ถ้าผู้ความฝ่ายใดหรือบุคคลใดกระทำ ความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลใด ให้ศาลนั้นมี อำนาจสั่งลงโทษโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง หรือทั้งสองวิธีดัง จะกล่าวต่อไปนี้ คือ (ก) ไล่ออกจากบริเวณศาล หรือ (ข) ให้งโทษจำคุกหรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ.... ใน กรณีกำหนดโทษจำคุกและปรับนั้น ให้จำคุกได้ไม่เกิน หกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท” และประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ “วิธี พิจารณาข้อใดซึ่งประมวลกฎหมายนี้มีได้บัญญัติไว้ โดยเฉพาะ ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับเท่าที่พอจะใช้บังคับได้” ส่วนคดีทนายความประจำตัวของนักเล่นหุ้นนั้น ศาลกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๙๘ “ผู้ใดดูหมิ่นศาล หรือผู้พิพากษาในการ พิจารณา หรือพิพากษาคดี หรือกระทำการขัดขวาง การพิจารณาหรือพิพากษาของศาล...” ซึ่งตาม กระบวนการดำเนินคดี ศาลต้องแจ้งความร้องทุกข์ ต่อพนักงานสอบสวน เมื่อผ่านขั้นตอนชั้นพนักงาน สอบสวนแล้ว ก็ไปสู่ขั้นตอนชั้นอัยการ แล้วจึงจะถึง ขั้นตอนพิจารณาคดีชั้นศาล ขั้นตอนเป็นอย่างนี้ ศาลไม่ได้รื้อหรือหอกครับ เพียงแต่รอรับช่วงจากอัยการ คงอีกไม่นานหรอก เพราะคดีนี้ข้อเท็จจริง พยาน หลักฐานไม่มีอะไรลับซับซ้อน พนักงานสอบสวน ไม่ต้องออกแรงแสวงหาพยานหลักฐานเลย เพราะ ศาลอ้างอิงประกอบคดีพร้อม

□ ผีแมน

กำหนดการเลือกตั้งทั่วไปแล้ว ถึงจะยังไม่ถึงวัน ที่มีผลใช้บังคับตามกฎหมาย แต่ก็เป็นที่รู้กันอยู่ทั่วไป ว่าจะมีการเลือกตั้งในวันที่ ๑๕ ตุลาคมนี้ (จะเลื่อนหรือไม่

เลื่อนก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง) รัฐบาลรักษาการควรหยุดกิจกรรมที่ไม่จำเป็นเร่งด่วน ปล่อยให้ข้าราชการบริหารไปตามระบบ แต่รัฐบาลในร่างทรงของพรรคการเมืองกลับตีหน้าเข่ออกตรวจราชการเป็นการใหญ่ หากินตั้นๆ แบบนี้คิดหรือว่าชาวบ้านชาวเมืองเขาจะไม่ทัน

● ครู เออร์ลีร์ไทร์ สารคาม

☞ ปัญหานี้ไม่อยากตอบเองเลย ขอยืมคำจากคอลัมน์ “ตุ้ยตุ้ยคุยเฟื่องเรื่องทั่วไป” ในไทยโพสต์ วันที่ ๑๓ สิงหาคมนี้มาให้อ่านเล่นๆ ก็แล้วกันครับ “...ผีแมนหรือผีดิบ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเขตหมู่บ้านแสนคำลือ ที่อำเภอปางมะผ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน ในอดีตนั้น มีตำนานพื้นบ้านเล่าขานกันว่า ครั้งหนึ่ง ณ เมืองป่าดิบตรึงได้เกิดโรคระบาด ผู้คนพากันล้มตายนับหมื่นคนเพราะเลี้ยงไก่และกินไก่ เมื่อพลเมืองตายจากโรคที่เลี้ยงไก่-กินไก่แล้ว วิญญาณก็ล่องลอยไปถึงยมโลกเพื่อฟังคำพิพากษาพญามัจจุราช...ทุกคนอยากกลับไปเกิดเป็นมนุษย์ทั้งนั้น...ยมบาลจึงอบรมดวงวิญญาณเหล่านั้นให้รู้จักศีลธรรม ให้ยึดถือจริยธรรมโดยเคร่งครัด ให้รู้จักกติกาของคนดีและความดี ให้มีเมตตาต่อกัน อย่าทำบาป อย่าผิดศีล อย่าบุรณาโกง อย่าคิดบริโภคมุมมามอย่างที่มนุษย์เรียกด้วยสำนวนเสียดลีสว่าสาวปาม ใครมีหน้าที่ใหญ่โตมีอำนาจปกครองผู้คนก็อย่าเอาเปรียบผู้ใต้ปกครอง อย่าเห็นประโยชน์ตนมากกว่าประโยชน์สุขของคนส่วนรวม อย่าอวดอ้างการเที่ยวพร่ำสอนคนทั้งหลาย แล้วคนฟังต่างก็ยกย่องเป็นเสียงเดียวกันว่า นั่นมึงต้องสอนตัวเองและต้องสอนโคตรเหง้าของมึงด้วย อย่าหลงผิดบ้าไสยศาสตร์ เพราะไสยศาสตร์ทุกสาขาไม่รักษาคนไม่ดี อย่าจาบจ้วงด่าฟ้าด่าฝนเป็นสันดานบริภาษ เพราะฟ้าฝนจะถล่มเอาถึงสิ้นชีพและสิ้นโคตรวงศ์ อย่าหลงเหลืออำนาจ เพราะคนเหลิงอำนาจทุกคนในโลกมนุษย์ จะไม่มีแผ่นดินซุกหัวนอนตอนอวสานแห่งชีวิต ...เมื่ออบรมหลักสูตรยมบาลวิชาเสร็จแล้ว ยมบาลก็อนุมัติปล่อยวิญญาณเหล่านั้นกลับมาเกิดใหม่ในเมืองมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง แต่ด้วยระยะเวลาที่คนตายจากเมืองมนุษย์ไปสู่เมือง

ยมบาลนั้นเป็นเวลาหลายวัน ศพบางคนจึงเน่าเฟะพะและเหล่าดวงวิญญาณต้องแย่งกันกลับเข้าซากศพเป็นโกลาหล บ้างก็เข้าร่างคนแก่ บ้างก็เข้าร่างเด็ก วิญญาณผู้ชายเข้าร่างผู้หญิง วิญญาณผู้หญิงเข้าร่างผู้ชาย ยุ่งเหยิงไปหมด พอพื้นที่บังคับร่างไปยังบ้านของเจ้าของดวงวิญญาณ ฝ่ายคนทางบ้านก็ไม่ยอมให้เข้าบ้าน ในที่สุดซากอสุภพวกนั้นจึงรวมตัวกันไปหาที่อยู่ใหม่ แล้วเรียกที่แห่งนั้นว่าสภาผีแมน หมายถึงพวกที่เพิ่งผุดขึ้นมา อาศัยเหตุที่จู่ๆ ก็มาตุ้กตุ้กเอาว่าสภาแห่งนั้นเป็นของกู กูจะยุบเล่นให้บ้านเมืองมนุษย์วุ่นวายมั่งจะเป็นไรไป ชาวจากหลายสำนักก็แจ้งว่า ผีแมนจากสันเขาป่าตองเหลืออง แก๊งที่พวกมันตึกตักว่ามันรักบ้านรักเมือง แต่ไม่เคยประเทืองไฉนนอกจากเหล่าโคตรวงศ์ขี้โกงของพวกมันเอง ขณะนี้กำลังกินยาขยั้น (สมัยนี้เรียกยาบ้า) ขึ้นล่องท่องเที่ยวด้วยเงินภาษีราษฎร ออกไปหากินพร้อมหาเสียงตามสันดานของผีแมนตัวล่าสุดของไทย พลศกนิกรพึงระมัดระวังให้จงหนัก” แค่นี้แหละครับ อ่านแล้วก็คงพอเตรียมตัวเตรียมรับมือพวกผีแมนได้ทันนะ รอดตายจากไข้หัวโกร๋นแล้วค่อยคุยกันใหม่

□ คนไร้ศาสนา

เป็นครั้งแรกที่ผมร่วมแสดงความคิดเห็น ผมไม่รู้ว่าจะใช้คำพูดอะไรจึงจะเหมาะสมกับนาย... คำว่ามหาซัวมหาเลว ผมว่ายังไม่เหมาะ เพราะนาย... เป็นคนไร้ศาสนา ไม่มีศาสนาอยู่ในจิตใจ รวมทั้งผู้สนับสนุนก็เป็นคนประเภทเดียวกัน จึงเป็นกรรมของประเทศไทยแท้ๆ

● วิษณุ วงษ์เสนา ขอนแก่น

☞ จะว่าใครไม่มีศาสนาที่ว่าไปหะครับ แค่คนคนเดียว แต่ที่เหมาเอาว่าผู้สนับสนุนก็เป็นคนประเภทเดียวกันด้วยนั้น มันจะร้อนไปถึงเจ้าเมืองซื่อโอของคุณด้วยนะ เพราะก็เข้าเกณฑนี้เหมือนกัน

☞ บรรณเสถียร

กรรมไม่ดี ทั้งไม่มีประโยชน์แต่ตน ทำง่าย แต่กรรมดีและมีประโยชน์ทำได้ยากยิ่งนัก

✽ (พุทธวจนะ)

“ ตื่นเกิดชาวไทยอย่าได้ซ้ำ พื้นฟูภาษาสมัย
เป็นไทยสมใจภาษาไทย จักได้สืบสกุลไม่สูญพันธุ์
เอาภาษาชาติอื่นเป็นพื้นฟู ของบุตเปลี่ยนหมดรสลิ้น
ภาษาสูญชาติตระกูลสูญด้วยกัน ภาษานั้นสัญลักษณ์หลักของไทย”

นี่คือบทกวีของท่านอาจารย์กำชัย ทองหล่อ อาจารย์ภาษาไทย โรงเรียนจิตรลดา ในพระราชวังดุสิต เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๙ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จเป็นองค์ประธานเนื่องในวันภาษาไทยแห่งชาติ จัดโดยสมาคมครูภาษาไทยแห่งประเทศไทย ที่โรงแรมแอมบาสซาเดอร์ และพระราชทานปาฐกถา เรื่อง “การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย” ดังความบางตอนต่อไปนี้

“การเรียนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาเป็นการเรียนขั้นต้นเพื่อวางรากฐานการศึกษา ไม่เฉพาะด้านความรู้ภาษาไทย แต่เป็นรากฐานการศึกษาความรู้วิชาอื่นๆ เป็นรากฐานการคิด การรับคุณธรรม จริยธรรม การรู้จักระเบียบวินัยและกฎเกณฑ์สังคม ตลอดจนการปลูกฝังวัฒนธรรมไทยและความเป็นไทยด้วย สำหรับคนไทย ภาษาไทยจึงเป็นภาษาที่มีความสำคัญมากที่สุด...

“ส่วนครูเป็นบุคคลสำคัญในการจัดการเรียนการสอน ครูจึงต้องมีความรู้ มีความทันสมัย... มีกำลังใจ มุ่งมั่นในการสอนภาษาไทยให้เด็กไทยรักและตั้งใจรักษาภาษาไทยไว้ให้เป็นสมบัติของประเทศชาติตลอดไป...

“นอกจากนี้ ครูภาษาไทยควรจะต้องส่งเสริมว่าเด็กจะนำภาษาไทยไปขยายสู่การเรียนรู้ในสาขาวิชาอื่นได้อย่างไร...”

“...พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ มีใจความว่า ภาษานั้นเป็นอุปกรณ์สำคัญสำหรับการหาความรู้ ที่หมายถึงความก้าวหน้าของคน จึงอยากให้ครูภาษาไทยภูมิใจในความเป็นครูภาษาไทย เพราะการที่ท่านสร้างความรู้ความก้าวหน้าให้คน พัฒนาคนก็คือการช่วยพัฒนาชาติ”

นอกจากครูแล้ว ผู้ประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับภาษาไทย ไม่ว่าจะด้วยการพูด การเขียน การอ่านภาษาไทย ล้วนมีส่วนสำคัญยิ่งที่จะนาร่องอนุรักษ์ภาษาไทยไว้เป็นสมบัติด้านวัฒนธรรมของชาติ ขณะนี้ภาษาไทยกับการเมืองไทยกำลังประสบปัญหาวิกฤตปานกัน

สื่อ พิธีกร นักการเมือง ผู้ดำเนินรายการ ส่วนหนึ่งใช้ภาษาไทยคล่องปากคล่องมือโดยไม่คำนึงถึงหลักภาษา จนนักวิชาการภาษาไทยออกมาโวยว่าทำให้ภาษาไทยพิกลพิการไป แต่ก็มีกระแสโต้กลับว่า ที่ภาษาไทยแปรเปลี่ยนไปนั้นแสดงว่าภาษาไทยยังมีชีวิตอยู่ จึงผันแปรไปตามสมัยนิยม ภาษาที่ตายแล้วเท่านั้นแหละที่หยุดนิ่งตายตัว ไม่เปลี่ยนแปลง

ก็ฟังดูดีมีเหตุผล แต่ความแปรเปลี่ยนที่ห่างไกลและเมินเฉยต่อหลักการหลักภาษาไปทุกขณะ อีกทั้งชีวิต (ของภาษา) ก็เสื่อมลงทุกวัน กับการมันคงนิ่งอยู่กับที่ (ดูผิวเผินจะเข้าใจว่าตายสนิท) เพราะมีหลักการดีคงตัวลงตัวแล้ว (เป็นภาษาที่ยังมีชีวิต หากแต่ยังรากหนักแน่นจึงไม่ต้องแปรเปลี่ยน) แบบไหนจะดีกว่ากัน

แบบการเมืองไทยยุคคิดใหม่ทำใหม่ที่แปรรูปกระทรวงทบวงกรม แปรรูปรัฐวิสาหกิจ แปรรูปเงินรัฐเป็นเงินราษฎร์ (เข้ากระเป๋านักการเมือง นายทุนการเมือง) แปรรูปข้าราชการเป็นพนักงานรัฐเป็นพนักงานพรรค แปรรูป ส.ส. ส.ว. เป็น ส.พ. (สอพโล) แปรรูปข้าราชการเป็นขุนนาง แปรรูปองค์กรอิสระเป็นองค์กรอุปยศ และอีกเยอะแยะ คิดต่อเอาเองก็แล้วกันครับ คุยเรื่องภาษาไทยอยู่ดีๆ ไหงแปรรูปเป็นเรื่องการเมืองไทยไปได้ละ ลับสน?

พ นหนึบ้านป่าไปสองสามอาทิตย์ ไปสนุก อยู่กับการถล่มจังหวัดน่าน เชียงใหม่ และใกล้เคียง ทั้งเชื้อเชิญและทำทายน่านแล้ว ให้ไปถล่มที่ที่ผมอยู่สักที ก็ไม่เห็นไป

ต้นไม้บนเขาที่เขียวชอุ่มเริ่มมีสีแห้งๆ แล้ว ถ้าแห้งได้ที่ก็จะตามมาด้วยไฟป่าซึ่งมนุษย์มือบอนชอบจุดเป็นประจำ ปีไหนที่ฝนช่วยประพรมน้ำมนต์เป็นระยะๆ เราก็โชคดีไม่ต้องปีนเขาขึ้นไปดับไฟให้เหนื่อย

เห็นภาพน้ำท่วมจังหวัดน่านแล้วน่าเห็นใจ น้ำสูง ๒ เมตร สูงกว่าเมื่อตอนที่เกิดฝนพ่นปีที่กรุงเทพฯ ในระยะหลังๆ นี้ภัยธรรมชาติเริ่มชุก เชียงใหม่ที่ไม่ใครเคยได้ยินเรื่องน้ำท่วมซักจะท่วมซ้ำซากแล้ว

บางคนกลุ่มเรื่องภัยธรรมชาติ ไม่รู้จะโทษใคร ก็โทษตร.ทักษิณ ว่าตราบไต่ยังเป็นนายกฯ อยู่จะเกิดเหตุเภทภัยอย่างนี้เรื่อยๆ

คลื่นยักษ์ น้ำท่วม ดินถล่ม นั้นเกิดขึ้นชั่วคราวชั่วคราวและเกิดเฉพาะที่ แต่ภัยที่เกิดขึ้นต่อเนื่องและทั่วประเทศคือภัยเศรษฐกิจ

ที่โรงเรียนผู้นำกลางดงดอยสามารถวัดเศรษฐกิจได้ว่ากำลังฟูหรือฟุบ เมื่อก่อนผมถามผู้เข้ารับการฝึกอบรมผู้นำว่าใครเป็นหนี้บ้าง คนนับร้อยยกมือเพียงไม่เกิน ๕ คน ตอนนี้อยู่เฉพาะเมื่อถามผู้นำชุมชนและผู้นำนักศึกษา จะยกมือกันเกือบทั้งห้อง

จะวัดเศรษฐกิจให้แน่ต้องตามไปดูบริษัท รับติดตามหนี้บริษัทหนึ่ง เมื่อปีที่แล้วมีผู้จ้างให้ทวงหนี้คิดเป็นเงินรวม ๔,๐๐๐ ล้านบาท ปีนี้เพิ่มขึ้นเป็น ๑๐,๐๐๐ ล้านบาททันที เพิ่มเป็นสองเท่าครึ่ง นำเป็นห่วง

เรื่องที่เข่าขวัญประชาชนอยู่เป็นประจำ จนขวัญนิ่งเพราะความซาชิน คือการฆ่ากัน รายวันที่ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ นายทหารผู้ใหญ่คนหนึ่งคือ พันเอกสุทธิศักดิ์ ประเสริฐศรี ผู้บังคับหน่วยเฉพาะกิจ ที่ ๑

จังหวัดยะลา ถูกวางระเบิดและถูกระดมยิง เสียชีวิตพร้อมพลทหารอีกหนึ่งคน ผู้บัญชาการทหารบกให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวถึงเรื่องยากที่พบเป็นประจำว่าทำอย่างไรจึงจะพูดให้ภรรยาผู้เสียชีวิตไม่เศร้าโศกจนเกินไป

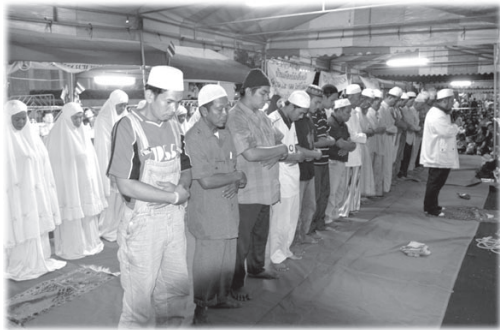
กลุ่มต่างๆ ที่เรียกร้องให้ตร.ทักษิณลาออก ยืนยันอย่างต่อเนื่องว่า ถ้ายังอยู่ในตำแหน่ง บ้านเมืองจะเสียหายมากทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม เศรษฐกิจ หรือความมั่นคง ประจักษ์พยานปรากฏให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ก่อนจะต่อเรื่องร้อนๆ ขอแทรกเรื่องที่ยื่นกว่าคือเรื่องน้ำ แต่ก็ไม่ยื่นเท่าไรนักเพราะเป็น **น้ำเมา** เมื่อเร็วๆ นี้หนังสือพิมพ์มติชนลงข่าวตัวโต **“บุญรอดฯ พับแผนเข้าตลาดหุ้น”** โดยมีรายละเอียดดังนี้

“บุญรอดฯ พับแผนระดมทุนในตลาดหุ้น หลังคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์ฯ ชัด ไร้นโยบายรับธุรกิจ แอลกอฮอล์ ลั่นไม่โยกไปสิงคโปร์ตามรอยคู่แข่ง...

นายสันติ ภิรมย์ภักดี กรรมการผู้จัดการใหญ่ บริษัทบุญรอดบริวเวอรี่ จำกัด ผู้ผลิตเบียร์

สิงห์, ลีโอ เปิดเผยว่า ทางบริษัทไม่มีนโยบายที่จะนำบริษัทเข้าระดมทุนจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยแล้ว หลังจากที่ได้หารือกับตลาดหลักทรัพย์ และทางตลาดหลักทรัพย์ยืนยันว่าไม่มีนโยบายจะให้บริษัทผู้ผลิตสินค้าแอลกอฮอล์ เข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ไทย”

ชุมนุมประท้วง
ก๊วนนอนกลางถนน
หน้าตลาดหลักทรัพย์
๙ วัน ๙ คืน
ไม่ยอมให้เบียร์ช้าง
(ตามด้วยเหล้าอีก ๔ ชนิด)
เข้าจดทะเบียน
ในตลาดหลักทรัพย์

ตอนที่สมาชิก “กองทัพธรรม” และประชาชนจากที่ต่างๆ ชุมนุมประท้วงก๊วนนอนกลางถนน หน้าตลาดหลักทรัพย์ ๙ วัน ๙ คืน ไม่ยอมให้เบียร์ช้าง(ตามด้วยเหล้าอีก ๔ ชนิด)เข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์นั้น เราต่างยืนยันว่าการต้านเบียร์ช้างเป็นการรักษาหน้าหน้าเอาไว้ ถ้าต้านไม่อยู่ด้านหลังๆ กระเจิงหมด เพราะเบียร์-เหล้า ทั้งสิงห์ ลีโอ และอื่นๆ มากมาย เตรียมจะเข้าตลาดหลักทรัพย์ทั้งนั้น แล้วก็จริงตามข่าวที่ยืนยันมานี้

เราตราครุฑรำล่ำปาก ๙ วัน ๙ คืน กลางถนนวิฑูย์ คุ่มค่า แม้เราไม่รู้ว่าผลการต่อสู้ในอนาคตจะเป็นอย่างไร เราช่วยกันหยุดยั้งมาได้จนถึงวันนี้ก็ได้ผลคุ้มแล้ว

เมื่อปลายเดือนสิงหาคม ผมได้นั่งดูโทรทัศน์รายการสนทนาธรรมะรายการหนึ่ง มีคำถามว่า การต่อต้านอบายมุขคราวที่แล้วที่ต้านเบียร์เหล้าไม่ให้เข้าตลาดหลักทรัพย์ ทั้งๆ ที่เป็นหน้าที่พระโดยตรง ทำไมไม่มีพระเข้าร่วมพระที่ออกโทรทัศน์ท่านเลี้ยงไปพูดเรื่องอื่นเสียผู้ชมเลยไม่ได้รับคำตอบ

ที่จริงมีพระเข้าร่วม พระสันตโศภโกไปกันหมดวัด และมีพระวัดอื่นอีกองค์สององค์จากจำนวน ๓ แสนองค์ น่าคิดครับ

๒๔ สิงหาคม มีข่าวใหญ่ อาจจะมีถ้ำใหญ่ที่ใหญ่ที่สุดในรอบปีก็ได้ มีการพบรถบรรทุกวัดถูกระเบิดใกล้บ้านนายกฯ มีอำนาจทำลายล้างรัศมีไกลถึง ๑ กิโลเมตร ถ้าระเบิดขึ้นมาทั้งบ้านนายกฯ และบ้านชาวบ้านละแวกนั้นจะพังพินาศย่อยยับ

พร้อมๆ กับข่าวระเบิดก็มีการปลด พลเอกพัลลภ ปิ่นมณี จากตำแหน่งรองผู้อำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน ซึ่งดร.ทักษิณบอกว่าให้พลเอก พัลลภ ออกจากตำแหน่งนั้น เพราะท่านเป็นข้าราชการการเมือง ดร.ทักษิณ

เรื่องแรกคือการที่ผู้สนับสนุน ดร.ทักษิณ ทำร้ายคนแก่ ผู้หญิง และเด็กซึ่งไปร้อง “ทักษิณออกไป” ในหลายๆ ที่ต่อเนื่องกัน ล่าสุดก็ที่เซ็ลทรัลเวิลด์พลาซ่า เรื่องที่สอง **บริษัท กุหลาบแก้ว** กำลังถูกสอบสวน ผลการสอบสวน หุ่นล้มปทานที่ดร.ทักษิณขายให้ลิงคโพร้อาจ ถูกยึดกลับคืนมา หรือต้องเสียภาษีมโหฬารก็ได้

ถ้าลูกหาบ ดร.ทักษิณพยายามจะโยงมาถึงผมน่าจะเอาข่าวหนังสือพิมพ์รายวันประจำวันที่ ๒๕ นั้นแหละ ที่แยกกันอยู่คนละหน้าคนละฉบับ มาปะติดปะต่อกัน อาจมีคนจำนวนมากเชื่อก็ได้

หนังสือพิมพ์**ข่าวสด** “...โดยเบื้องต้นพบว่า มี **“พลตรี”** ไทรศัพท์หา ร.ท. ธวัชชัย ก่อนและหลังถูกจับ”

หนังสือพิมพ์**คมชัดลึก** ลงข่าวว่า คนชื่อ

“จ.” เป็นคนจ้างให้ ร.ท. ธวัชชัยขับรถที่บรรทุกวัตถุระเบิด

หนังสือพิมพ์ **ไทยรัฐ** รายงานว่า เจ้าของเดิมของรถที่ก่อเหตุ ได้ให้การกับพนักงานสอบสวนว่า เป็นรถที่ขายผ่านเดินที่ค้ารถยนต์ ถนนรัชดา-ท่าพระ ชื่อเดินที่ **“ศรีเมือง”**

อ้าวแค่นี้ก็ครบเลย เป็นความจริงด้วย เพราะหนังสือพิมพ์รายวันสามฉบับลงข่าวอย่างนั้นจริงๆ

ก่อนวันมีข่าวระเบิดสักห้าหกวัน ท่านอธิการบดีมหาวิทยาลัยใหญ่ที่สุดบอกผมว่า ชอบอ่านจดหมายรักที่ผมมีถึง ดร.ทักษิณ รอมานาน น่าจะเขียนได้อีกแล้ว

เมื่อมีหลายเรื่องเกิดขึ้นซึ่งเกี่ยวกับ ดร.ทักษิณและผม ผมจึงมีความจำเป็นต้องเขียนอีกจนได้

(จดหมายเปิดผนึก)

สถาบันฝึคอบรมผู้นำ

๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๕

ดร.ทักษิณ ครับ

วางเว้นจากเขียนจดหมายถึง ดร.ทักษิณมานาน ขอเขียนอีกสักฉบับ เหตุผลก็เหมือนเดิมคือ ถ้าส่งตามปกติ คนใกล้ชิดอาจไม่กล้าส่งต่อดร.ทักษิณ เพราะเป็นจดหมายทั่วถึงไม่ใช่จดหมายชมเชย ซึ่งการทั่วถึงนั้นพระท่านสอนว่าเป็นเรื่องที่ดี เป็นการชื่นชมทรัพย์

เรื่องการเตรียมจุดระเบิดสังหาร ดร.ทักษิณนั้น ทำไมต้องออกคำสั่งปลดพลกในวันเดียวกันด้วย ให้ออกจากตำแหน่งรองผู้อำนวยการรักษาความมั่นคงภายในซึ่งผมเห็นว่าไม่สมควร ไม่ใช่ที่ผมจะเสียดายตำแหน่งแทนเพื่อนหรือ ตัวพลกเขาก็ไม่ได้ติดยึดอะไรอยู่แล้ว ทำให้หลายคนเข้าใจว่า ดร.ทักษิณ ออกคำสั่งปลดเพื่อส่งสัญญาณว่าพลกอยู่เบื้องหลังการเตรียมสังหาร

ดร.ทักษิณน่าจะใช้ความกล้าหาญ ในฐานะเป็นผู้นำ ออกคำสั่งปลดพลกออกจาก ๒ ตำแหน่งทันที ทั้งรองผู้อำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน และที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม แล้วให้ข่าวตรงไปตรงมาว่าต้องทำอย่างนี้ เพราะสงสัยว่าพลกอยู่เบื้องหลังเนื่องจากผู้ต้องหาชื่อ ร.ท. ธวัชชัย เคยเป็นคนขับรถของพลก ใครก็จะไม่ว่าอะไร ไม่สงสัยอะไรเพราะดร.ทักษิณ ทำตามหน้าที่

คราวก่อนก็หนึ่งแล้วที่ ดร.ทักษิณ พูดถึงเรื่อง “ผู้มีบารมีนอกรัฐธรรมนูญ” ซึ่งตอนหนึ่งระบุในทำนองว่า ผู้มีบารมีนอกรัฐธรรมนูญ สั่งให้หัวหน้าองค์กรหนึ่งปฏิบัติ ทำให้เสียการทำ

หน้าที่ขององค์กรนั้นซึ่งใครๆ ก็จำได้ว่าสืบเนื่องมาจากจุดเริ่มต้นของการใช้อำนาจตุลาการแก้ไข ปัญหาที่ประเทศไทยเกิดวิกฤตที่สุดในโลก หลายคนก็สงสัยว่า ดร.ทักษิณหมายถึง “ฟ้า” หรือเปล่า เวลาผ่านมาเป็นเดือนๆ ดร.ทักษิณก็ไม่กล้าตอบคำถามว่าหมายถึงใคร

เมื่อเป็นผู้นำมาใช้ความกล้าหาญในการพูด ในการตอบคำถาม ปัญหาใหญ่ๆ ก็จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ป้าท่านเคยบอกว่า “ทหารแก่ไม่ตาย” ซึ่งทหารหรือผู้ผ่านโรงเรียนทหารเข้าใจดีว่า เมื่อหมายถึงเนื้อหนังมังสา ทหารแก่แล้วก็ตายแน่ เหมือนคนกลุ่มอื่นๆ แต่ทหารยังไงก็ไม่ตาย ไปจากการเป็นคนรักชาติ มีเกียรติ มีวินัย และมีความกล้าหาญ ดร.ทักษิณผ่านการเป็นนักเรียน เตรียมทหารมา คำทั้ง ๔ คือ ชาติ เกียรติ วินัย กล้าหาญ ต้องตราตรึงใจไปจนตาย

ลูกน้อง ดร.ทักษิณ ออกมาพูดเชื่อมโยงพลลกับนายทหาร จปร.รุ่น ๙ คนอื่นๆ ซึ่งรวมทั้งตัวผมด้วย น่าจะบอกให้ชัด สงสัยใครว่าเป็นผู้บงการลอบสังหาร เมื่อสอบสวนได้ความแน่ชัด แล้วก็ปลดออกและออกหมายจับเอาเข้าคุกเข้าตะรางทันที จะได้จับเป็นเรื่องๆ ไป ไม่มีอะไรค้าง ต่อไปอีก

โยงกลับไปสู่เหตุการณ์ที่ผมพาคณะไปกินนอนกลางถนนที่สนามหลวงและข้างทำเนียบ ๑ เดือนเศษ ซึ่งตอนนั้นพลลเคยบอกผมว่า ดร.ทักษิณถามเขาว่าทำไมจัดลูกน้องไปดูแลความปลอดภัยผม เขาก็บอกว่า ทำตามหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงภายใน เพราะถ้าผมเป็นอะไรไป ดร.ทักษิณในฐานะเป็นนายกรัฐมนตรี จะเสียหายมาก และผมก็เป็นเพื่อนสนิทของเขาดูด้วย

ดร.ทักษิณครับ ความคิดที่จะทำลายล้างเป็นรุ่นนั้นเสียหายร้ายแรง แต่ก่อนเขาให้ผู้จะเป็นนักเรียนนายร้อย นักเรียนนายเรือ นักเรียนนายเรืออากาศ และนักเรียนนายร้อยตำรวจเรียน “โรงเรียนเตรียม” โรงเรียนเดียวกันเสียก่อน คือ “โรงเรียนเตรียมนายร้อย” ซึ่งมีตั้งแต่รุ่น ๑ ถึงรุ่น ๑๘ แล้วเปลี่ยนเป็น “โรงเรียนเตรียมทหาร”

ผมเป็นนักเรียนเตรียมนายร้อยรุ่น ๑๔ ดร.ทักษิณเป็นนักเรียนเตรียมทหารรุ่น ๑๐ หลังผม ๑๔ รุ่น ผู้ใหญ่รุ่นก่อนๆ ที่ให้ต่างเหล่าทัพเรียนรวมกันเพื่อหล่อหลอมพวกเราให้รัก, สามัคคีกัน ทำไมตอนนี้เราจะมาทำให้แตกแยกกันละ น่าเสียดาย น่าเป็นห่วงมาก

ภาพที่ ร.ท. ธวัชชัย ถูกตำรวจหิวเหมือนหิวไก่ไปเชือด ทหารเห็นแล้วฉุน ไม่ให้เกียรติกันเลย ให้เขาเดินตามไปดีๆ ก็ได้ ยังไงๆ ก็หนีไม่พ้นอยู่แล้ว นี่ก็ทำให้แตกแยกอีกเหมือนกัน ตำรวจเป็นใหญ่ในแผ่นดิน จะทำอะไร กับใคร อย่างไร ได้ทั้งนั้น ตำรวจเป็นนายฯ เสียอย่าง

ตอนช่วย ดร.ทักษิณหาเสียงครั้งแรก ผมจำได้ผมไปช่วยหาเสียงตามแฟลตตำรวจว่า เราเคยมีนักกฎหมาย มีทหารเป็นนายฯ มาแล้ว ขอให้เรามีนายฯ เป็นตำรวจสักครั้งหนึ่งนะ

ไม่เคยคิดเลยว่าเมื่อได้ตำรวจเป็นนายฯ แล้ว ตำรวจบางคนจะอหังการขนาดนี้

เมื่อวานนี้ ผมเป็นผู้แทนไปยื่นหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจ (นับรุ่นกันก็เป็นรุ่นน้องผมและรุ่นที่ ดร.ทักษิณ) เพื่อเรียกร้องความเป็นธรรม ผมปราศรัยหน้าประตูสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่า ตำรวจส่วนใหญ่เป็นคนดี ส่วนน้อยต่างหากที่ไม่ตรงไปตรงมา และมีอำนาจในการสอบสวนคดีใหญ่ๆ

ประชาชนทราบดีว่า การรักษาความปลอดภัยให้ดร.ทักษิณนั้นต้องเข้มข้นเป็นพิเศษ แต่ต้องไม่ปล่อยปละละเลยคนอื่นๆ ด้วย ระเบิดเกิดขึ้นแล้วจริงๆ (ไม่ใช่เตรียมจะระเบิด) ที่สันติอโศก และที่หน้าบ้านป้า เวลาผ่านมาหลายเดือนจนบัดนี้ยังจับใครไม่ได้เลย ทั้งๆ ที่หลักฐานซึ่งเป็น

อาคารสถานที่ที่ถูกระเบิดก็มีให้เห็นดำตา ไม่มีการทำลายหลักฐานแต่อย่างใด

แสดงว่าตำรวจคุณนี่สนใจในการรักษาความปลอดภัยนายกรัฐมนตรียิ่งคนเดียวเท่านั้น คนอื่นๆ ตั้งแต่ชาวบ้านธรรมดาๆ ไปจนถึงท่านประธานองคมนตรี ตำรวจไม่แยแส จะถูกใครลอบทำลายล้างผลาญอีกก็ครั้งก็ “ช่างมัน” อย่างนั้นหรือ

ดร.ทักษิณต้องกำชับครับว่า ตำรวจต้องรักษาความปลอดภัยคนอื่นด้วย เพราะตำรวจได้เงินเดือนจากภาษีอากรคนทั้งประเทศไม่ใช่จาก ดร.ทักษิณคนเดียว

เช้าวันนี้มีคนประมาณ ๑๐๐ ไปเรียกร้องให้ป่า “ไว้ชีวิต” ดร.ทักษิณ ทำให้ดร.ทักษิณ แยกอีกเหมือนกัน น่าเห็นใจที่ดร.ทักษิณโชคไม่ดีมีลูกน้องที่ “โจ่งยัน” ซอบขยันทำเรื่องโจ่งๆ ให้เจ้านายเดือดร้อนอยู่เรื่อย ก่อนทำก็ไม่คิดว่าจะเสียหายไหม

เป็นการกล่าวหาโดยปริยายว่าป่าเป็นคนหนึ่งละที่จ้องจะเอาชีวิตดร.ทักษิณ จึงไปขอร้องต่างๆ ที่รู้ว่าป่าเป็นคนมีความเมตตา ผมรู้จักป่าดี เพราะผมเป็นลูกป่าที่จัดได้ว่า “ขนานแท้และดั้งเดิม” ไม่เคยไปบ้านป่าในวันเกิด วันขึ้นปีใหม่ หรือวันสงกรานต์ จะไปเฉพาเมื่อมีปัญหาใหญ่ๆ ที่ต้องขอกราบเรียนหรือท่านเท่านั้น บางครั้งเมื่อมีเรื่องท่านก็ถามผู้ใกล้ชิดว่า “จำลองเขาทำอะไรอยู่”

แม้จะถูกพวกผมปฏิบัติ ป่าท่านก็ไม่เคยอาฆาต แล้วผู้สนับสนุน ดร.ทักษิณจะไปเหมาได้อย่างไรว่าท่านคิดจะฆ่า จึงต้องพากันไปขอชีวิต ดร.ทักษิณจากท่าน เวลาไปบ้านป่าจะเตรียมให้ดีๆ หน่อยก็ไม่ได้ ดันเอาคนมาเอาไปด้วย

การไปขอชีวิตแสดงว่า นายกฯ หมดยุคแล้ว ทั้งๆ ที่ยังมีไพร่พลและอาวุธ ยุทโธปกรณ์เต็มบ้านเมือง แล้วชาวไทยและชาวต่างประเทศเขาจะมั่นใจในเสถียรภาพของประเทศไทยได้อย่างไร ลูกน้องที่ “โจ่งยัน” ฉลาดน้อยเหลือเกิน

อีกอย่างหนึ่งที่ลูกน้อง ดร.ทักษิณหวังก็คือ หวังว่าทำอย่างนั้นแล้วเจ้านายจะได้รับความสงสารจากคนทั้งประเทศกลับกลายเป็นได้สิ่งที่ตรงกันข้าม

เราสอนกันในโรงเรียนเสนาธิการว่า ลูกน้องที่ “โจ่งยัน” อย่าเอาไปออกรบด้วย ถ้าไป “โจ่งยัน” ในสนามรบ ต้องฆ่าทิ้งสถานเดียวเท่านั้น

ดร.ทักษิณครับ ผมเตือนอีกอย่าง ไม่ใช่เตือนเพราะหวังตัวผมเอง แต่ผมหวังดร.ทักษิณต่างหาก ถ้า ดร.ทักษิณจะหาเรื่องผม ต้องคิดให้หนักนะครับ ถ้าหาเรื่อง จปร.รุ่น ๑ ทั้งรุ่นยังไปกันใหญ่ อย่าไปเชื่อคนยี้ๆ แหย่ๆ ที่เป็นลูกๆ อยู่รอบข้าง

เพราะยังโจ่งๆ ผมและเพื่อน จปร.รุ่น ๑ ที่เคยเสี่ยงชีวิตมาในสมรภูมิก็คงดำรงคงมั่นในคุณลักษณะที่ป่าท่านพูด

เราไม่มีวันตายไปจากความรักชาติ

เราไม่มีวันตายไปจากความเป็นผู้มีเกียรติ

เราไม่มีวันตายไปจากความเป็นผู้มีวินัย

และที่สำคัญอีกอย่าง ดร.ทักษิณต้องจำให้ดี

เราไม่มีวันตายไปจากความกล้าหาญ

โชคดีครับ

จำลอง

ระบบ“บุญนิยม”นี้ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆว่าจะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ“ทุนนิยม”กำลังต้อนเข้ามาอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม”นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ ตอนนี้นั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็นหรือดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้วจำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและตายใจว่าไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลยกันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามาอับ ไปไม่รอดช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆจริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่ดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

ถ้าโร ชาตฤณแก่ ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับที่ ๑๘๘)

● ระบบ“ทุนนิยม”
กำลังเข้ามาอับ ไปไม่รอด
ต้องปรับตัวมาเป็น
ระบบ “บุญนิยม” ให้ได้
สังคมจึงจะไปรอด

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึ่ง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมจนถึง“ทิวฏฐัมมิกัตถประโยชน” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียะประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็นโลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“ถ้าไรแท้ หรือขาดทุนแท้ ของอารยชน”**นั้น เป็นหนี้ใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฏฐัมมิกัตถประโยชน คือ ข้อที่ ๔ ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นัยสำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านเรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้อง ตามสังขารของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลขั้น“โสถบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฏฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุนิยาม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”**ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งๆ ขึ้น แน่นนอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังขารที่เป็น**“ถ้าไร-ขาดทุน แท้ ของอารยชน”**ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** ป่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่าความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังขะ”**อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกียธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นเมื่อบุญที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังขะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย

มีทั้งน้อยทั้งมากได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”** ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังขะ”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”** เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคงคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เต็มขั้นหมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า**มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”**กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

๖๖๖ขอยืนยันว่า **“ในการทวนกระแสนี้ ขาวบุญนิยมทวนกระแสได้อย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุนิยามจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จกใจ”**หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”**หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืนความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริง ของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะอัตตานุยัง ปทหติ)อันเหมาะสมกับตนเองเท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”**[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือการปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**

ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ที่หมายความว่า**“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไปไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้ว

ก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“หยาบที่สุด”เท่านี้เท่านั้นว่า เป็น “ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คน จะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรคอันประกอบด้วย องค์ ๘”หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไปก็จะได้รู้ ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม” กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

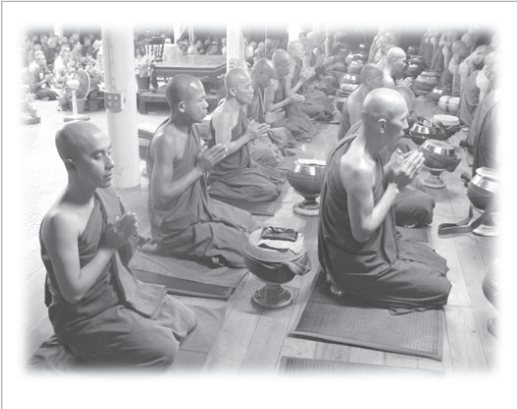
ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง“การเกิดของภาวานามยปัญญา” ซึ่งต้อง เกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคพลนั้นอาตมากำลังเน้น “สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขั้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ” และผู้ จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตรจะ จึงจะ บรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

นี่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อ ว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราแย้งอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ“เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนา จิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาตโกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตรตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียด ที่น่าจะพูดสู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย] เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ดูสักหน่อย การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์

ในประเด็น ทานมี หรือไม่ นั้นประการหนึ่ง อีก ประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ ว่า ทานมีผล หรือไม่ ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่..?** [ประเด็นนี้เราได้พูด กันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...] **ทานมีผลหรือไม่..?**

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า“วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

นี่คือ “การยึดมั่นถือมั่นความ เป็นตัวตนได้แค่คำพูดหรือวาจา”(อัตต วาทุพาทาน) ดังนั้น การ“ละตัวตน หรือ ไม่ยึดมั่นถือมั่นความเป็นตัวตน” จึง เป็นได้แค่“คำพูด” (วาตะ)แค่“วาจา” เท่านั้น **ไม่ถึงขั้นมี“เนื้อแท้”**

การ“ปล่อยวาง”ชนิดนี้ ก็คือ การ ทำให้จิตของผู้ปล่อยวางนั้นมีอาการ “ว่าง”หรืออาการ“สงบ”ในใจ ก็ได้จริง เหมือนกัน แต่เป็น“ความว่าง หรือ สมถะ”ในใจชั่วคราว แม้ดูเหมือนว่าจะ เป็น“จิตว่างหรือสมถะลึมตา”คล้าย แบบพุทธ แต่ก็ได้พักได้อาศัย“ความ ว่าง” หรืออาศัย“สมถะ”(ความสงบ) อย่างหลวมๆตื้นๆ เพราะยังไม่ใช่การ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”(อัตตา)ที่เป็น “ตัวตนของกิเลส”ในจิตของตนชนิด มี“วิปัสสนาญาณ”หรือมี“วิหยา ๘”ที่ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”อัน เป็น“เหตุอารยสัง”(ทุกขสมุทัยอริยสัง)ใน จิตตามทฤษฎียิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ต้อง “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้น เปลี่ยนแปลงพัฒนาจิต วิญญาณ” หรือต้องศึกษา ฝึกฝน จน“กิเลสตาย- จิตเกิด”(โอบปาตโกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้น ปรมาตถสังจะ สู่โลกุตร ตามลำดับ

และสามารถปฏิบัติได้จริง มีมรรคผลอย่างประจักษ์สิทธิ์ด้วย“สัมมามรรค อันมีองค์ ๘” หรือด้วย“ไตรสิกขา” ด้วย“จรณะ ๑๕” ด้วย“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรืออื่นๆ อีกมากมายหลายหลักธรรมก็ตาม ล้วนคือทฤษฎีสำคัญที่ผู้เข้าใจอย่างสัมมาทวิญญูจริง สามารถปฏิบัติกระทั่งจับมันค้นตาย“ตัวตนของกิเลส” ได้ถูก“ตัวตนของมัน” จริงๆ และมีวิธีปฏิบัติอันประเสริฐยิ่ง(อารยมรรค) จนกำจัด“ตัวตน”(อัตตา)เหล่านั้นได้หมดสิ้น หรือให้ตายให้ดับสนิทไปได้อย่างสมบูรณ์

ซึ่งผู้ปฏิบัติมี “วิชา ๘” (ความรู้พิเศษยิ่ง เหนือวิสัยโลกีย์) รู้จักรู้แจ้งรู้จริง และมี“**สภาวะของความเป็นจริง**” (สัจภาวะ) มี**สภาวะของ“สิ่งจริงที่ปรากฏ”**(ปรากฏ)ตามความเป็นความมีจริงต่างๆรอรับความจริงนั้น ทั้งจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน ทั้งตัวตนของกิเลสทุกภาวะ มีใช้เพียงแค่**“รู้”**ลึกซึ้ง **“รู้”**ด้วยเหตุผลอย่างยิ่ง **“รู้”**ด้วยความรู้อันสุดยอดสุดยิ่ง หรือแม้จะ**“รู้”**ด้วยการมี“ของจริง”ก็เถอะ แต่**“ของจริง”**นั้นยังไม่ครบด้วย**“วิชา”และ“จรณะ”**(วิชาและจรณะยังไม่เป็นไม่มีในตน)

นั่นก็คือ ผู้บรรลุแบบพุทธนั้นจะต้องมีทั้ง**“เจโตวิมุตติ”** หมายความว่า **ผู้ปฏิบัติต้องฆ่ากิเลสในจิตของตัวเองอย่างถูก“ตัวตนของกิเลส” จนหมดไปจากจิตใจของตนสิ้นเกลี้ยงจริงๆ เจโตหรือจิตมีสภาพบริสุทธิ์จากกิเลสแล้วแน่ๆแท้ๆ** (สัมมาผลของอริจิตสิกขา)

สภาพที่**“ไม่มีตัวตน”**(อนัตตา) จึงหมายถึง **ความไม่มี“ตัวตน”ของกิเลส** กระทั่งถึง**“ตัวตน”ของอสังขาร** **มิใช่** หมายความว่า **ไม่มี“ตัวตน”ที่หมายถึงร่างกาย หรือหมายถึง รูป รส กลิ่น เสียง โสภณรูปะ** (สัมผัสทางกายภายนอก) **หรือไม่มี“ตัวตน”เพียงแต่“ความยึดถือไว้ได้แต่คำพูด-ภาษา”ที่ตนรู้ตนเข้าใจอย่างดียิ่งเท่านั้น** ซึ่งเป็นความยึดถือที่ชื่อว่า **“อัตตวาพุปาทาน”**[การยึดมั่นถือมั่น“วาทะ”(คำพูด)ว่าเป็นตน]

และมีทั้ง**“ปัญญาวิมุตติ”** หมายความว่า **ผู้ปฏิบัติต้องมีญาณ(มีวิชา ๘ นั้นเอง)รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทุกสภาพของการปฏิบัติ โดยเฉพาะรู้ตัวตนของกิเลส** ว่า กิเลสที่มีอาการอยู่ในจิตของตนนั้นเป็นอย่างไร และได้ปฏิบัติ

อย่างไรจึงมีผลกำจัดกิเลสลงได้ กิเลสลดไปเท่าไร ถึงขั้นหมดขั้นดับหรือยัง แม้จะดับได้ก็ยังไม่ปฏิบัติซ้ำแล้วซ้ำอีก ด้วยการ**คบคั่น,การคบแล้วคบอีก**(อาเสวนา คือปฏิบัติซ้ำไปซ้ำมาอีกเสมอๆให้ช้านาน)-**การทำให้เกิดผล**(ภาวนา คือทำให้เกิดผลอย่างที่เคยปฏิบัติได้ผลมาแล้วนั้นแหละให้เกิดอีกๆก็จะดียิ่งขึ้น จริงแท้แน่นอนยิ่งขึ้น)-**การกระทำมากมาย**(พหุลีกัมมัง คือ ทำให้มากจนยืนยันได้ว่าสำเร็จเด็ดขาดอย่างมั่นคงยั่งยืน) จนที่สุดสัมบูรณ์ถึงขั้น**“ปฏินิสสัคคะ”** (แปลกันว่า สลัดคืน, สูงสุดคืนสู่สามัญ, ล้างจะย่อนสภาพ)

“ปฏินิสสัคคะ”นั้นอธิบายขยายความได้ดังนี้ คือ เมื่อปฏิบัติจนมีมรรคมีผล“อริตัสสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา”ก็จะอภิวัฒน์พัฒนาไปเป็นลำดับ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ผู้มี“วิชา”ก็จะมีญาณ ตามเห็นความจริงที่มีจริง(อนุปัสสี)เจริญขึ้นไปเรื่อยๆถึง ๔ ชั้น

- ๑. อนิจจานุปัสสี(ตามเห็นความไม่เที่ยงของกิเลส)
- ๒. วิราคานุปัสสี(ตามเห็นความจางคลายของกิเลส)
- ๓. นิโรธานุปัสสี(ตามเห็นความดับของกิเลส)
- ๔. ปฏินิสสัคคานุปัสสี(ตามเห็นล้างจะย่อนสภาพ)

เมื่อผู้ปฏิบัติสามารถจับต้นตอความยึดมั่นถือมั่น ซึ่งเป็น**ตัวตน**ของกิเลสตัดหาอุปาทานที่มันลึกลงอยู่ในตนได้เป็นข้อแรก นั่นก็หมายความว่า เริ่มตีแตกความเป็นกิเลสที่มันเที่ยงแท้มั่นคง(นิจจัง)อยู่กับตนมานานแสนนานลงได้ ด้วยพุทธวิชาที่สัมมาทวิญญูและความสามารถ

ผู้สามารถนี้มีญาณหรือวิชาจึงสามารถ**“ตามเห็นความไม่เที่ยงของกิเลส”**(อนิจจานุปัสสี) ความไม่เที่ยงที่ว่านี้ ก็คือ กิเลสจางคลายลงไป(วิราคะ) กิเลสมันไม่เที่ยงแท้มั่นคงเท่าที่มันเคยมีแล้ว มันลดลงจากเดิม นั่นคือ ความไม่เที่ยงหรือไม่เป็นอย่างเคยเท่าเดิม(อนิจจัง) แต่มันลดลงจางลง(วิราคะ) ผู้ปฏิบัติที่มีญาณมีวิชาที่**“ตามเห็นความจางคลายของกิเลส”**(วิราคานุปัสสี) เมื่อปฏิบัติมีผลสูงขึ้นๆกระทั่ง“กิเลสดับ”(นิโรธ) ผู้ปฏิบัติที่มีญาณมีวิชา**“ตามเห็นความดับของกิเลส”**(นิโรธานุปัสสี)

แต่กระนั้นก็ยังไม่ใช่ว่า พอสามารถทำให้“กิเลสดับลง”ได้แล้ว ก็จะรีบหลงว่าตน“จบกิจ”ทันที บรรลุอรหัตต์แล้ว ยังไม่ได้ พระพุทธเจ้ามีได้ให้มักงายกัน

อย่างนั้น เมื่อรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“นิโรธ”หรือรู้
แจ้งเห็นจริง“กิเลสดับ”ด้วยญาณด้วยวิชา จากนั้นก็
ให้ปฏิบัติเข้าไปซ้ำมาอีก คบคุ่น คบแล้วคบอีก(อาเสวนา)
โดยย้อนหรือทวนกลับไปกลับมาหมกหลายเหลี่ยม
เพื่อทำ“ความดับ”ที่ทำได้แล้วนั้นให้ได้แล้วได้อีกจนเกิด
“ความตั้งมั่นของจิต”(สมาธิ) นี่ก็นัยยะหนึ่ง

แต่ที่เป็น“**สังขยอนสภาพ**”ที่แท้ก็คือเพื่อชักชวน
การปลอ่ยวาง-การสลัดคืนหรือการทำ“**ความไม่สำคัญ
มันหมายความว่า เป็นเรา**”(น มัญญติ)ของผู้มีจิตถึงขั้นนิโรธ
ถึงขั้นมีจิตสะอาดแล้ว ก็ต้องไม่ยึด“**จิตสะอาด-ขั้น ๕
-กุศลกรรม**(ยังมีชีวิตที่ยังทำอยู่)”ว่าเป็น“**เรา**” นี่คือการ
ปฏิบัติขั้น“**ปฏิบัตินิสัคคะ**” ซึ่งเป็นการปฏิบัติ“**การทำใจ
ในใจ**”(มนสิการ)ในขั้นปลายของความเป็นอารยชน และ
เป็นการปฏิบัติในขั้นอรหัตตมรรคขึ้นไป ไม่ใช่การ
ปฏิบัติในขั้นต้น หรือในขั้นกลางของความเป็นอารยชน

เมื่อ“**อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง**”กระทั่งรู้แจ้ง
มั่นใจจริงเพียงพอ ว่า**กิเลสดับสนิทอย่างเที่ยงแท้**(นิจจัง)
มันคงยั่งยืน(ธูวัง) **ตลอดกาล**(ลัสสตัง) **ไม่แปรเปลี่ยน
เป็นอื่นอีก**(อวิปริณามธัมมัง) **ไม่มีอะไรมาหักล้างได้**(อสัง
หริง) **ไม่กลับกำเริบอีกหรือตายแล้วไม่ฟื้น**(อสังกุปปัง) จึง
จะเป็น“**กตญาณ**” ปฏิญาณตนได้ว่า “**จบกิจแล้ว**”

ผู้บรรลุต้องมี“**อุภโตภาควิมุตติ**” (วิมุตติ ๒ อย่าง)
คือ “**เจโตวิมุตติและปัญญาวิมุตติ**” ตามที่ได้สาธยายมา
นั้น ผู้ปฏิบัติต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**อาสวะ**”ของตนทั้ง
หมด ทั้ง“**กามาสวะ-ภवासวะ-อวิชชาสวะ**” ด้วย
“**วิชชา**”ที่เป็นคุณวิเศษ(อุตริมนุสสรธรรม)ของตนจริงๆ
และต้องกำจัด“**อาสวะ**”ทั้ง ๓ นั้น **ออกจาก**(เนกขัมมะ) **จิตของตน**ได้สำเร็จครบสัมบูรณ์

เป็น“**วิชชา**” (วิชชา ๘) **ที่ถึงขั้นดับ“อาสวะ”ได้จริง**
“อวิชชา”หมดสิ้นเกลี้ยง

ไม่มี“อวิชชา ๘”ในตัวผู้นั้นอีกแล้ว

บรรลุสุดยอด“**สัมมาผลของอริบัญญัติศึกษา**”
จึงจะชื่อว่าถึงขั้น“**ตรัสรู้ความเป็นอรหันต์**”ของ
ตน ผู้บรรลุนั้นจึงจะปฏิญาณได้ว่า ตน“**จบกิจแล้ว**”
ด้วย“**กตญาณ**” (ญาณที่สามารถรู้ว่าตนได้ปฏิบัติจนบรรลุ

สุดยอด เสร็จจบ ไม่ต้องปฏิบัติใดๆอีกแล้ว) มี“**ของจริงที่
ปรากฏ**”(ปาตุสัจจะ)อยู่ใต้งๆ ให้**ผู้ปฏิบัติ“รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง”** ซึ่งเป็น“**ของจริง**”(สัจธรรม)ทางจิตวิญญาณอัน
สามารถพิสูจน์ได้ พุทธศาสนาจึงเป็นวิทยาศาสตร์
ทางจิตวิญญาณที่แท้จริง ดังที่ได้สาธยายมานั้นแล

“**บุญนิยม**”ข้อที่ ๘ ต้อง “**เข้าถึงสภาวะธรรมขั้น
เปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ**” หรือ**ต้องศึกษาฝึก
ฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด**”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่า
บรรลุธรรมขั้นปรমัตตสัจจะ **ผู้โลกุตรตามลำดับ
จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง** ด้วยประการฉะนี้

และผู้ที่มีคุณวิเศษถึงขั้น**จิตวิญญาณไม่มี“โลก-
โกรธ-หลง**”หรือเป็นผู้ที่ได้ปฏิบัติพิสูจน์กระทั่งบรรลุ
“**อรหัตตผล**”นี้แหละที่เป็นผู้**“ไม่มีภัย”คือ“อภัย”ที่แท้**

ผู้ปฏิบัติจนบรรลุเป็นผู้**“ให้ภัย”**หรือมี**“อภัย
ทาน”**จึงเป็นผู้**“ไม่มีภัย”**ทั้งด้วย**“ไม่โลก-ไม่มีราคะ”**ที่
จะเอาจากใคร จึง**“ไม่เป็นภัยกับใครๆ**”ทั้งด้วย**“ไม่โกรธ-
ไม่พยาบาท”**ที่จะทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน จึง**“ไม่เป็นภัยกับ
ใครๆ**”ทั้งด้วย**“ไม่หลง-ไม่มงาย-ไม่เลื่อนเบือน”**ไปกับ
โลกียอีกแล้ว จึง**“ไม่เป็นภัยกับใครๆ**” เพราะไม่มอมเมา
ใครๆ ไม่ครอบงำใครๆ ไม่เป็นต้นเหตุให้ใครๆเกิดกิเลส

ดังนั้น **“อภัยทาน”**จึงไม่ใช่มีความหมายแค่
ไม่ถือโกรธ ไม่พยาบาท ยกโทษให้ เพียงเท่านั้น แต่มี
ความหมายมากกว่านั้น ทั้ง**ไม่โลกไม่มีราคะไม่โกรธ-
ไม่หลง** ถึงจะได้ชื่อว่าผู้ได้ทำ**“อภัยทาน”**บรรลุบริบูรณ์
ซึ่งต้องมี**“ความรู้”**ที่ชื่อว่า**“วิชชา”** จึงจะเข้าใจครบ
ถ้วนในบริบทของสัจธรรมที่เรียกว่า**“โลกุตรสัจจะ”**

“วิชชา”ก็คือ**“วิชชา ๘”** ซึ่งเป็นความรู้ชนิดพิเศษ
ยิ่ง เป็น**“อนุศาสนิปาฏิหาริย์”** ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว
“จรณะ” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ซึ่งเป็น**“ความประพฤติ”**
(จรณะ)ที่ได้ศึกษาอบรมจนมีผลสัมบูรณ์ขั้นในตน

ส่วนผู้ที่ยึดถือว่า ทางเอกหรือทฤษฎีเอก คือ การ
ปฏิบัติหนึ่งหลับตาทำ“สมาธิ”เพ่งกลืนต่างๆรวมทั้งเพ่ง
ลมหายใจเข้าออก(อาณานาณะ) อันเป็นที่รู้จักกันเป็นสามัญ
และปฏิบัติกันอยู่ทั่วไปนั้น ก็จะไม่เกิด**“วิชชา ๘”** ที่เป็น
อนุศาสนิปาฏิหาริย์” จะได้“ผล”ที่เป็น**“โลกียฉาน”**

เธอเดินทาง...

ด้วยเจตจำนงอันแน่วแน่

ด้วยความคมชัดที่สั่งสมมายาวนาน

เพื่อไขว่คว้าอารยทรัพย์ตามที่ปรารถนา

สี่สิบสี่ชีวิต สมอ.

รองขำ ชาวหินฟ้า

● บรรณารักษ์ห้องสมุด

□ วัยเด็กแสนอบอุ่น

เป็นชาวกรุงเทพฯ เกิดริมคลองบางกอกน้อย คุณพ่อเป็นข้าราชการทหารเรือประจำอยู่ลัดทียบ คุณแม่เป็นครู มีพี่น้อง ๖ คน เป็นคนที่ ๒ อยู่ในครอบครัวใหญ่ที่อบอุ่น ล้อมรอบด้วยปู่ ยา ตายาย ลุง ป้า น้า อา ซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน ลูกหลานเด็ก ๆ เต็มไปหมด

ที่บ้านริมคลองบางกอกน้อย

คุณพ่อเป็นคนเฉย ๆ เรียบง่าย ไม่พูดมาก ไม่เรื่องมาก รัก และเอาใจใส่ลูกอย่างสม่ำเสมอ คุณพ่อจะกลับบ้านอาทิตย์ละครั้ง สิ่งที่คุณพ่อทำเป็นประจำคือ ตัดเล็บ ตัดผม สระผม ให้ลูกๆ ทุกคน ส่วนเรื่องการอบรมสั่งสอนจะอยู่ที่คุณแม่ คุณยาย และคุณย่า เมื่อมีลูกคนที่ ๓ คุณแม่ก็ลาออกจากอาชีพครู มาอยู่ใกล้ชิดกับลูก คุณแม่มีความสามารถในงานบ้านหลายอย่าง ทั้งทำกับข้าว ตัดเสื้อผ้า เก่งในเรื่องทำอาหารไทย จีน ฝรั่ง และขนมต่าง ๆ

□ ความพลัดพรากจากสิ่งที่รักเป็นทุกข์

คุณแม่จะมีเหตุผล ไม่รู้สึกว่าคุณแม่ใช้อารมณ์กับลูกแต่ท่านจากพวกเราไปเร็วมาก เพียงอายุ ๕๐ ปีกว่าๆ ด้วยโรคหัวใจวาย ตอนนั้นดิฉันอายุ ๒๐ ปี จบปริญญาตรีพอดี ลูก ๆ ทั้ง ๖ คนมีความรู้สึกเดียวกันคือ อากาการช็อค เพราะท่านไม่มีอาการป่วยมาก่อน วันนั้นดิฉันจำได้ว่าคุณแม่เดินไปทั่วบ้าน คุณนั้น คุณนี้

ประมาณตอนเที่ยง พวกเรากำลังดูทีวี คุณแม่ก็เดินไปที่เก้าอี้นอน และก็หลับไปเลย ดิฉันก็สังเกตเห็นหน้าคุณแม่ ทำไมหน้าซีด และค่อยๆ เขียวขึ้น ก็เลยวิ่งไปตามคุณพ่อ และญาติคนอื่น ๆ ก็เข้ามาช่วยกัน เพราะตรงกับวันอาทิตย์ซึ่งอยู่กันหลายคน ได้รับนำท่านส่งโรงพยาบาล แต่หมอบอกเสียชีวิตแล้ว พวกเราไม่มีน้ำตาไหลออกมาข้างนอกแต่มันไหลอยู่ในใจ

□ การศึกษาสร้างอนาคต

พี่สาวเข้าเรียนอนุบาลที่โรงเรียนราชินีปากคลองตลาด ดิฉันอยากไปบ้าง แต่อายุยังไม่ถึง คุณแม่เลยพาไปฝากโรงเรียนศิษย์วัฒนาเรียนเตรียมอนุบาลที่โรงเรียนศิษย์วัฒนา และมาเข้าอนุบาลที่โรงเรียนราชินีในปีต่อมา เวลาไปโรงเรียนต้องนั่งเรือมาขึ้นที่ท่าพระจันทร์ และก็นั่งรถรางต่ออีกทอดหนึ่ง

นักเรียนโรงเรียนราชินี
อนุบาล-ม.ศ. ๓

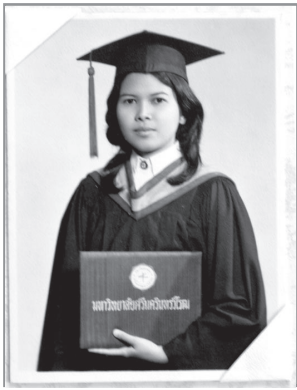

นักเรียนฝึกหัดครู
วิทยาลัยครูสวนสุนันทา

คุณแม่จะให้คนรับส่งเราสองพี่น้อง เรียนถึงชั้น ม.ศ.๓ ก็ไปเรียนต่อที่วิทยาลัยครูสวนสุนันทา จริงๆ ก็ไม่ได้คิดเป็นครูแล้วแต่ผู้ใหญ่ซึ่งจัดการโดยให้เหตุผลว่าผู้หญิงควรเป็นครู เพราะเป็นชีวิตเรียบง่าย ส่วนพี่สาวค่อนข้างเป็นตัวของตัวเองมาก เขาเลือกเรียนที่ธรรมศาสตร์ พี่สาวคนนี้จะเป็นคนละสไตล์กับดิฉัน เมื่อเรียนจบประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

หลังจากได้รับปริญญาไม่นาน คุณแม่ก็เสียชีวิต

ทำงานครั้งแรกที่โรงเรียนทวีธาภิเศก (พ.ศ.๒๕๑๙)

สอนที่โรงเรียนสตรีศึกษาท่ามหาเมฆ

การเรียนอยู่ในชั้นปานกลาง ดิฉันก็เลยเลือกเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน จนจบปริญญาตรี กศ.บ. (การศึกษาบัณฑิต) เนื่องจากคุณพ่อทำงานอยู่ชลบุรีจริง ๆ ก็เป็นข้ออ้าง มิฉะนั้นทางบ้านคงไม่让我ไปอยู่ต่างจังหวัด บางครั้งอาจมองว่าดิฉันเป็นลูกที่เชื่อฟังอะไรก็ได้ แต่ก็ไม่ใช่ทีเดียว เพราะบทที่ไม่เอาก็คือไม่เอา ค่อนข้างเป็นตัวของตัวเองอยู่บ้าง แต่อะไรที่พออนุโลมได้ก็ทำ

เมื่อเรียนจบแล้วก็สมัครเข้าเป็นครูที่โรงเรียนทวีธาภิเศก ตอนนั้นสอบเข้ายากมาก เขาต้องการครูบรรจุแค่ ๑ คน แต่คนสมัครเป็นพัน ดิฉันได้ลำดับที่ ๔-๕ เขาก็รับเป็นครูอัตราจ้าง สอนอยู่ ๑ ปี ดิฉันก็แสวงหาที่ใหม่มาได้โรงเรียนสตรีศึกษา ท่ามหาเมฆ สอนเด็กหูหนวก ดิฉันชอบความแปลกและมันท้าทายดี และจริงๆแล้วเป็นหนทางนำดิฉันมาสู่ชาวอโศก เพราะที่นี่มีอาจารย์ซึ่งปฏิบัติธรรมอยู่กับชาวอโศก

□ ข้อคิดจากประสบการณ์ชีวิต

ดิฉันถูกเลี้ยงดูแบบโบราณ โดยมีสิ่งแวดล้อมที่โบราณ ดิฉันคิดว่าการเลี้ยงดูเล็กไม่จำเป็นต้องสอนอะไรมาก เพราะเขาเป็นอยู่แล้ว โดยมีองค์ประกอบและสิ่งแวดล้อมจากปู่ ย่า ตา ยาย เป็นตัวอย่างให้ลูกๆ หลานๆ ได้เห็นและทำตาม แต่เด็กทุกวันนี้ขาดองค์ประกอบและสิ่งแวดล้อมที่ดี ที่จะส่งเสริมพวกเขาเขาจะเป็นเด็กที่ดียากกว่าเด็กสมัยก่อน เขาจะเป็นเด็กที่ดีก็ต่อเมื่อเขาต้องเป็นคนที่มีเข้มแข็งมาก

□ ปลุกฝังเมล็ดพันธุ์แห่งศาสนา

ตอนเด็กต้องใส่บาตรทุกวันเป็นประจำไม่ใส่มิได้ จากเดิมคุณยายใส่ ต่อมาเป็นคนแม่ และก็มาเป็นดิฉันกับพี่สาว แต่ดิฉัน

ค่อนข้างจะเอาภาระ เข้าขึ้นมาเราต้องมาคอยที่ศาลาทำน้ำ จะเล่นอะไรก็วนๆ อยู่แถวนั้น จะมีผู้นำอาหารที่จัดไว้มาตั้งเตรียมให้ เรามีหน้าที่รอพระมาเท่านั้น ใส่บาตรเสร็จแล้วก็ทำพิธีกรวดน้ำ ก็เป็นอันเสร็จพิธี เตรียมตัวไปโรงเรียน ตอนใส่บาตรก็คิดว่าทำตามหน้าที่เท่านั้น ความเรียบง่ายคือพื้นฐานทางศาสนาของดิฉัน ซึ่งก็คงได้มาจากความประทับใจในชีวิตที่เรียบง่ายของคุณพ่อและลี้จรรยาครอบครัว เป็นครูก็ไปวัดสม่ำเสมอ ไปทำกิจกรรมทางศาสนา เช่น ทอดกฐินฯลฯ เรียกว่าเข้าวัดทุกวันอาทิตย์ ส่วนใหญ่จะไปที่วัดมหาธาตุ ถ้าถามว่าตอนนั้นได้อะไรจากศาสนาก็คงได้ความสงบ สบายใจ ซึ่งทำให้เราไม่เป็นคนช่างเที่ยว หรือฟุ่มเฟือยเหมือนคนอื่นๆ ที่พอว่างงาน เลิกงาน ก็ไปเดินช้อปปิ้งกัน ซึ่งเราไม่มีนิสัยตรงนั้นเลย แต่ตอนนั้นก็ยังไม่ถึงขั้นมีศีลอะไรมาก

□ รู้จักความรัก

ปกติดิฉันจะไปทำงานเช้า เรียกว่าไปก่อนภารโรง เย็นก็กลับพร้อมภารโรง ดิฉันชอบทำงานที่โรงเรียน มันเงียบสงบดี ไปแต่เช้ากลับเย็นๆ วันหนึ่งลงมาจากอาคารเรียน ครูคนอื่นกลับหมดแล้วก็พบครูคนนี้แหละ เขามานั่งรออยู่ ดิฉันก็ถามว่ารอใคร เขาตอบว่าคอยน้อง ดิฉันก็นึกว่าเขาคงคอยน้อง แต่เขาก็เดินมากับดิฉันจนถึงป้ายรถเมล์ ดิฉันก็ยังไม่รู้ว่าเขาทำอะไรกันแน่ เขาบอกว่าวันนี้วันหยุดเป็นวันครู เขาจะตามไปบ้านด้วย ก็ยังคิดว่าเอ๊ะทำไมเขาต้องใช้เหตุผลนี้ แล้วเขาก็ไปบ้านเป็นประจำตั้งแต่วันนั้นเลย โดยที่เราไม่ต้องเลือกเพราะมีมาเอง ถ้าถามว่าถูก spec ใหม่ก็ไม่ถูกหรอกจริงๆ แล้วดิฉันมีเพื่อนครูอีกคนที่ถูก spec อยู่เหมือนกัน พอติไปเห็นตอนเขาสูบบุหรี่ก็เลิกชอบ เพราะคิดว่าคนที่สูบบุหรี่

ควรสูบบุหรี่ ส่วนคนนี้ดีทุกอย่างไม่ใช่ดีเฉพาะเราเห็นว่าดี แต่ผู้ใหญ่ที่บ้านและอาจารย์ที่โรงเรียนต่างก็ว่าเขาเป็นคนดี มีอนาคตที่ดี เราไปมาหาสู่กัน ๗-๘ ปี จนเป็นที่รับรู้ในหมู่ญาติพี่น้อง และเราสองคนก็ไม่ได้ประพาศเสียหยาอะไร เมื่อเขามาขอแต่งงาน ในใจลึกๆ มันมีความรู้สึกว่ายังไม่อยากแต่งงานจริงๆ ถ้าอยากแต่งงานก็น่าจะทำได้ตั้งนานแล้ว เพราะมีความพร้อมมากก็เลยผัดเขาไปเรื่อยๆ ถ้าถามว่ารักเขาไหม ก็รักเขานะ แต่ก็รู้อย่างไม่ถึงขนาดต้องแต่งงานด้วย ก็บอกผัดให้เขาเรียนจนจบปริญญาโทก่อน เขาก็ไปเรียนสอบได้ที่ ๑ ด้วยนะ ก็มารายงาน เราก็คิดทำใจดีเลยบอกผัดให้เขาไปบวชก่อน เขาก็ไปบวช ๑ เดือน แล้วก็สึกมาหาเรา ก็คิดทำใจดีอีกนะ ช่วงนั้นก็พอดีเป็นจังหวะรู้จักกันต่อโคก

□ เส้นทางอาริยชน

อาจารย์ที่โรงเรียนคนหนึ่ง คงเห็นอุปนิสัยของดิฉันชอบไปวัดเขาก็เลยชวนว่าวัดนี้แปลกดีให้ลองไปที่สันตือโคกในวันหยุดราชการนี้ (วันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๒๘) เขาจะพาครอบครัวไป และก็ชวนอาจารย์คนอื่นๆ ไปด้วย เรียกว่าไปเที่ยววัดกัน วันแรกที่มาถึง ได้พบและสนทนาธรรมกับสิกขมาตุนัยนา กลับบ้านดิฉันเลิกเลย ๓ อย่าง ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ คือ ๑. เลิกกินเนื้อสัตว์รวมทั้งไข่ ๒. ไม่ซื้อเสื้อผ้าใหม่แบบตามแฟชั่นใช้เฉพาะที่มีอยู่ ๓. บอกแฟนว่า จะไม่แต่งงาน และจะถือศีล ๘ ซึ่งพอมาคิดตอนนี้ก็รู้สึกว่ายังทำไมค่อยถูก แต่ตอนนั้นไม่รู้เรื่องคือพอคิดจะทำ ก็บอกให้เขารู้จริงๆ เลย เขาชะงักถอยหลังไป ๒-๓ ก้าว และหลังจากนั้นเขาก็เงียบหายไป จากการคบกันมา คิดว่าเขาคงรู้จักดิฉันดีพอ เพราะก่อนหน้านี้เวลาไปวัด เขาก็เป็นคนพาไปเสมอ และนี่ก็เป็นเส้นทางชีวิตที่ดิฉันเลือกแล้ว

ตัดสินใจจะมาอยู่วัด
เกิดปฏิกิริยา
ต่อต้านมากที่บ้าน
ต่อมากุณพ็อ
ก็เข้าใจขึ้นเรื่อยๆ
วันสงกรานต์ที่ผ่านมา
ได้กลับบ้าน
เวลาเหนือบ
ใส่มือคุณพ็อ
ท่านก็ให้พรว่า
ขอให้มีความสุข
คิดว่าวันนี้คุณพ็อ
คงยอมรับสภาพชีวิต
ที่ลูกของท่าน
ได้เลือกแล้ว

นิมนต์คณะไปไม่ออกนอกห้อง
และอยู่ที่นี่เอง ที่ให้
๓๐ มกราคม ๒๕๓๑

บางคนอาจคิดว่า เพราะดิฉันไม่รักเขา
มากพอ ไม่จริงหรอก คบกันมาหลายปี ดิฉัน
ไม่เคยมีคนอื่นในใจเลย ก่อนไปวัดเคยอ่าน
หนังสือชาวอโศกหลายเล่ม ที่สนใจก็คือ
หนังสือ “คนคืออะไร ทำไมสำคัญนัก” จนจบ
ซึ่งตอนท้ายๆ เล่มน่าสนใจที่บ่งถึงผู้เขียนว่าจะ
ต้องมีอะไรพิเศษ จึงทำให้มาทันทีเมื่อถูกชวน
และเลิกกินเนื้อสัตว์ เพียงฟังว่าเหมือนเอาชีวิต
ผู้อื่นมาต่อชีวิตเรา ก็ตกใจมากไม่เคยรู้มาก่อน
เลยเลิกกินได้ทันที จากนั้นก็ย้ายมาพักบ้าน
ของคุณป้าสันติยา ช่างวัด เข้าไปทำงาน เย็น
ก็กลับมา คือไม่ได้มีความคิดจะอยู่วัดหรือจะ
ไม่อยู่ รู้แต่ว่าอันนี้แหละที่ต้องมา ในที่สุดก็
กลับไปจัดการกับภาระทางบ้านซึ่งมีอยู่ไม่มาก
ก่อนที่จะมาอยู่วัดเต็มตัว เราเป็นคนโสด เรื่อง
ความรักสำหรับดิฉันนั้นไม่ได้ถลำไปมาก
เล็กก็คือเล็ก เมื่อชัดเจนว่าการเป็นโสด
พระพุทธรเจ้าสรรเสริญว่าเป็นบัณฑิตยิ่งกว่า

เมื่อตัดสินใจจะมาอยู่วัดเกิดปฏิกิริยา
ต่อต้านมากที่บ้าน ดิฉันไม่กล้าบอกคุณพ็อใน
ตอนแรก แต่พี่น้องรู้ทุกคน เหตุผลของดิฉันที่
ไม่กลับบ้าน เพราะบ้านกับวัดห่างไกลกันมาก
เราก็อยากทำวัตรเช้าตอนตี ๓ ครั้ง และไป
ทำงาน ตกเย็นก็กลับวัดเพื่อทำวัตรเย็นอีก
เสร็จก็ค่ำ ถ้าจะให้เดินทางกลับบ้านที่ฝั่งธนอีก
มันก็เหนื่อยมากเลย การค้างวัดทำให้ได้
ฟังธรรมเต็มที่ มีเวลาว่างวันเสาร์ อาทิตย์ ก็
ช่วยงานที่ห้องสมุด ช่วยขายอาหารมังสวิรัต
ที่ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทยสาขาจตุจักร
ทำไปสักระยะก็รู้สึกลงตัว โดยไม่ต้องคิดว่า
ต้องมีกำหนดเวลาเท่าไร แต่ครบ ๑ ปีพอดี
ในปี ๒๕๒๙ ดิฉันก็ขอลาออกจากราชการมา
อยู่วัดเต็มตัว (มาช่วยสิกขมาตุปราณีทำงาน
ห้องสมุดเดิม-บ้านเรือนไทย)

มีคนถามว่าการตัดรอบเช่นนี้รุนแรงไปไหม
ดิฉันก็ว่าไม่นะ ดิฉันอยู่กับโลกพอแล้ว ทำ

อย่างนี้ถูกต้องแล้ว เพราะต่อมาคุณพ่อก็เข้าใจ
ขึ้นเรื่อยๆ ท่านเป็นพ่อเรา เลี้ยงเรา รื้อนึล้วย
ของเรา ทุกวันนี้เรากลับไปบ้าน ท่านก็เห็นความ
แตกต่างระหว่างเรากับพี่ๆ น้องๆ ว่าอะไรเป็น
สาระไม่เป็นสาระ ก็ไม่ว่าอะไรแล้ววันสงกรานต์
ที่ผ่านมาเราต้องกลับบ้านเป็นประเพณี เวลา
เหนื่อยบใส่มือคุณพ่อ ท่านก็ให้พรว่า ขอให้
มีความสุขชาติ ท่านพูดให้เราสบายใจด้วย ซึ่งดิฉัน
ก็พยายามกลับบ้านไปเยี่ยมคุณพ่อบ่อยๆ คิด
ว่าวันนี้คุณพ่อคงยอมรับกับสภาพชีวิตที่ลูก
ของท่านได้เลือกเส้นทางเดินแล้ว

□ ผ่านกาลเวลา

คิดว่าตัวเองเปลี่ยนแปลงมาก หรืออาจ
เป็นการเปลี่ยนแปลงกลับไปสู่จุดเดิม เพราะ
แต่เดิมจิตใจเรารักความสงบ เรียบง่าย แต่เมื่อ
ย้ายเข้ามาเรียนและทำงานในเมือง มาพบเห็น
สิ่งแวดล้อมที่ต่างไป การรีบเร่ง การแข่งขัน
ไม่มีเวลาเป็นตัวของตัวเอง ทำให้เรามีนิสัย
ใจร้อน ซี้โมโห แต่พอกลับมาสู่สิ่งแวดล้อมที่สงบ
แบบนี้ ทำให้ได้อ่านจิตอ่านใจ ปรับใจปรับ
จิตวิญญาณให้เปลี่ยนไปนิ่งได้ และยิ่งไปกว่า
แต่ก่อนคือ **จิตเรายอมได้** และเข้าใจคนอื่น
มากขึ้น ที่นี้มีคนสารพัดรูปแบบ เราก็จะมี
รายละเอียดรู้วาคณนี้เป็นอย่างนั้น คนนั้นเป็น
อย่างนี้ ยอมรับความจริง โดยมุ่งเน้นการแก้ไข
ตัวเองเป็นหลัก

การพัฒนาตัวเอง ก็อยู่ที่ว่าเราจะทำหรือไม่
เราต้องการจะเจริญเพียงแค่นี้หรือ แต่ถ้าจะ
เอาอิทธิพลเพิ่มก็ต้องพยายาม

□ งานที่รับผิดชอบ

ก่อนทำงานที่ห้องสมุดได้เข้ารับการอบรม
ที่สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทยฯ (ในพระ
บรมราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ)
ก่อน และสัมมนาอบรมที่นี้ดำเนิน ได้ประกาศนียบ-

บัตรมา ๒ ใบ ทำงานจนถึงทุกวันนี้ ก็มีปัญห
บ้างคือ เนื่องจากเราเน้นสาระสำคัญที่ปัจจัย ๔
แต่ห้องสมุดนี้ไม่ใช่ปัจจัย ๔ แม้พ่อท่านจะเน้น
เรื่องสื่อบุญนิยม แต่พวกเขาก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ
ไม่ค่อยให้ความสำคัญเท่าไร

หนังสือในห้องสมุดของเราเน้นหมวด
บรรณศาสตร์ชาวโคก เป็นหนังสือที่อ้างอิงได้
ถ้าเป็นหนังสือประเภทนิยายก็จะเลือกประเภท
ซีไรท์ฯ และหนังสือบางประเภทที่เราคัดเลือก
แล้วเนื่องจากห้องสมุดเราค่อนข้างเล็ก

□ ความพึงพอใจ

ทำงานด้วยอิทธิบาท เต็มใจ ตั้งใจ และ
เอาใจใส่ เวลาเกิดปัญหาหมักแค้นด้วยตัวเองก่อน
ถ้าแก้ไม่ได้ก็จะเปลี่ยนวิธีใหม่ พยายามพึ่ง
ตัวเองให้มาก เพราะในงานแต่ละส่วนต่างก็มี
ปัญหาของเขาอยู่แล้ว ที่สุดของการเดินทาง
บนเส้นทางสายนี้ ก็คือการบวช แม้ไม่ใช่เป็น
รูปแบบของนักบวชก็ตาม ๒

กศพร.
๒๕๓๑.๕๐

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ใน (ต่อจากฉบับที่ ๑๙๓)

ฉบับนี้ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้เข้ามาว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๔ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถามในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาตามตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ดที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว เอาตามพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็ให้นำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ได้ ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

กระนั้นก็คงยัง**ขอเชิญท่านผู้อ่านทุกท่านที่“มีปัญหา”ในชีวิตนี้ ใครจะถาม หรือแม้จะไม่ใช้ปัญหาที่เดียว แต่เป็นเรื่องต้องการวิจารณ์วิจัยแง่ใดเรื่องอะไรก็ตาม หรือเป็นเพียงข้อข้องใจสงสัยต่างๆ หรือจะแลกเปลี่ยน“ความคิดเห็น”กันและกัน ก็เชิญเขียนมาร่วมเสวนากันได้เลย**

โดยส่งคำถามมาถึงอาตมา “สมณะโพธิรักษ์” หรือคอลัมน์**“ชีวิตนี้มีปัญหา”** หนังสือพิมพ์**“เราคิดอะไร”** สำนักพิมพ์กัลป์แก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ. นวมินทร์ คลองกุ่ม ปิงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

[สำหรับปัญหาของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๔. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักรการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมืองก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร” อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรมที่แสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,

ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะมากขึ้นๆ เทาไตา ผู้้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมืองและยอมทำลายการเมืองมากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้นผู้ที่ทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เทาไตา กระทั่งไม่มีเลยได้จริง ผู้้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆด้วยเท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นๆ เท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดี ก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารณียกรรม)**นั้นแล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือสามัคคีกันตามฐานะฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธาและปัญญาที่เข้าใจในสัจจะว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกันทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”** และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”** ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช ๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่าเป็น**“ฐานะ”**ที่สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคม เป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น **“ที่พึ่ง”** สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะนักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหัตต์”**จริง ก็

ยิ่งเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษ
แท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพ
สูงสุดในประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง มี “สิ่งที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “**ปรมัตถัจจะ**”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณะ ๙” เพียงอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘ “การไม่ละสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฏฐิ สัมมาทิฏฐิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ปรโลกเป็นอาริยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อโปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉาทิฏฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฏฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฏฐิ” ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อาริยชน” หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตระภูมิ” ได้แน่ๆ

“มิจฉาทิฏฐิ ๑๐ และ สัมมาทิฏฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี **ความเห็นหรือความเชื่อถือ** (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ **“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ **“ผลที่เป็นโลกุตรธรรม”** ส่วนผู้ที่มี **ความเห็นหรือความเชื่อถือ** (ทิฏฐิ) ว่า **“ทาน”** ที่ให้แล้ว **“ไม่มีผล”** (นตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรือผู้ให้นั่นก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า **“ทาน”** ที่ให้แล้ว **“มีผล”** ก็ต้องรู้ว่าให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนั้นเป็น “สัมมาผล” ได้บุญหรือผลดี สมควรทำให้งั้น เป็นต้น โดยเฉพาะ **“ทำทาน”** อย่างไม่รู้จะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ)

ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้ววาทมากก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้นจะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” กันตลอดกาลนาน

เรื่อง “**ทาน**” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ก็จะมีใจอย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “**ประโยชน์**” แก่ตนแก่สังคม และเป็นทั้ง “**มรรคผล**” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน “**ทาน**” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “**ทาน**” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเราก็กำลังอธิบายเจาะลึก “**ประโยชน์**” ขึ้นสูงขึ้น คือ “**สัมปรายิกัตถะ**” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “**เวทนิย**” เพราะเข้าใจเรื่อง “**ศรัทธาและศีล**” ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “**อเทวนิยม**” โดยเฉพาะเรื่อง “**ศีล**” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง “**ไม่สัมมา**” เพราะแยก “**ศีล**” แยก “**สมาธิ**” แยก “**ปัญญา**” เป็นคนละส่วนคนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “**ไตรลักษณ์**” “**อย่าง**” เป็น “**ปรมัตถธรรม**”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “**มิจฉาทิฏฐิสูต**” สักกายทิฏฐิสูต-อตตานทิฏฐิสูต” ซึ่งต้องมี “**สัมผัส** เป็นปัจจัย” และต้องมี “**องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอก** และใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “**เวทนาในเวทนา**” ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุดคือ “**โดยความเป็นอนัตตา**” (อนัตตโต) **ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า “**อนัตตา**” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “**รู้**” (ชาตถิ) “**เห็น**” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่ลัดๆ เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “**ศีล**” จนนำไปให้เกิด “**สัมมาสมาธิ**” และเกิด “**ปัญญา**” ชนิดมีปฏิสัมพัทธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “**ศีล-สมาธิ-ปัญญา**” อย่างเป็น “**องค์รวม**” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “**ศีล**” ก็ย่อมเกิด “**ศรัทธา**” และ “**ศรัทธา**” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นไปบริบูรณ์ด้วย “**องค์ธรรม**” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี

“วิชา ๙” ที่สามารถรู้“ปรโลก”หรือ“โลกหน้า”แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์”(อรรถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น“สุข” ก็เป็น“สุขพิเศษ”(อุปสมสุข) ถ้าเป็น“กุศล”ก็เป็น“โลกุตระกุศล”ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น“ทุกข์อาริยสังข์” เป็น“บรมประโยชน์ขั้นอุตตมัตถะ”หรือ“ประโยชน์”ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น“อรหัตต์” จึงจะเป็นผู้มี“สุขชนิดบรมสุข”(ปรมังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยๆจนถึง“วิชา ๘” และกำลังจะได้อธิบายถึง“ปัจจุสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก“วิชา” ซึ่งเราได้ฝึกหัดความซบซึ้งของมันสูงกันทั้งต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจากผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น“ปรโลก”อันก็คือ“สัมปรายภพ”ซึ่งตามทฤษฎี“เทวนิยม”นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่อปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอยังเข้าใจ“ปรโลก”เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทฤษฎี“อเทวนิยม”นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด“ไม่สัมมาทฤษฎี”(มิฉะทฤษฎี)แค่เรื่อง“ปรโลก”เรื่องเดียวนั้น ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สัมปรายภพ”ที่ดลประโยชน์“ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ผู้ปฏิบัติจนเข้าขั้นนับได้ว่า เป็น“อาริยะ”นั้น นั่นก็คือ ผู้ที่**ไม่มีมรรคผลแบบพุทธ และผู้ที่บรรลุนิพพานแบบพุทธเป็น“อาริยบุคคล”**หรือเป็นสมณะที่ ๑ คือ โสดาบัน, สมณะที่ ๒ คือ สกิทาคามี, สมณะที่ ๓ คือ อนาคามี, สมณะที่ ๔ คือ อรหัตต์นั้น พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ว่า **มีแต่ในศาสนาพุทธเท่านั้น ศาสนาอื่น ไม่มี“มรรค องค์ ๘” จึงไม่อาจจะ“อาริยบุคคล”หรือมีสมณะที่ ๑-๒-๓-๔** (ตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๓๘, เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๔๑)

ที่ต้องย้ำแล้วย้ำอีกก็คือ ผู้บรรลุนิพพานแม้จะ**“อยู่ในอารมณ์ฌาน ๘”**ซึ่งมีคุณวิเศษสูงถึงขั้น**“อุเบกขา”**แบบพุทธแล้วนี้ จะไม่ใช่คนที่นั่งหลับตาเข้า“ฌาน”อยู่กับที่ ไปไหนมาไหนไม่ได้ ตามทฤษฎีปฏิบัติอื่นๆทั่วๆไปในการทำ“สมาธิ”หรือ“เข้าฌาน”ของเขา แต่เป็น

คนที่มโหรียาบปกติในชีวิตประจำวัน ที่ดำเนินชีวิตมีทั้งกายกรรมวจีกรรมมโนกรรมอยู่อย่างสามัญลิมตา โพลงๆ ซึ่งในจิตของผู้มี**“ฌานพุทธ-สมาธิพุทธ”**อยู่นี้ ได้ชำระ“กิเลสนิวรณ์”หมดไปเป็น“อาริยบุคคล”แล้ว

เพราะไม่ว่า **ฌานพุทธ** หรือ**สมาธิพุทธ** เกิดจากการปฏิบัติด้วยทฤษฎี**“จรรยา ๑๕ และวิชา ๘”** ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วทรงนำมาประทานให้แก่ชาวโลกแท้ๆ โดยผู้ปฏิบัติต้องขึ้นต้นด้วย**“ศีล”** ที่จะเจริญเป็น**“อริยศีลสิกขา”**ไปตามลำดับ

แล้วก็ดำเนินการปฏิบัติพร้อมกันไปด้วยกับหลัก**“อัปถนณกปฏิบัติ ๓”**ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่าเป็นหลักแห่ง**“การปฏิบัติที่ไม่ผิดของพุทธ”** อันได้แก่**“สามรวมอินทรีย์-โภชนามัตตัญญูตา-ชาตริยานุโยคะ** ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติที่ประกอบด้วยรูปธรรม

จึงจะเกิดนามธรรมคือ**“ศีลธรรม ๗ ฌาน ๔”**ได้แก่ **ศรัทธา-ทิริ-โธตตปปะ-พหุลุต-วิริยะ-สติ-ปัญญา-ฌาน ๑-ฌาน ๒-ฌาน ๓-ฌาน ๔** ซึ่งเป็นการเจริญ“อริยจิตสิกขา”ไปตามลำดับ และทั้งหมดต้องมี**“วิชา ๘”**ได้แก่ **วิปัสสนาญาณ-มโนเมยิทธิ-อิทธิวิธิ-ทิพโสต-เจโตปริยญาณ-ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ-จตุปปาตญาณ-อาสาวิกขยญาณ** เจริญเป็น“อริยปัญญาสิกขา”ร่วมทำหน้าที่ปฏิสัมพันธ์กันอยู่ใน**“จรรยา ๑๕”** เป็นองค์รวม

หรือแท้ๆก็คือ เกิดจากการปฏิบัติ**“อาริยมรรคอันมีองค์ ๘”** ซึ่งได้แก่ **สัมมาทฤษฎี-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมัฏตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ-สัมมาสมาธิ** ก็น้อยเสียกว่านั้นเองกับการปฏิบัติ**“จรรยา ๑๕”** หากผู้ใดเข้าใจการปฏิบัติ**“สัมมาทฤษฎี”** ก็จะเกิดสัมฤทธิ์ผลครบถ้วน **ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ** ครบสัมมัตตะ๑๐ คือ มรรค ๘ ผล ๒ เป็น**“สัมมามรรค-สัมมาผล”**สมบูรณ์

เพราะฉะนั้น จิตที่เป็น**“ฌาน”**หรือเป็น**“สมาธิ”**ของพุทธ จึง**ไม่ใช่เป็นฌานหรือเป็นสมาธิได้ก็แต่ในขณะที่นั่งหลับตาอยู่ในภาวสังคetanัน** หรือ**อยู่แต่ในทำนองๆทำเดียว ตาหูจมูกลิ้นกายไม่รับรู้อะไร** ภายนอกทำงานอะไรไม่ได้ จะรับรู้ได้ก็แต่ภายใน **อยู่ในจิต**

ในใจทวารเดียวเท่านั้น ทำงานได้ก็แต่เฉพาะใจในใจ

“ฉานและสมาธิของพุทธ” ไม่ใช่เป็นได้แค่นั้น ฉานและสมาธิของพุทธนั้น หากปฏิบัติถูกถ้วนตามแบบพุทธอย่าง“สัมมาทิฐิ” คือ ปฏิบัติตามทฤษฎี “มรรค อัมมิงค์ ๘” หรือปฏิบัติตาม“จรณะ ๑๕” หรือปฏิบัติตามหลัก“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรือแม้แต่ปฏิบัติ“ไตรสิกขา”ก็ได้ทั้งนั้น

ที่สำคัญคือ ต้องเข้าใจแจ้งชัดในวิธีปฏิบัติอย่าง “สัมมาทิฐิ” หรืออย่าง“ถูกแท้,ถูกถ้วน” จึงจะปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าเกิด“ฉาน”เกิด“สมาธิ”กันในขณะทีลุ่มตาโพล่งๆ ตาหูจุกก้นกายใจทำงานเป็นปกติสามัญในชีวิตประจำวัน จิตขึ้นรับวิถีครบครัน ในจิตก็จะเกิดการชำระ“นิรวณ”เป็นอาริยะไปตามลำดับอย่าง รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความตายความเกิด”นั้นๆอย่างเป็นวิทยาศาสตร์จึงรู้แจ้งรู้จริงว่ากิเลสสะสมล้นเกลี้ยงถาวร

เพราะ“สมาธิ” ที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ว่าเป็น“อริโย สัมมาสมาธิ” ซึ่งเป็น“สมาธิ”ที่เกิดจาก “การปฏิบัติมรรค ๘ องค์” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) ไม่ใช่“สมาธิ”ที่เกิดจาก“การนั่งหลับตาเพ่งเข้าไปอยู่ในภวังค์”อันเป็น“สมาธิ”สามัญทั่วไปที่เป็นสมาธิเก่าแก่ มีมาก่อนพระพุทธเจ้าจะอุบัติ

อาตมาพูดย้ำเรื่องนี้มานานแสนนานแล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถจะทำให้หนักปฏิบัติแม้แต่ชาวพุทธเข้าใจได้สักที อาตมาคงไม่เก่งในการสาธยาย ก็ไม่เป็นไร ก็คงต้องพูดย้ำซ้ำซากกันเช่นนี้ตลอดไปจนกว่าผู้ที่เข้าใจได้แล้วปฏิบัติพิสูจน์ประสบผลบรรลุ“สัมมาสมาธิ”จริงก็จะรู้แจ้งเห็นจริงเองแหละ ซึ่งก็คงยังมีน้อยแน่

ผู้ปฏิบัติจนเข้าขั้นนับได้ว่า เป็น“อาริยะ”(อริยะ) ซึ่งหมายถึงผู้มิมรรคผลแบบพุทธ จึงเป็นเรื่องยากอยู่ แม้แต่ในชาวพุทธ ส่วนผู้บรรลุมรรคผลที่เป็น“ฉาน-สมาธิ”ที่ไม่ใช่แบบพุทธนั้นมีมากมายในโลกในชาวพุทธ ซึ่งยังไม่ไป“อริโยสัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้า จึงยังไม่เรียกผู้ได้ฉานได้สมาธิที่ไม่เป็น“สัมมา”แบบพุทธว่า“อาริยะ” เพราะยังเป็นแค่ฉานแค่สมาธิโลกีย์

ผู้บรรลุ“ฉาน-สมาธิ-วิมุตติ”แบบพุทธนั้น คือ ผู้ปฏิบัติ“มรรค อัมมิงค์ ๘”อย่างสัมมาทิฐิ หรือ

ปฏิบัติ“จรณะ ๑๕” หรือปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรือโดยจริงโดยแท้ก็ปฏิบัติ“ไตรสิกขา”นั่นเอง แล้ว “อริจิตสิกขา”ก็พัฒนาขึ้นเป็น“ฉาน”เป็น“สมาธิ”และเป็น“วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” ซึ่งล้วนเกิดล้วนเป็นในขณะลุ่มตาโพล่งๆ ตาหูจุกก้นกายใจทำงานเป็นปกติสามัญในชีวิตประจำวัน จิตขึ้นรับวิถีครบครัน ในจิตก็จะเกิดการชำระ“นิรวณ”เป็นอาริยะไปตามลำดับอย่าง รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความตายความเกิด”นั้นๆอย่างเป็นวิทยาศาสตร์จึงรู้แจ้งรู้จริงว่ากิเลสสะสมล้นเกลี้ยงถาวร

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ถึง ๑๒ สูตร ท่านตรัสถึงการปฏิบัติ ซึ่งเป็น“จรณะ”ของพุทธแท้ๆ คือ เริ่มด้วย“ศีล”(จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล) เป็นข้อต้น แล้วก็มีการ“สำรวมอินทรีย์”-ประกอบด้วย “สติสัมปชัญญะ”-กระทั่งเป็นผู้“สันโดษ” ซึ่งเป็นหัวข้อธรรมแห่งการปฏิบัติ แม้จะไม่ได้ตรัสเป็นภาษากำหนดชื่อหัวข้อตรงๆตาม“จรณะ ๑๕” ว่า สังวรศีล-สำรวมอินทรีย์-โภชนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ-ครัทธา-หิริ-โอตตปปะ-พหุสุต-วิริยะ-สติ-ปัญญา-ฉาน ๑-ฉาน ๒-ฉาน ๓-ฉาน ๔ ก็ตาม แต่ในคำตรัสทั้งหมดเมื่อสมาทานศีลแล้วก็สำรวมอินทรีย์ด้วยสติสัมปชัญญะ และก็ต้องปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฐินั้นแหละ จึงจะลดละกิเลสจนกระทั่งเป็นผู้ “สันโดษ”อย่างเป็น“อาริยะ” อันต่างจาก“สันโดษ”ที่ไม่เป็น“อาริยะ”แน่นอน

และผู้ปฏิบัติก็ต้องปฏิบัติไปตาม“จรณะ ๑๕” มี“วิชชา ๘” อันเป็นความเจริญของ“ไตรสิกขา” คือ อริจิตสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา ทั้ง ๓ สิกขาเจริญไปด้วยกัน ปฏิสัมพันธ์กันเป็นองค์รวมไม่แยกกัน ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามความเป็น“อาริยะ”จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้นโลกุตระสัจจะ จึงจะเป็นมรรคผลของศาสนาพุทธ ไม่ใช่เอาแคโลกิยะเป็นมรรคผล และมรรคผลนี้ก็เกิดจากการปฏิบัติที่ถึงพร้อมด้วย“วิปชาและจรณะ”

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆ ครบๆดูบ้างแม้จะยาวหน่อย ท่านทั้งหลายที่อ่านข้อเขียนของอาตมาอยู่ที่นี่ ส่วนมากคงจะไม่มีพระไตรปิฎกอ่าน ก็ขอคัดเอาคำความจากพระไตรปิฎกส่วนนี้ มาลงให้อ่านครบๆดูบ้างก็แล้วกันจะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้งว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จะได้เห็นทั้ง **จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล** อันเป็น **“ธรรมบัญญัติของศาสนาพุทธ”** คือ **ศีลหรือข้อกำหนด** เป็นกฎหมายหลักที่จัดระเบียบความเป็นศาสนาพุทธที่บัญญัติโดยพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่เริ่มเกิดศีล หรือข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลักที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประกาศความเป็น **“ศาสนาของพระองค์”** ว่าเป็น **“อเทวนิยม”** และเป็น **“โลกุตระ”**

อันเป็นการประกาศ **“ความเป็น”** ที่ยืนยันมั่นแน่วแน่ ว่า **แตกต่างจาก “ความเป็น”** ศาสนาทั้งหลายที่ล้วนเป็น **“เทวนิยม”** และเป็น **“โลกีย์ะ”** กันทั้งนั้นๆ ซึ่งเป็นการทำทนาย อย่างอาจหาญแก่กล้าสุดๆ เพราะมันเท่ากับเป็นการประกาศสิ่งที่ค้านแย้งหรือต่อต้านความเชื่อถือ-ยึดถือใน **“ความเป็นศาสนา”** ประดามีในโลกกันอย่างฉกฉกรรจ์ แม้ถึงทุกวันนี้ก็ยังมีคนเห็นว่า **“พุทธ”** ไม่ใช่ศาสนา เป็นแค่ลัทธิปรัชญาเท่านั้น

ผู้ไม่เคยอ่านมาก่อน ก็ลองอ่านดู จะเห็นได้จาก **ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลักที่จัดระเบียบความเป็นศาสนาพุทธที่บัญญัติโดยพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่เริ่มเกิดศีล** ว่า พุทธแท้ๆนั้นเป็นศาสนาอย่างไร **ไม่เป็นอย่างไรกันชัดๆ** แม้คำความในการสำรวมอินทรีย์ การมีสติสัมปชัญญะ และอื่นๆที่ยืนยันสารลัจจะของพระพุทธเจ้าก็จะได้รู้ชัดเจนขึ้นด้วย เชื่ออ่านได้

(๑๖๒) อัมพัญญูมาถนพ ทูลถามว่า ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ **ก็ จรณะ** นั้นเป็นไฉน **วิพชา** นั้นเป็นไฉน พระผู้มีพระภาคตรัสตอบว่า ดูกรอัมพัญญู ใน **วิพชาสมบัติและจรณสมบัติ**อันเป็นคุณยอดเยี่ยม เขาไม่พูดอ้างโคตรหรืออ้างมานะว่า ท่านควรแก่เรา หรือ

ท่านไม่ควรแก่เรา อวาหมงคล วิวาหมงคล หรือ อวาหวิวาหมงคล มีในที่ใด ในที่นั้นเขาจึงจะพูดอ้างชาติบ้าง อ้างโคตรบ้าง หรืออ้างมานะบ้างว่า ท่านควรแก่เรา หรือท่านไม่ควรแก่เรา ชนเหล่าใดยังเกี่ยวข้องกับด้วยการอ้างชาติ ยังเกี่ยวข้องกับด้วยการอ้างโคตร ยังเกี่ยวข้องกับด้วยการอ้างมานะ หรือยังเกี่ยวข้องกับด้วยอวาหวิวาหมงคล ชนเหล่านั้น ชื่อว่ายังห่างไกลจาก **วิชชาสมบัติ** และ **จรณสมบัติ** อันเป็นคุณยอดเยี่ยม การทำให้แจ้งซึ่ง **วิชชาสมบัติและจรณสมบัติ** อันเป็นคุณยอดเยี่ยมย่อมมิได้ เพราะละการเกี่ยวข้องกับด้วยการอ้างชาติ ความเกี่ยวข้องกับด้วยการอ้างโคตร ความเกี่ยวข้องกับด้วยการอ้างมานะ และความเกี่ยวข้องกับด้วยอวาหวิวาหมงคล ฯ

(๑๖๓) ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ **จรณะ** นั้นเป็นไฉน **วิชชา** นั้นเป็นไฉนเล่า

ดูกรอัมพัญญู พระตถาคตเสด็จอุบัติในโลกนี้เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยชอบ **ถึงพร้อมด้วยวิพชาและจรณะ** เสด็จไปดีแล้ว ทรงรู้แจ้งโลก เป็นสารถีฝึกบุรุษที่ควรฝึกไม่มีผู้อื่นยิ่งกว่า เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้เบิกบานแล้ว เป็นผู้จำแนกพระธรรม พระตถาคตพระองค์นั้น ทรงทำโลกนี้ พร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก ให้แจ้งชัดด้วยพระปัญญาอันยิ่งของพระองค์เองแล้ว ทรงสอนหมู่สัตว์พร้อมทั้งสมณพราหมณ์เทวดาและมนุษย์ให้รู้ตาม ทรงแสดงธรรมงามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด ทรงประกาศพรหมจรรย์ ทั้งอรรถ พร้อมทั้งพยัญชนะ บริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง

กฤทพตี บุตรกฤทพตี หรือผู้เกิดเฉพาในตระกูลใดตระกูลหนึ่ง ย่อมฟังธรรมนั้น ครั้นฟังแล้ว ได้ครีธาในพระตถาคต เมื่อได้ครีธาแล้ว ย่อมเห็นตระหนักรว่า ฆราวาสคับแคบ เป็นทางมาแห่งธุลีบรรพชาเป็นทางปลอดโปร่ง การที่บุคคลผู้ครองเรือนจะประพฤติพรหมจรรย์ให้บริบูรณ์ให้บริสุทธิ์ โดยส่วนเดียวดุจสังข์ขัด ไม่ใช่ทำได้ง่าย ถ้ากระไร เราพึงปลงผมและหนวด นุ่งห่มผ้ากาสาฬสตร์ออกบวช

เป็นบรรพชิต

สมัยต่อมาเขาละกองโกศสมบัติน้อยใหญ่ ละเครื่องอาภรณ์น้อยใหญ่ ปลงผมและหนวด ทุ่งหม่มผ้า กาสาวพัสตร์ออกบวชเป็นบรรพชิต เมื่อบวชแล้ว ล้ำวามระวางในพระป่าโตมกข์อยู่ถึงพร้อมด้วยมารยาท และโคจร มีปรกติเห็นภัยในโทษเพียงเล็กน้อย สมาทานศึกษาอยู่ในลิกขาบททั้งหลาย **ประกอบด้วย กายกรรมวจีกรรมที่เป็นกุศล มีอาชีพรวิสุทฺธิ์ ถึงพร้อมด้วยศีล คัมภีรทรงทวารในอนิรัยทั้งหลาย ประกอบด้วยสติสัมปชัญญะ เป็นผู้สันโดษ** ๑

[จุดศีล]

ดูกรรมพหุฐานะ อย่างไร ภิกษุจึงชื่อว่า **เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศีล**

๑. ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ วางศาสตรา มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ **ข้อนี้เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง** ๑

๒. เธอละการลักทรัพย์ เว้นขาดจากการลักทรัพย์ รับแต่ของที่เขาให้ ต้องการแต่ของที่เขาให้ ไม่ประพฤติตนเป็นขโมย เป็นผู้สะอาดอยู่ **แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง** ๑

๓. เธอละกรรมเป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์ ประพฤติพรหมจรรย์ ประพฤติห่างไกล เว้นขาดจากเมถุนอันเป็นกิจของชาวบ้าน **แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง** ๑

๔. เธอละการพูดเท็จ เว้นขาดจากการพูดเท็จ พูดแต่คำจริง ดำรงคำสัตย์ มีถ้อยคำเป็นหลักฐานควรเชื่อได้ ไม่พูดลวงโลก **แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง** ๑

๕. เธอละคำส่อเสียด เว้นขาดจากการส่อเสียด ฟังจากข้างนี้แล้วไม่ไปบอกข้างโน้น เพื่อให้คนหมู่นี้แตกร้างกัน สมานคนที่แตกร้างกันแล้วบ้าง ส่งเสริมคนที่พร้อมเพรียงกันแล้วบ้าง ชอบคนผู้พร้อมเพรียง

กัน ยินดีในคนพร้อมเพรียงกัน เพลิดเพลินในคนผู้พร้อมเพรียงกัน กล่าวแต่คำที่ทำให้คนพร้อมเพรียงกัน **แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง** ๑

ที่ •••

นี่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ

จิตวิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ์ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ

ฝ่าย“**รูป**”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑ ส่วน“**นาม**”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชชา **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล**

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง“**ชีวิตนี้**” แต่ถามเติมออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “**ชีวิตนี้**” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่าทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“**อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ**” ก็จะเห็นได้ว่า“**ชีวิตนี้**”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวข้องกับ“**อตุ**” เกี่ยวกับการ“**พีชะ**” เกี่ยวกับการ“**จิต**” และจะเกี่ยวข้องกับ“**กรรม**” เกี่ยวกับการ“**ธรรมะ**”อย่างไร ทั้งที่แบ่งชีวิต“**ความเป็น**”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างล้ำลึกทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ชาตาน”**แท้จริงที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”(วิบาก)**นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไปใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริงที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาจากนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”**ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ**ที่**เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้

ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้**นั้นๆ**นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแถอะหรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้นซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่ง**ใหญ่และสำคัญ** ปาน**ฉะนั้นทีเดียว** ด้วยเหตุว่า **“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปาน**ฉะนั้นเอง** พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า**“กัมมัสสโกมติ-กัมมทยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธู-กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่า น่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในทีล้นหรือในที่แจ้ง** **“กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาตริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ)หากความดำรินนั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่าคือ**“กรรม”**สั่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม)นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่**เดียว** อันคือ**ทรัพย์** คือ**สมบัติ**แห่งของผู้**นั้นๆ** [คำบาลีว่า **“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมติ”**และ**“กัมมทยาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้ขยายถึง**“กัมมพันธู”**จบไปอีกตอนนี้เราก้ล้งอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน”ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น ความประพตติ ๑๕ (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว

คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัฏสะ” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

ข้อ ๓๔๑ “ดูกรภิกษุ ก้อนุสาสนีปาฏิหาริย์ เป็นไฉน ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมพร่ำสอนอย่างนี้ว่า **ท่านจงตรึกอย่างนี้ อย่าตรึกอย่างนั้น จงทำในใจอย่างนี้ อย่าทำในใจอย่างนั้น จงละสิ่งนี้ จงเข้าถึงสิ่งนี้อยู่เถิด** นี้เรียกว่า **อนุสาสนีปาฏิหาริย์**

จากข้อ ๓๔๒ ต่อไปพระพุทธเจ้าก็ตรัสถึงพระองค์เองว่า พระองค์เป็นพระตถาคตเสด็จอุบัติขึ้นมาแล้วในโลกนี้ แล้วพระองค์ก็ทรงประกาศพระองค์เองว่า **“พระองค์เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยชอบ ถึงพร้อมด้วยวิปัสณาและจรณะ เสด็จไปได้แล้ว ทรงรู้แจ้งโลก เป็นสารถีฝึกบุรุษที่ควรฝึก ไม่มีผู้ยิ่งกว่า เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ฯลฯ**

นั่นคือการประกาศ**“ความเป็นพระบรมศาสดา”** ของพระพุทธองค์ ด้วยลัทธิที่พระองค์ทรงเป็นจริง มีจริง และทรงรู้แจ้งอย่างประจักษ์สิทธิ์ยิ่งว่า **“ไม่มีใครจะตรัสรู้ยิ่งไปกว่าพระองค์อีกแล้ว** ชนิดที่ไม่มีอาการปิดบัง ไม่มีอาการเก้อ ไม่มีอาการยาก ไม่มีอาการกระมิดกระเมี้ยนแม้เท่าเศษธุลี พระองค์ทรงประกาศอย่างองอาจแกล้งกล้า ไม่พรั่นพริ้ง ปราศจากแม้แต่ธุลีวิจิตรใดๆทั้งสิ้น ท่ามกลางยุคที่มีแต่พระศาสดาและศาสนาที่เป็น**“เทวนิยม”** คือนับถือบูชา**“พระเจ้า”** มี**“อิตตามิปรมัตถ์”**เป็นที่หมายสุดยอดของศาสนา แต่ศาสนาของพระพุทธเจ้านั้นมี**“นัตตา”** มี**“นิพพาน”**เป็นที่หมายสุดยอด หรือไม่นับถือบูชา**“พระเจ้า”** จึงเรียกว่า **“อเทวนิยม”**

ซึ่งเป็นประการสำคัญสิ่งหนึ่งที่ต่างกันชนิด

ตรงกันข้ามคนละขั้วกับศาสนาทั้งหลายในยุคนั้น **ของพระพุทธเจ้า อย่างไม่หวั่น ไม่ครั่นคร้าม**

เพราะพระองค์คือ “สยัมภู” คือ“พระผู้เป็นเอง”

เพราะพระองค์มี“สยัมภูญาณ” คือมี“ความรู้ที่

ที่เกิดขึ้นเอง,ความรู้ที่เป็นพระปรีชาหยั่งรู้เอง”

เพราะพระองค์เป็น“สัตัพัญญู” คือ“ผู้รู้ทุกสิ่ง

ทุกอย่าง,ผู้รู้สิ่งทั้งปวง”

พระองค์ทรงประกาศอย่างชัดเจนถึงขนาดว่า

พระองค์ทรงทำโลกนี้ **พร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก**

ให้แจ้งชัดด้วยพระปัญญาอันยิ่งของพระองค์เอง แล้วทรงสอนหมู่สัตว์พร้อมทั้งสมณ

พราหมณ์เทวดาและมนุษย์ให้รู้ตาม

จากนั้นพระพุทธเจ้าก็ตรัสถึง**“ศีล”** ซึ่งศีลนี้เป็น

“พุทธธรรมนุญ”ของศาสนาพุทธทีเดียว

“พุทธธรรมนุญ”หมายความว่า **“ศีลสูงสุดที่เป็น**

หลักกำหนดความเป็นศาสนาพุทธ” ได้แก่ จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล ซึ่ง**“พุทธธรรมนุญ”**ที่พระพุทธเจ้า

ทรงประกาศตั้งแต่เริ่มต้นศาสนาของพระองค์นี้ ย่อมเป็นเครื่องบ่งชี้ว่า **“ศาสนาของพระพุทธองค์”**

ต้องปราศจากอะไรต่างๆที่ทรงให้“เว้นขาด”(เวรมณี)

ตามจุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล ที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้เป็นหลักแห่งศาสนาพุทธสุดประเสริฐ

และทุกข้อของ**“ศีล”** พระพุทธเจ้าตรัสย้ำไว้ในท้าย

ศีลทุกข้อ ว่า **“ข้อนี้เรียกว่า อนุสาสนีปาฏิหาริย์”**

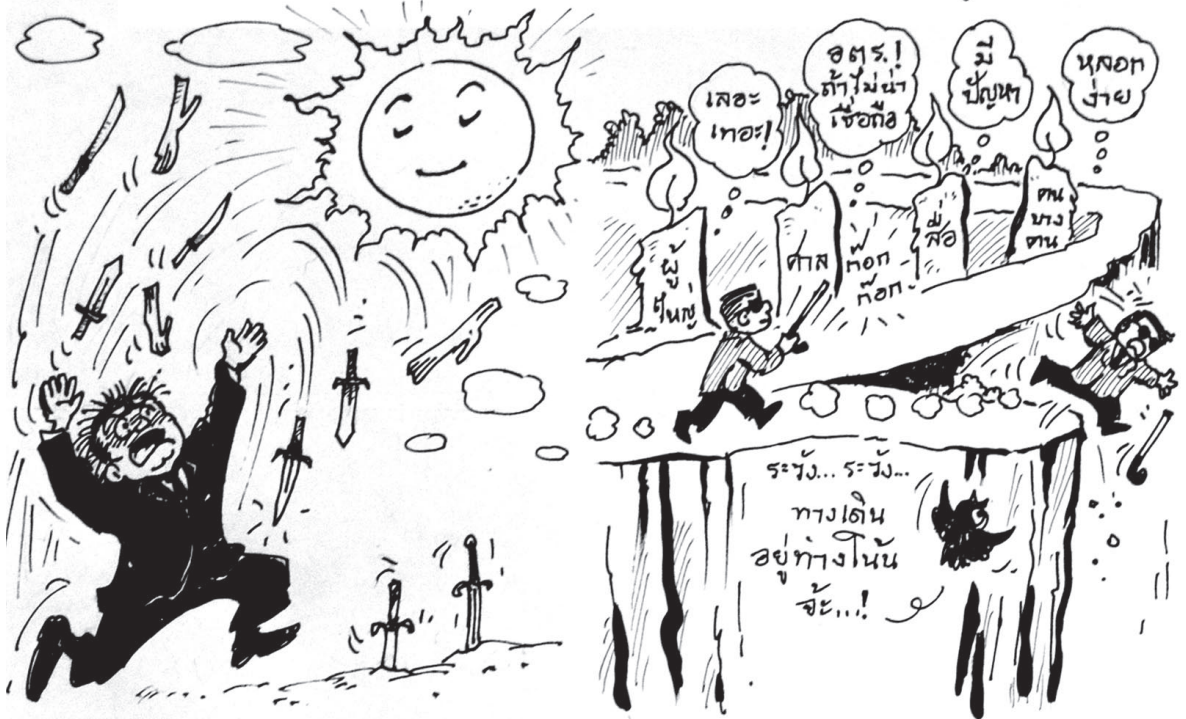
หรือ**“แม้ข้อนี้ก็เรียกว่า อนุสาสนีปาฏิหาริย์”**

เป็นต้นว่า

๑. ภิกษุในพระธรรมวินัยนี้ ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ วางศาสตรา มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ **ข้อนี้เรียกว่า อนุสาสนีปาฏิหาริย์** ฯ

๒. เธอละการลักทรัพย์ เว้นขาดจากการลักทรัพย์ รับผิดชอบต่อที่เขาให้ ต้องการแต่ของที่เขาให้ ไม่ประพฤติตนเป็นขโมย เป็นผู้สะอาดอยู่ **แม้ข้อนี้ก็เรียกว่า อนุสาสนีปาฏิหาริย์** ฯ

ความสับสนของใครคนหนึ่ง ?

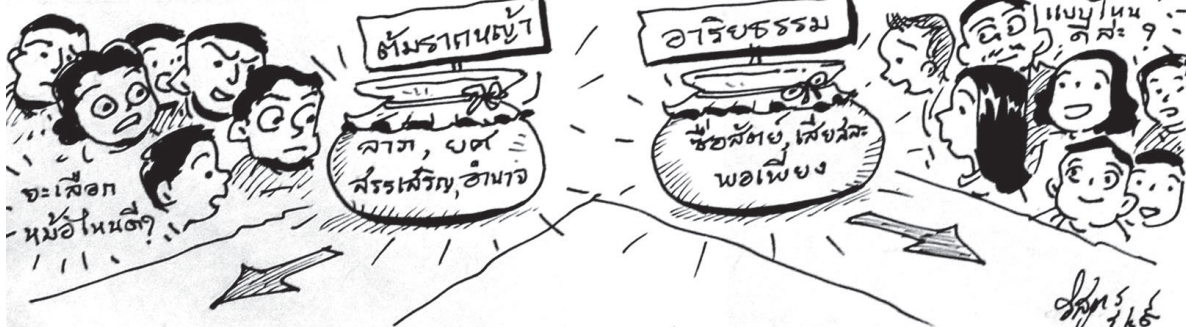

๑. ปากขรกรักกักดี แต่กล้ำสรวงเกินผู้มหาริม ข้างที่มอกไม่ ได้ว่า เป็นใคร ?

๒. เรียงร้อย สมนฉันท์ แต่โทษ คนนั้นคนนี้ ชั่วชเลตลอด

๓. จะรักษา ประชาธิปไตย ด้วยชีวิต... เพื่อชีวิตของใคร... ?!

๔. ใครๆ ก็ต้องสับสน ถ้าไม่ได้ฝึกฝน

จดหมายเปิดผนึก ฉบับที่ ๓

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

นายอมร อมรรัตนานนท์

ผู้ประสานงานกลุ่มสังคมนิยมประชาธิปไตยสยาม

● ไทยโพสต์ ๒๔ ส.ค. ๕๙

การ์ตูนมติชน

ถึงมิตรสหาย ที่ยังปักหลักเป็นองครักษ์ ปกป้องระบอบทักษิณที่รัก

ผมต้องตัดสินใจอีกครั้งหนึ่งที่จะต้องเขียนจดหมายฉบับนี้ เป็นฉบับที่ ๓ หลังจาก

ที่ผมตัดสินใจแยกทางเดินจากเพื่อนๆ พี่ๆ เดือนตุลา ที่ทำงานการเมืองให้พรรคไทยรักไทย หลายเดือนที่ผ่านมา ผมรู้สึกเหมือนคนที่ได้รับการปลดปล่อย เหมือนหลังเหตุการณ์ ๖ ตุลา ที่ผมเดินออกจากคุกโรงเรียนพลตำรวจบางเขน แล้วตัดสินใจเข้าป่าโดยไม่ได้แวะเข้าบ้านเพื่อบอกลาพ่อแม่

วันนั้น ผมได้รับความอบอุ่นและดูแลจากมิตรสหาย ที่บางส่วนผมไม่เคยรู้จักมาก่อน

วันนี้ผมก็ได้ความอบอุ่นจากเพื่อนพี่น้องที่มีจำนวนมากที่ให้กำลังใจ ให้ผมมีพื้นที่ที่จะทำงานเพื่ออุดมคติต่อไปเช่นกัน

มีบางส่วนห่วงใยและกังวลถึงความปลอดภัย บางส่วนก็เตือนว่า ออกมาแล้วน่าจะอยู่เฉยๆ แบบที่ประพจน์บางส่วนก็พยายามอธิบายว่า พี่ๆ ที่ยังอยู่กำลังทำงานใหญ่ ความเห็นอาจต่างกันบ้างเป็นธรรมดาของความขัดแย้งในขบวนการ ผมเองน้อมรับฟังใน

ฐานะที่เป็นเด็กที่สุดในขบวนการ

แต่เมื่อผมตัดสินใจแล้วคือการเดินหน้า ผมจะไม่หยุดทำงานการเมืองเพื่อทางเลือกใหม่ที่มีพี่น้องมิตรสหายจำนวนมากได้แผ้วถางทางมา แม้ว่าหนทางนี้จะเต็มไปด้วยอุปสรรคขวากหนามและอาจยืดเยื้อยาวนาน ผมพร้อมครับ

พี่ๆ ครับ กำลังทำอะไรอยู่ หยุดได้ไหมครับ ถ้าหยุดไม่ได้ก็เดินหน้า เดินเข้าหาประชาชนนะครับ

ภาพของความรุนแรง ที่มวลชน นักเลงอันธพาล ที่กระเหี้ยนกระหือรือ ที่ได้รับการจัดตั้งจากองครักษ์พิทักษ์นาย กระทำต่อประชาชนที่มีความเห็นแตกต่าง ซึ่งได้ใช้สิทธิในฐานะพลเมืองแสดงออกถึงความไม่พอใจต่อการบริหารประเทศของผู้นำ ซึ่งเขาเห็นว่าไม่สมควรเป็นอีกต่อไป

แค่คำพูดออกไป “ขายชาติ” สมควรแล้วหรือ?

ที่จะต้องถูกทำร้ายปางตาย จิตใจของ

พี่ๆ ละเลยหมุมิตรสหาย ลืมอุดมคติ
มาวันนี้จะมาสวมอ้างเพื่อสร้างขุมกำลังใหม่
ทั้งที่ในอดีตยามรุ่งเรือง
พวกพี่ไม่เคยเห็นแม้กระทั่งเงาหัวของหมุมิตรสหายเหล่านั้น

พวกเขาทำด้วยอะไร พี่ๆ ตอบหน่อยได้ไหม?

ความรุนแรงเยี่ยงนี้พวกเราโดนมาแล้ว ภาพหน้าหอประชุมใหญ่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์กลางสนามบอล และรอบๆ สนามหลวง มันยังติดตาตรึงใจพวกเราอยู่

วันนั้นเราก้โดนมวลชนที่ถูกจัดตั้งเช่นนี้ แหละกระทำต่อเพื่อนของเรา

วันนี้ปฏิเสธไม่ได้หรอก ว่ารัฐและผู้เกี่ยวข้อง มีส่วนรู้เห็น

ไม่มีอันธพาลที่โหดเหี้ยมที่ไม่มีปลอกคอ อาจหาญกระทำการรุนแรงต่อหน้าสื่อมวลชน และเจ้าหน้าที่ของรัฐ

พลพรรคของพวกพี่อย่าแก้ตัวแบบน้ำซุ่นๆ พูดได้ยังไง บิดเบือนความผิดโยนใส่คนโน้น คนนี้ บ้างก็ว่าสมควรแล้ว แม้กระทั่งนายของ พี่ยังโอ้หังวางก้าม ชื่อนักกระแสให้ยอมรับ ความรุนแรง บังอาจยกกวีของศรีปราชญ์ว่า ดาบนั่นคินสนอง แถมยังชี้หน้าว่า ถ้าเป็น บรรดาแกนนำของการเคลื่อนไหวอาจโดน แบบเดียวกัน

น้ำตาของพี่มั้งและน้ำเสียงที่ดูหมดอาลัย ตายอยาก แววตาที่วิตกกังวลกระทั่งคำพูด ว่า อาจไม่มีแผ่นดินอยู่ รวมทั้งคำวิงวอน เรียกร้องความสมานฉันท์

ผมพยายามทำความเข้าใจ ด้วยพื้นฐานที่ ผมเคารพพี่ในฐานะสหายคนหนึ่ง

พยายามจริงๆ ครับ ที่จะเข้าใจ

แต่พี่ๆ ครับ ถึงวันนี้โทษใครไม่ได้หรอก สถานการณ์ที่เป็นอยู่นั้นเกิดจากหน่อเนื้อ ภายในของทุกคนเดี่ยว ที่เต็มไปด้วยกิเลส ตัณหา ซึ่งคงไม่ต้องลงรายละเอียด

๕ ปี เพียงพอครับที่จะสรุปถึงความเป็น ตัวตนของคนคนหนึ่ง

คำพูดและข้ออ้างของพวกพี่ ที่พยายาม อิงแอบกตिका ประชาธิปไตย และพยายามสร้าง สายใยสัมพันธ์ใหม่กับมิตรสหาย ด้วยการแพร่ หมาย ยาพิษ ด้วยทฤษฎีใหม่ ฉวยโอกาสเอียง ซ้ายว่าพรรคไทยรักไทยกำลังแบกรับภาระหน้าที่ ทางประวัติศาสตร์ ในการพัฒนาทุนเพื่อก้าว ไปสู่สังคมที่ศิวิไลซ์ อีกทั้งยังปลุกผีปลุก วิญญาณพลังอนุรักษ์ มาหลอกหลอนหมุมิตร สหาย ทั้งๆ ที่สังคมไทยวันนี้พัฒนา มาไกล พลังของชนชั้นนำทุกกลุ่มเป็นทุนไปหมดแล้ว

ภาระหน้าที่ปัจจุบันของฝ่ายประชาธิปไตย ในวันนี้

ทางการเมืองคือการมีส่วนร่วม ทำให้ ประชาธิปไตยเป็นของประชาชน ที่สามารถมี ส่วนร่วม ควบคุม ตรวจสอบ รวมทั้งถอดถอนได้

ในทางเศรษฐกิจ ประชาชนทุกชั้นชนต้องมี หลักประกันพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ มี หลักประกันและสวัสดิการที่เท่าเทียมกัน อีกทั้งเศรษฐกิจโดยองค์รวมต้องอยู่บนพื้นฐาน การพึ่งตนเอง โดยไม่ตกเป็นทูนบริวารของ มหาอำนาจ

ถามว่า ๕ ปีที่ผ่านมา พี่ๆ ทำอะไรบ้าง

พี่ๆ ละเลยหมุมิตรสหาย ลืมอุดมคติ มา วันนี้จะมาสวมอ้างเพื่อสร้างขุมกำลังใหม่ ทั้งที่ ในอดีตยามรุ่งเรือง พวกพี่ไม่เคยเห็นแม้ กระทั่งเงาหัวของหมุมิตรสหายเหล่านั้น

วันนี้พี่ๆ ทำทุกอย่างเพื่อรองรับและตะแบง ให้ตำรวจไว้ซึ่งอำนาจที่สามานย์นั้น มันเป็น ตลกร้ายทางการเมืองครับ

ผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งไม่มีฐานะในการจัดการบริหารอะไรเลยในพรรค
นอกจากเป็นผู้บริจาคเงินและเป็นเจ้าของตึก
พี่ยอมให้เขามาเป็นผู้กำหนดอนาคตของพรรค
นั่งหัวโต๊ะสั่งการ น่าเศร้าใจจริงๆ ครับ

พี่ๆ จะรักษากติกา พี่สนับสนุนยุบสภา
ทำไม?

พี่ๆ จะรักษากติกา พี่ซึ่งความได้เปรียบ
กำหนดวันเลือกตั้งอย่างน่าละอาย

พี่ๆ จะรักษากติกา พี่ใช้เงื่อนไขทุกอย่าง
ทำการเลือกตั้งแม้กระทั่งจัดจ้างวานใช้ลูกะโล่
ทางการเมืองเพื่อให้ถูกกติกา

พี่ๆ จะรักษากติกา พี่ใช้เงินใช้อำนาจ
กะเกณฑ์ประชาชนมาสนับสนุน โคลนนิ่งวิธีคิด
มอมเมาประชาชนอย่างไม่น่าเชื่อ ฯลฯ

คำก็ประชาธิปไตย สองคำก็ประชาธิปไตย
แต่พี่ไม่ละอายใจเลยเธอ ที่ผ่านมาพี่ทำลาย
ประชาธิปไตย ทำลายกลไกกระบวนการของ
ประชาธิปไตย พี่ปลั่งประชาชนเป็นผู้ผลักดัน

พี่ๆ ทำเป็นลืม เพื่อให้พลพรรคโคลนนิ่ง
เข้าใจว่า ประชาธิปไตยเป็นแค่การเลือกตั้ง
พวกเราไม่ได้ปฏิเสธครับ

แต่ประชาธิปไตยต้องเป็นของประชาชน
และที่สำคัญต้องกินได้ นั่นหมายถึงกระบวนการ
ก่อนได้มาและหลังได้มา พลังของ
ประชาชนต้องมีส่วนร่วมและเป็นผู้กำหนด
อย่าตะกละตะกลามเหมาเอาคะแนน (ซึ่งซื้อมา)
เป็นฐานรองรับอำนาจ โดยไม่ยอมรับ
กระบวนการควบคุมและตรวจสอบ ซึ่งพวกพี่ๆ
ได้ทำลายและเข้าไปครอบงำอย่างป็นปี้มาแล้ว

พี่ๆ ครับ วินาทีนี้พี่ๆ กำลังทำอะไรครับ
การใช้เงินเพื่อให้สร้างมวลชนเขตละ ๓,๐๐๐ คน
โดยลำทับว่าถ้าเป่านกหวีดทุกเขตต้องพร้อม
เข้ากรุงเทพฯ ทำเพื่ออะไรครับ

นี่หรือคือการสร้างพรรค สร้างสถาบัน
การเมืองของประชาชน

เห็นมวลชนเป็นนักกรรับจ้างหรือ

ฐานคิดโคลนนิ่งชนิดนี้ จะไม่แปลกใจเลย
ถ้าพวกพี่ไม่ได้ยู่ชั้นในที่กุมทิศทางของพรรค

แปลกใจครับ คิดได้อย่างไร ไม่อยากเชื่อ
แต่ก็ต้องเชื่อ

สถาบันที่หวังอย่างมากก็เป็นได้แค่ “กอง
กำลังรับจ้างส่วนตัว” วันไหนเจ้านายไม่จ่าย
เงินก็คงเป็นเพียงกองกำลังของนักกรพิการ

อีกประเด็นหนึ่ง ที่ขอถามพี่ว่ายอมรับได้
อย่างไร

ผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งไม่มีฐานะในการจัดการ
บริหารอะไรเลยในพรรค นอกจากเป็นผู้
บริจาคเงินและเป็นเจ้าของตึก

พี่ยอมให้เขามาเป็นผู้กำหนดอนาคตของ
พรรค นั่งหัวโต๊ะสั่งการ

น่าเศร้าใจจริงๆ ครับ

เอาให้ชัดไปเลยซิครับ แต่งตั้งเป็น
เลขาธิการพรรคไปเลย

ผมยังจะพอรับได้

หยุดเถอะครับ ถอยห่างออกมา

ผมเชื่อว่าพี่ๆ มีพลังแห่งอำนาจ หากพี่
กล้าใช้

ผมเชื่อว่าการเมืองก็จะเดินหน้าต่อไปได้
หรือพี่หยุดไม่ได้ก็เดินต่อไปครับ แต่ขอให้
เดินมาเข้าหาประชาชน

น้ำตาของพี่ๆ ไม่เพียงพอหรอกครับ?

พี่กังวลรู้สึกสงสารประชาชนใช่ไหมครับ?

พี่วิตกใช่ไหม? ว่าอนาคตจะเกิดอะไรขึ้น?

ผมและเพื่อนเข้าใจพี่ดี รู้ว่าในอกของพี่
เจ็บปวด

รู้ว่าข้างหน้าจะเกิดอะไรขึ้น

ปีนี้ ครบรอบ ๓๐ ปี ๖ ตุลา พี่ๆ อยาก
เห็นมันเกิดอีกครั้งเหอครับ

ผมขอเป็นครั้งสุดท้าย

ขอให้พบกับนายของพี่ๆ ที่จะทำพรรค
เป็นสถาบัน ต้องมีการนำรวมหมู่ ต้องมี
ประชาธิปไตยในพรรค ต้องยืนอยู่บนผล
ประโยชน์ของประชาชนและประชาชาติ

ส่วนวิธีการนั้น พี่ๆ รู้ดีว่าจะมีขั้นตอน
อย่างไร

วันนี้ ผมไม่บังอาจเสนอแนะครับ

ขอเพียงแค่เป็นจ๊กจั้นน้อย ที่ได้สัมผัส
กลิ่นไอดินและน้ำค้ำบนยอดหญ้า ส่งเสียงทัก
ด้วยความเป็นห่วงพี่ๆ จากน้องคนหนึ่ง ซึ่งเคย
รู้จักและศรัทธาพี่ๆ

รักและศรัทธาในอุดมการณ์เดือนตุลา
ศรัทธาถึงในพลังประชาชนและระบอบ
ประชาธิปไตยประชาชน

นายอมร อมรรัตนานนท์
ผู้ประสานงานกลุ่มสังคมนิยมประชาธิปไตยสยาม

๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๙

๗

กุหลาบมีอาจบำบัดจิต
ที่วิปริตวิปลาสหายขาดได้
ต้องธรรมะบำบัดรักษาใจ
ให้ละโลกเห็นแก่ได้...รู้จักพอ

● น้ำค้ำ

▲สั่งจำคุกทันที

นายเสถียร วิพรหมหา (ซ้าย) แกนนำผู้ชุมนุมสนับสนุนอดีต ๓ กกต. ที่ใช้โทรโข่งพูดปลุมน้อม ถูกเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ควบคุมตัว หลังจากศาลพิพากษาคดีละเมิดอำนาจศาลสั่งจำคุก ๓ เดือน โดยไม่รอลงอาญาเนื่องจากยังไม่สำนึกผิด ส่วนนายชูวิทย์ กมลวิศิษฎ์ (ขวา) ศาลเมตตาให้ออกาสกลับตัวภายใน ๑ ปี

● ไทยรัฐ ๕ ส.ค. ๕๙

ความต่างของ “กรรม” ที่ได้สำนึกและไม่สำนึก

ถึง คมไทยจะอยู่ต่อไปได้อย่างไร ถ้าผู้คนมีคตินิยมถือกันว่า “ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป” เพราะก็เห็นๆ กันอยู่ว่า แม้จะทำชั่วแค่

ไหน แต่ถ้ามีเงิน มีอำนาจ มีพวกหลายๆ คอยเข้าข้างกันไว้ นี่แหละคือเงื่อนไขของความถูกต้อง ใครทำผิดคิดสารภาพ คือ ไอ้โง่ ไอ้ขี้แพ้ แต่

คนกล้า คนแน่จริง ต้องสู้ตาย ต้องโกหก กลบ-
เกลื่อนอย่าให้ใครจับได้ สุดท้ายจะเป็นผู้ชนะ

แต่โชคดีที่เมืองไทยเป็นแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ มี
บารมีของในหลวงที่ทรงปกครองแผ่นดินโดยธรรม
ใครพูดผิด ทำผิดไว้อย่างไร ก็จะไม่เจอกรรม
ติดจรวดให้ผลทันตาเห็น ดังเรื่องต่อไปนี้ที่จะ
สะท้อนถึง “กรรม” ที่สำนึกได้ และไม่สำนึกจะ
ให้ผลต่างกัน

ดำเนินคดี “ชูวิทย์-เสถียร” ป่วนศาล

วันอังคารที่ผ่านมา กลุ่มบุคคลที่ศาลอาญา
เตรียมออกหมายเรียกสอบสวนในความผิดฐาน
ละเมิดอำนาจศาลและหมิ่นศาล ได้ทยอยเข้า
รายงานตัวต่อศาลเป็นลำดับเริ่มจากนายชูวิทย์
กมลวิเศษฐ์ รองหัวหน้าพรรคชาติไทย ผู้ถูก
กล่าวหาละเมิดอำนาจศาล ได้เข้ารายงานตัวต่อ
นายธันว์ บุญยะตุลานนท์ เลขานุการศาลอาญา
กรณีข้อหาข่มขู่และก้าวก่าย ๓ ชุด ไปเยี่ยม
พล.ต.อ.วาสนาเพิ่มลาภ อดีตประธาน กกต. นาย
ปริญญา นาคฉัตรีย์ และนายวิระชัย แนวนุญเษียร
อดีต กกต. ที่ถูกศาลพิพากษาจำคุกคนละ ๔ ปี
โดยไม่รอลงอาญา ในความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่
โดยมิชอบ เมื่อวันที่ ๒๕ ก.ค.ที่ผ่านมา ทำให้เกิด
การโต้เถียงระหว่างนายชูวิทย์กับผู้สนับสนุนกกต.
จนเกิดความวุ่นวายในบริเวณศาล

นายชูวิทย์กล่าวว่า ที่ซื้ออาหารมาเยี่ยมอดีต
กกต.เป็นเจตนาดี ไม่ได้มาก่อน หากต้องการ
ก่อนจะคุมขังแต่เช้าและพาพรรคพวกมาด้วย แต่
วันนั้นมาคนเดียว การชี้แจงในวันนี้ก็ขอความ
เมตตาต่อศาล ซึ่งหวังว่าศาลจะปรานี

ต่อมาเวลา ๑๑.๐๐ น. ที่ห้องพิจารณาคดี๗๐๔
ศาลโดยนายอำนวยการ อภิชาติพิพากษา
ศาลอาญา นายสุรจิตร์ ศรีบุญมา ผู้พิพากษา
ศาลอาญา และผู้พิพากษาองค์คณะ ได้ออกบัลลังก์
ไต่สวนนายชูวิทย์ ซึ่งก่อนเริ่มการไต่สวน ศาลได้

เปิดเทปบันทึกภาพเหตุการณ์ของสถานีโทรทัศน์
ช่องหนึ่งที่ยื่นหลักฐานนายชูวิทย์หัวข้าวมัดพร้อม
กาแฟเย็น ๓ ชุด มาที่ศาลเมื่อวันที่ ๒๕ ก.ค. เวลา
ประมาณ ๑๗.๐๐ น. ภายหลังศาลตัดสินพิพากษา
ตัดสินจำคุกอดีต กกต. โดยนายชูวิทย์เดินมา
ที่ด้านหลังศาลอาญาจนพบกับกลุ่มผู้สนับสนุน
อดีต กกต. และเกิดการโต้เถียงกัน

ศาลสอบถามนายชูวิทย์ว่าได้ทำตามที่ยื่น
ในภาพบันทึกเหตุการณ์หรือไม่ นายชูวิทย์กล่าว
ยอมรับว่าได้นำข้าวมัดและกาแฟมาให้อดีต ๓
ท่าน กกต.จริง ศาลถามว่าการที่นำข้าวมัดและ
กาแฟมาให้มันเพื่อจุดประสงค์อะไร รู้หรือไม่ว่า
จะทำให้เกิดการโต้เถียงกับผู้สนับสนุน กกต.
นายชูวิทย์ตอบว่า วันเกิดเหตุไม่ทราบว่าจะมีผู้
สนับสนุน กกต. จำนวนมาก คิดว่าการไปเยี่ยม
ผู้ใหญ่จะต้องซื้อของติดไม้ติดมือไปด้วย จึง
เดินไปที่ร้านค้าเพื่อซื้อข้าวมัดใส่ซองดาวและ
กาแฟ นำไปเยี่ยมอดีต กกต. จนเกิดการ
โต้เถียงกัน โดยยังคงยืนยันว่าทำไปด้วย
เจตนาดีไม่ได้คิดประชดประชัน

ศาลถามย้ำว่าจะยืนยันคำชี้แจงหรือไม่
หากยืนยัน ศาลจะดำเนินการไต่สวนต่อไป
เนื่องจากศาลได้เตรียมคำถามและเอกสารเพื่อ
สอบถามผู้ถูกกล่าวหาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หาก
ผู้ถูกกล่าวหายืนยันตามคำชี้แจงว่าไม่มีเจตนา ถ้า
ศาลไต่สวนและมีคำสั่งแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาต้อง
ยอมรับ โดยศาลเปิดโอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหา
ปรึกษาทนายความก่อนว่าจะตัดสินใจอย่างไร

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า นายชูวิทย์มีสีหน้า
เคร่งเครียดทันที และได้ปรึกษากับทนายความ
ประมาณ ๕ นาที จึงแถลงต่อศาลว่า เพื่อไม่ให้
เป็นการเสียเวลาต่อศาล ผู้ถูกกล่าวหาจะขอ
ชี้แจงต่อศาล

ทันใดนั้น อธิบดีศาลอาญาได้อธิบายต่อ
นายชูวิทย์ว่า การไต่สวนไม่ทำให้ศาลเสียเวลา
เพราะศาลมีเวลาให้ประชาชนเต็มที่ การไต่สวน

ต้องการชี้ให้เห็นเจตนาของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งกรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา เป็นสิทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหาว่าจะตัดสินใจอย่างไร ศาลให้เวลาปรึกษากับทนายอย่างเต็มที่

นายชูวิทย์จึงหันไปปรึกษาทนายความอีกครั้งหนึ่ง ก่อนแถลงต่อศาลว่า

“ผมขอยอมรับว่าเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ได้ประพฤตินไม่เหมาะสมในบริเวณศาล และขอความเมตตาต่อศาล ให้โอกาสประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้อง และจะไม่กระทำอีก”

เมื่อศาลถามย้ำว่า ในวันดังกล่าวมีเจตนาที่จะซื้อข้าวผัดและกาแฟมาให้ออดีต กกต.ทั้ง ๓ คนจริงหรือไม่ นายชูวิทย์ตอบว่า ไม่ได้มีเจตนาซื้อของมาให้ กกต. จริง

ศาลถามว่า ผู้ถูกกล่าวหายอมรับหรือไม่ว่าการกระทำนั้นก่อให้เกิดความวุ่นวาย นายชูวิทย์ตอบว่า ยอมรับแต่กระทำได้รู้เท่าไม่ถึงการณ์ขอรับรองว่าจะไม่เข้ามาก่อความวุ่นวายในบริเวณศาลอีก

ภายหลังใช้เวลาสอบถามประมาณ ๑ ชั่วโมง ศาลจึงนัดนายชูวิทย์ฟังคำสั่งอีกครั้งในวันที่ ๓ ส.ค. นี้ เวลา ๑๔.๐๐ น.

นายชูวิทย์กล่าวภายหลังให้ปากคำต่อศาลว่า เหตุที่นำข้าวผัดและกาแฟเย็นมาที่ศาล ก็เพราะไม่สามารถทนพฤติกรรมของอดีต กกต.ทั้ง ๓ ได้ จึงประชด เสียดสี ซึ่งเป็นนิสัยเดิมของตน (ไทยโพสต์ ๒ ส.ค. ๔๙)

เปิดวีซีดี-เตือนปาก อ.เสถียร

ขณะที่นายเสถียรชี้แจงต่อศาลว่า เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ ตำแหน่งอาจารย์ระดับ ๔ สอนประจำมหาวิทยาลัยมกุฏราชวิทยาลัย วันเกิดเหตุตั้งใจมาฟังคำพิพากษา แต่เมื่อมาถึงเห็นกลุ่มคนหลายฝ่ายพูดคุยให้เกิดการทะเลาะกัน ขณะนั้นมีผู้ถือโทรโข่งอยู่ จึงยืมโทรโข่งมาพูด

เพื่อให้ยุติการทะเลาะกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อศาลเปิดวีซีดีให้ดูแล้วปรากฏว่าภานายเสถียรยืนถือโทรโข่งอยู่หลังป้ายผ้ากลุ่มผู้ชุมนุม และพูดผ่านด้วยน้ำเสียงกรรโชกให้คนมารวมตัวกัน ศาลจึงสอบถามนายเสถียรว่า แน่ใจหรือไม่ว่าเป็นการห้ามบุคคลทะเลาะกัน การไต่สวนศาลจะตรวจดูพฤติการณ์โดยรวมทั้งหมดด้วย ไม่ใช่เฉพาะคำพูดว่ามีความรุนแรง เหมาะสมหรือไม่ นายเสถียรกล่าวตอบว่า ยืนยันว่าในวันดังกล่าวไม่มีเจตนาเป็นผู้จัดชุมนุม เพราะไม่รู้จักกลุ่มคนทั้งหมด แต่ยอมรับว่ารู้จักบางคนเคยร่วมชุมนุมกันหน้ารัฐสภา เรื่องการก่อตั้งกระทรวงพุทธศาสนาเท่านั้น และคำพูดตนไม่ได้กล่าวต่อว่าศาล เป็นการพูดถึงสิทธิการแสดงความคิดเห็นตามกฎหมาย โดยขอความเมตตาศาลด้วย

ภายหลังไต่สวนเสร็จสิ้นลงในเวลา ๑ ชั่วโมง ศาลนัดให้นางสุชาดาและนายเสถียร มาฟังคำสั่งพร้อมกับนายชูวิทย์ และกลุ่มผู้ชุมนุมที่ศาลไต่สวนไปแล้วทั้ง ๑๒ คน ในวันที่ ๓ สิงหาคม เวลา ๑๔.๐๐ น. ทั้งนี้ศาลได้กล่าวเตือนนายเสถียรว่า ให้คิดว่านายเสถียรมีการศึกษา และเป็นครูอาจารย์ ย่อมรู้ได้ว่า การแสดงความคิดเห็นต้องมีขอบเขต แม้กฎหมายให้สิทธิไว้ ซึ่งทุกคนต้องการให้เกิดความสมานฉันท์และความสงบสุขในบ้านเมือง (มติชน รายงาน ๔ ส.ค. ๔๙)

คำพิพากษาคดีนายชูวิทย์

ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า หลังจากศาลอาญาอ่านคำพิพากษา โดยให้จำคุก พล.ต.อ.วาสนากับพวกแล้ว ผู้ถูกกล่าวหา (นายชูวิทย์ กมลวิศิษฐ์ รองหัวหน้าพรรคชาติไทย)ถือข้าวผัดและกาแฟเย็นเข้ามาในบริเวณศาลโดยอ้างกับกลุ่มบุคคลที่สนับสนุน กกต.ว่า ต้องการนำข้าวผัดและกาแฟเย็นมามอบให้ พล.ต.อ.วาสนากับพวก ทั้งๆ ที่ผู้ถูกกล่าวหาหาได้มีเจตนาเช่นนั้นแต่อย่างใดไม่

พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นการบ่งชี้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาต้องการประชดประชัน พล.ต.อ.วาสนากับพวก ซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดกาลเทศะ ทำให้เกิดการกระทบกระทั่งมีปากเสียงกับกลุ่มบุคคลที่สนับสนุน กกด. จนเกิดความวุ่นวายขึ้น ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาประพฤติตนไม่เรียบร้อยในบริเวณศาล อันเป็นการละเมิดอำนาจศาล ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ม.๓๑ (๑), ๓๓ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ม.๑๕ อย่างไรก็ตาม หลังเกิดเหตุผู้ถูกกล่าวหาสำนึกผิดและขอโอกาสในการปรับปรุงตัวเอง เมื่อคำวินิจฉัยสภาพความผิดแล้วเห็นสมควรรอการกำหนดโทษผู้ถูกกล่าวหา เพื่อให้โอกาสกลับตัวภายใน ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา ม.๕๖

คำพิพากษาคดี อ.เสถียร

ส่วนผู้ถูกกล่าวหา ที่ ๒ นายเสถียร วิพรมหาศาลได้ตรวจสอบภาพเหตุการณ์แล้ว ก่อนที่จะพบกับผู้ร่วมชุมนุม ผู้ถูกกล่าวหาได้เรียกให้ผู้ชุมนุมมารวมกัน โดยยืนถือโทรทัศน์อยู่หลังป้ายผ้าขนาดใหญ่ที่เขียนข้อความสนับสนุนพระราชกฤษฎีกา มีผู้ร่วมชุมนุมรวมอยู่รอบๆ คอยส่งเสียงสนับสนุน เมื่อผู้ถูกกล่าวหาพูดจบ ผู้ร่วมชุมนุมก็ขานรับพร้อมกัน ขณะเดียวกันผู้ร่วมชุมนุมหลายคนก็สนับสนุน กกด. ก็เดินเข้ามาช่วยด้วย เห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาที่ปรากฏอยู่ในภาพเหตุการณ์ ไม่เหมือนกับพฤติการณ์ที่แถลงไว้ต่อหน้าศาล และถ้อยคำที่ผู้ถูกกล่าวหาพูดนั้น ไม่ใช่เป็นการเรียกผู้ร่วมชุมนุมมารวมตัวกันเพื่อไม่ให้คนเหล่านั้นขึ้นไปบนอาคารศาล แต่เป็นถ้อยคำที่ปลุกเร้าผู้มาร่วมชุมนุมว่ามีสิทธิที่จะมาฟังคำพิพากษาของศาลได้ ขณะเดียวกันก็มีการกล่าวโจมตีผู้อื่นที่ไม่เห็นด้วยกับ กกด.

ที่ผู้กล่าวหาอ้างว่ามาศาลเพื่อฟังคำพิพากษา

แต่เจ้าหน้าที่ไม่ยอมให้ขึ้นไปบนอาคารศาลนั้น เห็นว่า การพิจารณาคดีของศาลกระทำโดยเปิดเผย ประชาชนทุกคนสามารถเข้าไปฟังการพิจารณาพิพากษาของศาลได้ แต่ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกกล่าวหาที่ว่าเจ้าหน้าที่ไม่ยอมให้ขึ้นไปบนอาคารศาล ไม่ปรากฏเหตุผลว่า เหตุใดเจ้าหน้าที่จึงไม่ยอมให้ขึ้นไปบนอาคารศาล ข้ออ้างของผู้ถูกกล่าวหาเลื่อนลอยไร้เหตุผล และนอกจากที่จะพูดโทรโข่งเสียงดังก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญในการปฏิบัติหน้าที่ของศาลแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาที่ยังกล่าวถ้อยคำด้วยน้ำเสียงสูง-ต่ำ เป็นวรรคเป็นตอน พร้อมกับแสดงท่าทางให้ผู้ร่วมชุมนุมเกิดอารมณ์ร่วม คล้อยตาม ทำให้เกิดความฮึกเหิมยิ่งขึ้นเป็นเหตุให้ผู้ร่วมชุมนุมก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้นในบริเวณศาล

การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาจึงเป็นการประพฤติตนไม่เรียบร้อยในบริเวณศาล อันเป็นการละเมิดอำนาจศาล ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ม.๓๑ (๑), ๓๓ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ม.๑๕ หลังจากที่กระทำผิดแล้วผู้ถูกกล่าวหาเข้ามามอบตัวต่อศาล แต่ก็ยังไม่สำนึกในการกระทำผิดกรณีมีเหตุปรานีอยู่บ้างให้ลงโทษจำคุก ๓ เดือน (มติชนรายวัน ๕ ส.ค. ๔๙)

บทสรุป

ชีวิตคนเรามีโอกาสพูดผิด คิดผิด และทำผิดได้ ใครที่สำนึกได้ กลับตัวกลับใจเสียใหม่บัดนี้ ทิ้งหลายย่อมสรรเสริญ แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสไว้ว่า **“บุคคลผู้กระทำผิด กลับตัวเสียได้ บุคคลผู้นั้น ย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง ดุจพระจันทร์พ้นแล้วจากเมฆฉะนั้น”** ส่วนบุคคลใดทำผิดแล้วยังโกหกเพื่อปกปิดความผิดของตนเอาไว้ นอกจากจะเป็นการทำเพิ่มความผิดเพิ่มขึ้นแล้ว ความผิดนั้นก็ย่อมติดตัวเขาไปจนวันตายและนำไปสู่อบายทุกติ วินิบาตนรก ในที่สุด. **☞**

คำความดูเหมือนแหลมคมและเฉียบลึก
แต่ไม่รู้สถานการณ์
เพราะมองแบบมุมแบนราบ
เขาเรียกคนตาถั่ว
จึงเห็นบ้านเมืองที่ใกล้สิ้นชาติ
เป็นเรื่องแค่ ๒ ฝ่ายทะเลาะกัน
คู่วิธีการผู้นำ...ใครกล่าวหาเรื่องไหน
เอาคนมาถือป้ายคัดค้าน
แล้วก็บอกว่าตัวเองถูกต้อง
วิธีการนี้ เปิดตำราทั่วโลกก็ยังไม่เคยเจอ
รักพอ จึงไม่ใช่อย่างทะเลาะกัน
รักพอ จึงขอให้ออกเถาะ น่าจะถูกต้องกว่า

รักพออย่างทะเลาะกัน ดำเตือนที่ผิดมนันต์

๑ ครรหนอที่คิดคำความนี้
ดูเหมือนแหลมคมและเฉียบลึก
หากเป็นยาฆ่าเชื้อโรค ก็ต้องบอกว่าผลชะงัด
เพราะฆ่าหมดทั้งเชื้อโรคทั้งเม็ดเลือดขาวของเรา
เพียงงวลีเดียว ครอบคลุมความหมาย
ถ้วนทั่ว แจ่มชัด
แต่เพียงงวลีของใครบางคน แสดงว่าไม่รู้
สถานการณ์ ณ กาละนี้
“หยุดเสียที ของชายไม่ได้”
“หยุดเสียที ภาพพจน์ต่อต่างประเทศ
ยับเยิน”
“หยุดเสียที บ้านเมืองต้องการสมานฉันท์”
ประโยคปรามดูเหมือนหวังดี แต่จิตใจ
ชั่วร้าย

บางคนแค่เอาตัวเองเป็นที่ตั้ง เศรษฐกิจ
กูแย่แล้ว
บางคน ทำอะไรก็ทำเถิด แต่อย่ามา
กระทบผลประโยชน์ของฉัน
ดูเหมือนใจกว้าง แต่โคตรใจดำ
ดูเหมือนใจใหญ่ แต่โคตรเห็นแก่ตัว
“พันธมิตร” ไม่ได้ตีกับ “รัฐบาล” แต่เน้น
“นายกฯ” คนเดียวในดวงใจ
เพราะมองแบบมุมแบนราบ เขาเรียกคน
ตาถั่ว จึงเห็นบ้านเมืองที่ใกล้สิ้นชาติเป็นเรื่อง
แค่ ๒ ฝ่ายทะเลาะกัน
ประกาศๆ “นี่ไม่ใช่ตักันกรรมดา ไม่ใช่
นักเลงหัวไม้ แต่เป็นการล้างบางเลือดมะเร็ง
ร้ายให้ตายสิ้น”

เพราะเห็นภัยในวัฏฏะสยาม
เพราะเห็นทุกข์ของแผ่นดิน จากน้ำมือที่
ดูเหมือนแสนบริสุทธิ์

“ออกไป!” นายกฯ ต้องออกไป ด้วยเหตุ
ผลเหล่านี้

➡ หลีกเลี้ยงภาษีโดยอาศัยช่องว่าง
กฎหมายอย่างหน้าเฉย ตาเฉย

➡ กำหนดนโยบายชาติบ้านเมืองที่เป็นไป
เพื่อเอื้อญาติพี่น้อง ให้ร่ำรวยขึ้น

➡ บริษัทของญาติพี่น้องร่ำรวยอย่าง
มหาศาล

➡ ขายทุกอย่างเพื่อเศรษฐกิจ โดยไม่
คำนึงถึงชาตินิยม

➡ กัดขี้ขมเหงข้าราชการอย่างถืออำนาจ
บาตรใหญ่

➡ ขจัดศัตรูทางการเมืองอย่างผิด
แบบแผนของประเทศที่มีประชาธิปไตย

➡ ฝ่าฝืนพระราชดำรัส “เศรษฐกิจ
พอเพียง” อย่างเห็นได้ชัด

เบ็ดเสร็จพฤติกรรม ทำไปทำมา บ้านเมือง
จะก้าวเข้าสู่ **“เผด็จการประชาธิปไตย”**

เป็นการบริหารรัฐศาสตร์แนวใหม่ ใหญ่
คนเดียว กินรวบคนเดียว

คอมมิวนิสต์ที่ว่าแน่ก็ยังไม่ลึกซึ้งเท่า
เอ๊ะหรือว่าเป็นคอมมิวนิสต์นอกกรอบที่คาดไม่ถึง!

นายกฯ เมืองไทย อาจจะไม่ใช่เป้าหมาย
แต่อาจเป็น นายกฯ ของโลกที่อาศัย
คนไทยเป็นทางผ่าน สร้างผลงาน!

เศรษฐกิจจะรุ่งโรจน์ หากเอาเรื่องชาติมา
กล่าวอ้างจะทำให้เศรษฐกิจวันนี้ถอยหลัง
ไปอีกหลายสิบปี

เพราะประชาชนตามไม่ทันเศรษฐกิจไร้ขอบ
ม้วแต่ทั้งชาติไทย คนไทย

จึงกลายเป็นปัญหาของนายกฯ อย่าง
คาดไม่ถึง

ท่านมาเร็วไป ๕๐ ปี กระมังคนไทยจึง

ตามไม่ทัน

ความจริงจะง่ายกว่านี้ ถ้าศาลของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะนำข้อร้องเรียน
ของประชาชนมาวินิจฉัยพิพากษา

ถูกก็ให้ถูก ผิดก็ให้ผิด ให้ถือคำตัดสินของ
ศาลเป็นข้อยุติ

เพราะมัวแต่หนีลี้จจะ

เมื่อถูกกล่าวหาหลายกระทง กลับยุบสภา
เปลี่ยนประเด็น

ให้ประชาชนเลือกตั้งใหม่ ถ้าได้กลับมา
เยอะกว่าเก่าแสดงว่า ประชาชนชี้ขาดให้
อาตมาบริสุทธิ์ ด้วยคดีทั้งปวง!

พิสูจน์วิธีนี้ จึงเหมือนเอาขี้หมาไปล้าง
ขี้ควาย ไม่มีวันหายเหม็น เอาพวกมากมาลากู
ถูก-ผิดกลับไม่นำพา

ใครกล่าวหาเรื่องไหน เอาคนมาถือป้าย
คัดค้าน แล้วก็บอกว่าตัวเองถูกต้อง

ใครบอกลีดำ เอาคนมายืนให้เยอะ ยืนยัน
สีขาวต้องเชื่อเขา

วิธีการนี้ เปิดตำราทั่วโลกก็ยังไม่เคยเจอ
เรื่องบานปลายมาถึงวันนี้ ก็เพราะเหตุ
ความตื้อรั้น ยุบสภาครั้งเดียว เกิดคลื่นปั่นป่วน
สังคมไทยมากมาย

รักพ่อ จึงไม่ใช่อย่าทะเลาะกัน

รักพ่อ จึงขอให้ออกเถาะ น่าจะถูกต้องกว่า
วันนี้ สุริยจักรวาล มีดาวพระเคราะห์แค่
๘ ดวง ดาวพลูโตถูกปลดไปเรียบร้อย ใน
ฐานะเป็นดาวที่ไร้พลัง ไม่สามารถดึงบริวาร
ใหญ่น้อยรอบตัวให้อยู่ในวงโคจร

เมื่อควบคุมไม่ได้จึงปลดออกจาก
สุริยจักรวาล

หากบ้านเมืองยังไม่สงบทำไมดาวพลูโต
ในเมืองไทย จึงไม่ยอมปล่อยวาง?

อำนาจควบคุม เสื่อมโทรมยังรุนแรง

คนไทยแตกแยกครั้งใหญ่

การครองอำนาจต่อ คิดถูกหรือคิดผิด? ❏

- ผู้นำพาหมู่แคล้วคลาด
ฉลาดมีศีลพารอด
หากโง่ไร้ศีลพาวอด
ภัยปลอดภัยเพราะผู้นำดี

ฉลาดมีศีลพารอด (ลักษณะชาดก) โง่ไร้ศีลพาวอด

พระ ศาสตราเมื่อเสด็จไปยังนครราชคฤห์ ในแคว้นมคธ ประทับอยู่ที่พระเวฬุวันมหาวิหาร ซึ่งเป็นป่าไผ่ที่พระเจ้าพิมพิสาร ถวายให้เป็น อารามสงฆ์ ทรงกล่าวถึงพระเทวทัตที่เป็นพาล มีอยู่คราวหนึ่ง พระเทวทัตมุ่งหมายจะทำลาย สงฆ์ให้แตกกัน ได้พาเอาภิกษุบวชใหม่ประมาณ ๕๐๐ รูป แยกไปบรมลั้งสอนอยู่ที่ตำบลคยาสิละ ทำสังฆกรรม (กิจสงฆ์) แยกจากพระศาสนา

พระศาสดาจึงทรงส่งพระสารีบุตรกับพระ โมคคัลลานะให้รีบไปนำภิกษุทั้งหมดนั้นกลับมาโดย เร็ว อย่าให้ภิกษุเหล่านั้นพินาศไปเสีย

อัครสาวกทั้งสองจึงไปยังคยาสิละ แสดง ธรรมอย่างน่าอัศจรรย์ ทำให้ภิกษุทั้งหลายเกิด ดวงตาเห็นธรรม แล้วพากันบวช ๕๐๐ รูป กลับคืนสู่ พระเวฬุวันมหาวิหาร

บรรดาภิกษุทั้งปวงพากันสรรเสริญพระเถระ ทั้งสอง แล้วได้กราบทูลแก่พระศาสดาว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระธรรมเสนาบดีผู้ มีศีลยิ่ง เป็นอัครสาวกเมืองชวาก์เสมือนพี่ชาย ใหญ่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขณะที่แคว้นล้อม ด้วยภิกษุทั้ง ๕๐๐ รูปนั้นอยู่ช่างงามสง่าเหลือเกิน ส่วนพระเทวทัตต้องเศร้าหมอง เพราะเสื่อม

จากบริวารทั้งปวงแล้ว”

พระศาสดาทรงสดับเช่นนั้น ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย การที่สารีบุตรแวดล้อมด้วยหมู่ญาติ แลดูงดงามนัก และพระเทวทัตเสื่อมจากญาติทั้งปวง มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อนก็เคยเป็นมาแล้วเหมือนกัน”

เหล่าภิกษุทั้งหลายอ้อนวอนให้ทรงแสดงเรื่องนั้น พระศาสดาจึงทรงประกาศเรื่องราวอนันให้แจ่มแจ้ง

ในอดีตกาล สมัยที่พระเจ้ามคธพระองค์

หนึ่ง ครองราชสมบัติอยู่ในนครราชคฤห์ของแคว้นมคธ

ในกาลนั้น ที่ป่าใหญ่แห่งหนึ่งบนภูเขา มี **พญาเนื้อ** (สัตว์ป่าประเภทกวาง) **ตัวหนึ่ง**อาศัยอยู่พร้อมด้วยบริวาร ๑,๐๐๐ ตัว พญาเนื้อนี้มีลูก ๒ ตัวคือ **“ลักษณะ”** ที่เป็นบัณฑิต (ผู้ฉลาดมีคุณธรรม) กับ **“กาหะ”** ที่เป็นพาล (ผู้โง่เขลาในธรรม)

เมื่อลูกทั้งสองเติบโตแล้ว พญาเนื้อก็แก่ชรา มาก จึงได้กล่าวว่า

“ลูกทั้งสอง บัดนี้พอแก่เฒ่ามากแล้ว พวกเจ้าจงช่วยกันดูแลปกครองฝูงเนื้อนี้เถิด”

แล้วแบ่งฝูงเนื้อออกเป็นสองส่วน ให้ลูกทั้งสองปกครองฝ่ายละ ๕๐๐ ตัวเท่า ๆ กัน จำฝูงทั้งสองส่วนจึงดูแลบริวารของตนตลอดมา

จนกระทั่งถึงช่วงข้าวกล้าออกรวง พญาเนื้อได้เรียกลูกทั้งสองมา แล้วสอนว่า

“เจ้าทั้งสองจงรู้ไว้ ช่วงนี้เป็นเวลาที่ข้าวกล้าออกรวงหนาแน่นบนภูเขา อันตรายมักเกิดแก่เนื้อทั้งหลายในป่านี้ พวกเนื้อพากันถึงความพินาศเป็นจำนวนมาก เพราะพวกมนุษย์ต้องการฆ่าพวกเนื้อที่ไปกินข้าวกล้า จึงขุดหลุมพรางปักขวางเอาไว้ มีวงคอยดักจับไปทั่ว ฉะนั้นพวกเจ้าจงพาฝูงเนื้อของตนไปหลบยังเชิงเขาในป่าก่อน ต่อเมื่อพวกมนุษย์ถอนข้าวกล้าแล้ว จึงค่อยกลับมาที่นี้ ส่วนเราเองแก่ชรามากแล้ว ลำบากต่อการเดินทาง ก็จะอาศัยอุบายหลบซ่อนตัวอยู่ในที่

แห่งหนึ่งเอง”

ทั้งเนื้อลักษณะและเนื้อกาหะต่างก็รับคำของพญาเนื้อ พากันนำบริวารของตนลงจากภูเขา แต่เพราะเนื้อกาหะเป็นพาลโง่เขลา ไม่รู้เวลาใดควรไปเวลาใดควรหลบซ่อนตัว พาฝูงไปเส้นทางที่คุ้นเคย เดินทางในเวลาใกล้รุ่งบ้าง กลางวันบ้าง เย็นบ้าง หรือเวลาพลบค่ำบ้าง จึงถูกพวกมนุษย์ที่ดักรออยู่ระหว่างทางพบเห็นเข้า ฆ่าตายไปทั้งฝูงหนีรอดได้แต่เพียงเนื้อกาหะตัวเดียวเท่านั้น ที่ไปยังป่าเชิงเขาได้

ส่วนเนื้อลักษณะที่เป็นบัณฑิตผู้ฉลาดมีคุณธรรม ได้พาฝูงเนื้อของตนออกเดินทางเฉพาะเวลาเที่ยงคืนเท่านั้น ไปเส้นทางใหม่ มิใช่ทางสายเก่า ทางที่พวกมนุษย์คาดไม่ถึง เพราะฉะนั้นเนื้อทั้งฝูงจึงปลอดภัยไปอาศัยอยู่ที่ป่าเชิงเขาได้อย่างสุขสบาย

พอพ้น ๕ เดือน พวกมนุษย์ถอนข้าวกล้าเสร็จจลันแล้วนั้นแหละ ฝูงเนื้อทั้งหมดจึงเดินทางกลับคืนสู่ที่อยู่เดิมของตน

ครั้งพญาเนื้อได้พบลูกทั้งสองกับฝูงเนื้อแล้ว แลเห็นฝูงเนื้อกาหะเหลืออยู่เพียงตัวเดียว ส่วนเนื้อลักษณะแวดล้อมด้วยบริวารทั้ง ๕๐๐ ตัว จึงอดมิได้ที่จะอุทานออกมาว่า

“ความเจริญย่อมมีแก่บัณฑิตผู้มีศีล ผู้ประพฤติในปฏิสันถาร (ทักทายต้อนรับ) จงดูจำฝูงเนื้อลักษณะเกิด ได้กลับมาพร้อมด้วยหมู่ญาติแวดล้อมอยู่ ส่วนจำฝูงเนื้อกาหะนั้น ต้องเสื่อมญาติ ได้กลับมาแต่ลำพังผู้เดียว

ครั้งพระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้จบแล้วได้ตรัสว่า

“เนื้อกาหะในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัต ในบัดนี้ เนื้อลักษณะได้มาเป็นพระสารีบุตร ส่วนพญาเนื้อได้มาเป็นเรานี้เอง” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๑๑)

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๕ หน้า ๒๒๘)

เรื่องสั้น

• นิธิ คงชัยทรัพย์ •

กระป๋องแก้วเลี้ยงยาย

“เสียงพระอ่านธรรม ขออัยคำไปดี”

เมื่อข้าพเจ้าได้ยินบทเพลง “อัยคำ” ขึ้นมา คราใด อดที่จะนึกถึงหญิงชราอีกผู้หนึ่งซึ่งมีวิถีแห่งการดำเนินชีวิตใกล้เคียงกัน ประจวบกับที่เธอมีเลือดเนื้อตัวตนจริง ข้าพเจ้าได้สัมผัสความรู้สึกที่ยากจะลืมเลือน จึงขอนำมาถ่ายทอด และคิดว่าน่าจะเป็นแรงบันดาลใจ เพิ่มพลังความคิดทำให้ท่านผู้อ่านไม่ย่อท้อและพร้อมที่จะรับมือต่อสู้กับอุปสรรคทุกสถานการณ์ชีวิต

“อัยคำ”คือหญิงชราที่อาศัยอยู่ข้างวัดพันแหวน แถบถิ่นย่านประตูเชียงใหม่ คนละแวกนั้นรู้จักดี อัยคำเลี้ยงชีพด้วยการเก็บผักบุงไปขาย และหลังจากที่สามีของแกตาย ลูกสาวก็หนีตามชายคนหนึ่งไป หญิงชราผู้โดดเดี่ยวเดียวดาย คุณจรัล มโนเพ็ชร ได้นำมาประพันธ์เพลง ซึ่งผลงานชุดดังกล่าวทำให้ไฟล์คของคำเมืองเป็นอมตะ อัยคำเป็นเพลงที่ดี ไม่มีใครกล้าปฏิเสธ คุณจรัลได้ทั้งผลงานและเรื่องเล่าขานบนถนนของการจากไป

อย่างไรไม่มีวันกลับ

ข้าพเจ้าขอวกเข้าเรื่องที่จั่วไว้ “กระป๋องถั่วเลี้ยงยาย”

ท่ามกลางแสงแดดที่ร้อนระอุในฤดูร้อน ข้าพเจ้าได้สาวเท้าเดินอย่างรวดเร็วเพื่อจะไปขายของในตลาดปากน้ำชุมพร ได้ยินเสียงแว่วลั่นเครือ “ช่วย...ยายซื้อหน่อยจ้า...หนูย” (ทางใต้เรียกหนูยก็คือหนูในภาษากลาง ข้าพเจ้าหันไปหาเจ้าของเสียงนั้นทันที)

ข้าพเจ้าแทบจะไม่เชื่อสายตาตัวเองภาพที่เห็นอยู่เบื้องหน้าคือหญิงชราผมขาวโพลน หลังงอข้อมือตาเสียข้างหนึ่ง ใส่เสื้อผ้าเก่าชอมช่อ มีรอยปะชุน ข้าพเจ้าจึงรีบเข้าไปช่วยยายหาบถั่ว ซึ่งหนักมากเกินกำลังของยาย และชวนยายหลบแดดบนทางเท้า

คำถามแรกที่ข้าพเจ้าได้เอ่ยปากถาม “ยายจะทำไมไม่ให้ลูกหลานมาขายแทน ยายแก่มากแล้ว” เมื่อจบสิ้นคำถาม ยายน้ำตาไหลพราก ข้าพเจ้ายืนงงจนทำอะไรไม่ถูกในขณะนั้นพอดีมีเด็กวิ่งมาซื้อถั่ว ๕ บาท ยายค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่งกับพื้นถนน

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสสังเกตยายอย่างพิถีพิถันอีกครั้ง และยังไม่คลายสงสัยว่าทำไมยายจึงร้องไห้ ผิวหนังหยาบกร้าน ผอมมาก เสมือนหนังหุ้มกระดูกก็ว่าได้ แววตาหม่นหมอง เล้นเลือดปูดโปนบ่งบอกถึงสภาพผู้ที่กรำงานหนักมาก่อน มือที่ลั่นค่อๆ ดวงถั่วใส่ถุงอย่างซ้ำๆ

ทันใดเมื่อดวงถั่วก็ร่วงพรูจากถุง ยายเอามือความหาถุงใบใหม่ในกระຈาด ข้าพเจ้าจึงรับอาสาช่วยยายดวงถั่วให้แทน ยายขอบใจพร้อมเรียกข้าพเจ้าให้ตีมน้ำในกระตักด้วยกัน ข้าพเจ้ายังอยากจะถามต่อว่ายายร้องไห้ทำไม แต่ไม่กล้าและรู้สึกเสียใจที่เป็นต้นเหตุให้แกร้องไห้ จึงเปลี่ยนเรื่องถาม “ตาของยายไปโดนอะไรมาจะเป็นแต่กำเนิดหรือเปล่า” ยายให้ข้าพเจ้าพูดต้งๆ พร้อมเอียงหูแนบฟังใกล้ๆ ยายหยุดในความเงียบชั่วคราวใหญ่ คงขอเวลาทบทวนเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมา

แล้วยายเริ่มต้นเล่า เสียงขาดช่วงเป็นระยะๆ แต่พอจับใจความได้ว่า เมื่อก่อนนี้แกอยู่กับสามี

และลูกสาวสองคน ซึ่งยังเล็กมาก วันหนึ่งมรสุมเข้าฝนตกหนักยายออกไปเก็บของที่ตากไว้ เศษลังกะสีแทงเข้าตาตา หลังจากที่เกิดอุบัติเหตุไม่นานสามีก็ตีจากไปมีครอบครัวใหม่ ทิ้งให้ยายเลี้ยงลูกสองคนตามลำพัง อดมื้อกินมื้อรับจ้างทำงานทุกอย่าง ไม่เลือกเพื่อส่งลูกเรียนและเมื่อลูกๆ โตกันเขาก็กินย้ายไปอยู่ที่อื่นกันหมด ทิ้งยายให้อยู่คนเดียวขาดการติดต่อ ไม่รู้ว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ยายเอื้อมมือชูกระป๋องถั่ว “นี่แหละก็ได้ไอ้กระป๋องถั่วนี้แหละเลี้ยงยายและเป็นเพื่อนยายมาจนทุกวันนี้” เป็นกระป๋องนมข้นหวานเก่ามาก ซึ่งหมดสภาพการใช้งานแล้ว มีรูพรุนข้างๆ มองทะลุสนิมเกรอะกรัง

ข้าพเจ้าสะเทือนใจจนกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ สงสารยายจับใจอย่างบอกไม่ถูก เบื้องหลังชีวิตยายช่างอาภัพเหลือเกิน ข้าพเจ้าได้หยิบเงินจำนวนหนึ่งใส่ลงที่มียาย “ให้ยายไว้ใช้ละ” ยายส่ายหน้า พร้อมพูดสวนขึ้นมาทันควันว่า “ยายไม่ใช่ขอทาน...นะลูกสาว” ทำให้ข้าพเจ้าต้องขอโทษยายเป็นการใหญ่

ในสายตาข้าพเจ้า หัวใจของยายช่างเด็ดเดี่ยวเข้มแข็ง มีพลังชีวิตต่อสู้ มีศักดิ์ศรี หญิงเหล็ก ยายทิ้งประโยคหนึ่งให้ข้าพเจ้าได้เก็บเอาไปคิด ขอเพียงแต่มีขาเดิน ทำงานไหว มีข้าวกิน ก็เพียงพอแล้วสำหรับชีวิตยาย ข้าพเจ้ารับถั่วจากมียายพร้อมกล่าวลา

ตั้งแต่บัดนั้น ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าไปปากน้ำชุมพรจะสอดสายสายตา แต่ไม่มีวีแววจะได้เจอยายอีก สอบถามผู้คนละแวกนั้นก็ต้องพบกับความผิดหวัง เพราะไม่มีใครให้คำตอบได้ ทำให้ข้าพเจ้าคิดไปไกลว่ายาย....

น่าจะเป็นอุทาหรณ์เตือนใจอย่างดียิ่ง ขอนำมาเป็นแบบอย่าง “คนสู้ชีวิต” พร้อมฝากกระตุนเตือนบุตรหลานให้หันมาทบทวนตนเองว่าได้ดูแลญาติผู้ใหญ่บ้างหรือยัง ควรดูแลเอาใจใส่กันอย่างไรจริงจัง มอบความรัก ความเข้าใจ ถึงแม้บางขณะด้วยภาระหน้าที่ต้องรับผิดชอบอันหนักอึ้งตลอด

จนภาวะเศรษฐกิจจรมุเร้า ควรจัดสรรเวลาเพื่อดูแล
ท่านตั้งแต่วินาทีก่อนที่จะสายเกินไป “มาหากันตอน
เป็นดึกกว่ามาเห็นกันตอนตาย”

ขอยกย่องขยายอีกจุดหนึ่งคือ ยายเห็นชีวิตมีค่า
ไม่เคยคิดหาทางออกโดยการจบชีวิตตนเองเลย
“ชีวิตใหม่เริ่มต้นได้ทุกวัน ไม่มีสาย” “ถึงแม้คุณ
จะเสียอะไรไปหมดแล้ว ทั้งการงานและทรัพย์สิน
ทั้งคนที่คุณรัก แต่คุณยังมีอนาคตที่ยังไม่เสียอะ
สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้รับจากคุณยาย เป็นคำสอนที่มี
ค่ามาก คนเราถึงจะสูญเสียอะไรก็ได้ แต่อย่า
เสียกำลังใจและศักดิ์ศรีในตนเอง”

ความดีอันพึงจะได้รับจากข้อเขียนทั้งหมดนี้
ข้าพเจ้าขออนุโมทนาให้คุณแม่เพ็ญจันทร์ ศรีบุรีรักษ์
คุณจรัล มโนเพชร จงส่งผลดลบันดาลให้เป็นปัจจัย
นำดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์เสวยความสุขสงบใน
สัมปรายภพ แม้ท่านจะไปอยู่ ณ ที่ใดก็ตาม ขอจง
ได้รับความปรารถนาดีอยู่ในภพนั้น ตามคติวิสัย
ด้วยเถิดค่ะ ๒

เรือโดยสาร
ครอบครัวขนส่ง
วัดศรีบุญเรือง ผ่านฟ้า
สะดวก รวดเร็ว สมถะ
ทำงหุ้นส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง
โทร.๓๗๕-๒๓๖๙, ๓๗๕-๘๙๙๐
๓๗๕-๐๕๕๓-๕, ๓๗๕-๙๑๘๙

คำนอง ก้องคำ
• น้อมคำ อีสรา

นานาสังวาส

ศักดิ์นาคือฐานะอภิสิทธิ์
อุดมการณ์แห่งชีวิตผิตท่วงท่า
คนจะเด่นไซ้เด่นดีที่หน้าตา
คนจะเด่นต้องเด่นค่าบารมี

- นคร จักษกรรัฐ

แต่นักกลอนมีหัวใจไฝ่สันติ
ดั่งมะลิหอมไกลในทุกที่
มุ่งแผ้วทางสร้างสรรค์วรรณกวี
รักศักดิ์ศรีชาติ ศาสน์ กษัตริย์เออย

- ประสิทธิ์ศรี หอมสุวรรณ

ประชาธิปไตยพวกมากลากไป ใช้ได้แต่ไหนกัน

• วิมุตตินันตะ

คำ พังเพยจีนเคยได้ยินแม่ผู้ไม่รู้หนังสือพูดให้ฟังบ่อยๆ ถ้อยคำว่าบอกอะไรของผู้เตมาให้อากระดาษห่อเก็บไว้ได้เลยเชียว

ถือว่ามีความรักหาราวกับห่อเงินทองนั้นแหละ ลูกหลานจึงต้องใส่ใจ **เชื่อถือ** ลงมือปฏิบัติโดย **เชื่อฟัง** กระทั่งมันเกิดผล **เชื่อมั่น** ด้วยปัญญาประจักษ์แจ้งในตัวเอง บทเรียนจากผู้ผ่านร้อนผ่านหนาวเห็นโลกมายาวนาน จึงไม่ควรดูถูกด่วนปฏิเสธที่ทั้ง แต่ฟังรับฟังซึ่งน้ำหนักน้ำเนื้อดีๆ เสียก่อน แทนที่จะประมาทเสียค่าเงาประวัติศาสตร์ซ้ำรอย

ชีวิตมักจะมีผิดพลาดซ้ำซากเอาบ่อยๆ หลายครั้งเรายังชอบคิดว่า ถ้าย้อนกลับไปตั้งต้นใหม่ คงดีนะ เราจะไม่ทำอะไรบาบอคอกแตกนั้นนี่ตั้งเคยอีก

ใครรู้สึกบ้างไหมว่ามันไม่ง่ายเลยจริงๆ ที่จะไม่เสียท่าจ่ายค่าเงาแพงไป

ดังนั้น เมื่อเห็นใครซึ่งเจ้ายิ่งกว่าเราเองจึงได้แต่สมเพชอนิจจา..ถึงวันหนึ่งวันนั้นไอ้หวังตายแน่ แม้ไม่ได้เป็นหมอดู แต่กว่าแล้วเชียว...

อวิชชาเจ้ากรรม....

ไม่ต้องไม่ดูอื่นไกล ในยุคดิจิทัล เวิร์กมติดจรวด ไม่ทันไรเราก็ได้เห็นตัวอย่างทักษิณ พังพินาศลันตี มีหวังจบเห่เร็วพลันไม่นานเกินรอ ไม่ต้องไปแข่งชกหักกระดูกให้เสียปาก เหมือนคนปากเสีย ปากเนาเฉ้าฉุย

แม้ทักษิณจะเป็นตัวอย่างที่ดีเหลือเกิน โทษฐานผู้สร้างบทเรียนชั่วร้ายราคาแพงให้แก่ประเทศไทยเป็นประวัติการณ์ นับแต่สร้างชาติมา ไม่เคยเห็นใครโคตรโกงชาติเหลี่ยมจัดจอมกะล่อนสารเลว จนหาฉายาใส่ให้ไม่ทัน

ถึงกระนั้นก็ตาม การเหยียดหยามย่ำยีตีแผ่ความจริงให้ปรากฏ จำเป็นต้องเร่งด่วนขยายผลอย่างขนานใหญ่ เพื่อให้คนรู้ทันทักษิณทุกหัวระแหง เพราะเหยื่อหน้าโง่โดนทักษิณหลอกตีกินมันยังมีทั่วแผ่นดิน

เหตุนี้การ **ย้ายคนเลวที่ควรชม การชมคนที่ควรยกย่องเป็นภารกิจของคนรู้ทันทักษิณ**

โดยเฉพาะ คนเป็นกลาง ต้องเข้าข้างคนดีคนถูก คือต้องเลือกข้างคบกับขีตติ ออย่าไปยุ่งสุมหัวมั่วกับคนพาล เดชะบุญพวกลี้ล้อยัง

มีสำนึกดีบ้าง พวกนักเลกพายเรือให้โจรนั่งทีละคนสองคน แม้กระทั่งสมุนโจรตัวนกรู้จักอย่าง ฟินิจ จารุสมบัติ ก็ยังโดดหนีเอาตัวรอดก่อนที่จะสายเกินไป หรือคนได้คุณภาพมีหัวคิดดีกว่าหลายเท่า เช่น สมคิด จาตุศรีพิทักษ์ จึงไม่แปลกอะไร เมื่อข่าวว่าจะไม่เอาด้วยหลังเลือกตั้งเสร็จแล้ว เป็นอย่างไร พอใครถีบเรือโจรทิ้ง ทักซิณปากแข็งไล่ส่งไม่แยแส หาว่าเป็นแค่มือไม้รับใช้ ไม่มีความหมายอะไรมากกว่านั้น ใครหลวมตัวมั่วซ่องโจรด้วย จึงช่วยไม่รู้ลืม เห็นไหมระบอบทักษิณ มันเผด็จการขนาดไหน

ไม่น่าเชื่อว่า ธาตุแท้ทักษิณ จะทะเลาะสาวไส้ออกมาฉาวโฉ่เร็วไวดังที่เห็นสันดานขุนสามานย์ส่วนตัว ในตัวเขามันช่างตรงกันข้ามกับราคาคุย คิดดีทำดี ที่ไหนได้เพียงแค่ฉลาดแกมโกงทำสวนผักซีโรยหน้า เสร็จแล้วอวิชาเห็นแก่ตัวชั่วช้า เลยกทำดีพอหลอกหน้าฉาก แต่มันอดไม่ได้ที่จะต้องคิดเลว ทำเลว ชั่วร้ายขึ้นเรื่อยๆ จนเจ้าตัวพุดที่ไรเป็นปากหมิ่นที่นั่น เลยไม่ประหลาดตรงไหนที่ทักษิณจะทำขัดแย้งในตัวเองพุดดีไม่ได้ก็คำ เป็นต้องประจานวิสัยทัศน์อันมีฉฉาพิฐุของกบในกะลาครอบอย่างนำทุเรศ เช่นถ่มน้ำลายรดฟ้าผู้มีบารมี แหวะด่าศาลว่าไม่น่าเชื่อถือ เสียจุดยืนองค์กรอิสระ กระทบบอิทธิพลนอกรัฐธรรมนูญ ด่าเสียงส่วนน้อยผู้ต่อต้านเป็นพวกผีเปรต...

คิดดู เมื่อสภาพหมดน้ำยาจัดการทักษิณ นอกคอก เวทีนอกสภา ประชาสังคมหรือพันธมิตร จึงมีสิทธิต่อต้านโดยสันติวิธีถือธงสาประชาธิปไตย ทักซิณลิวล้อพากันหาว่านอกกติกา-นอกระบบ ไม่รู้ใครดักดานกันแน่...

ประชาธิปไตยใต้ฝ่าเท้าทักษิณ

จะให้เอามือชุกทียบ ยังพอทนไหว ที่จะให้ปิดปากเหมือนมิดูดพุดไม่ได้ ยิ่งกว่าวัวควายใครจะยอมหงอ ในเมื่อพุดได้ตามใจคือไทยแท้

คงต้องถามลิวล้อหน้าเหลี่ยมโกงชาติหนอยว่า คุณเป็นคนไทยรีเปล่า.... สิทธิความเป็นคนมันต้องว่ากล่าววิจารณ์กันได้เสมอ ต่างคนต่างมีปาก คนรักทักษิณมีสิทธิว่าคนต้านทักษิณได้เต็มที่ แล้วไหนถึงสั่งห้ามกันปิดปากคนเกลียดทักษิณฝ่ายเดียวเท่านั้น... ส่วนปัญหาใครจะใช้สิทธิผิดถูก มันอยู่ที่ความจริงค่อยพิสูจน์กันไป ไม่ใช่หรือ...

มันน่าเศร้าขนาดไหนกับประชาธิปไตยในระบอบทักษิณ กับปัญหาขัดแย้งรุนแรง คอขาดบาดตายเท่าไร ทักซิณไม่ยอมให้เวทีสภาชกฟอก กลายเป็นซี้ซลาดตาขาวลื่นดี ไม่น่าเชื่อเลยว่าทักษิณเจ้าเล่ห์ร้อยลื่นจะลื่นท่าหาความสง่างามไม่ได้เสียแล้ว

มีอย่างที่ไหน ที่พวกทักษิณตั้งแต่หัวเรือใหญ่ยันลิวล้อ ชอบใจประชาธิปไตยโดยบูชาสุดหัวใจ อยู่ชนิดเดียว คือ ให้สิทธิกำกับตรและหยอนบัตรเลือกตั้งเต็มที่ ไม่ถึงนาทีกี่เสร็จ จนเรียกได้ว่าประชาธิปไตย ๑ นาที หลังจากนั้นประทานโทษหมดเวลา-เวลาหมด ประชาชนหมดสิทธิใดๆ ที่จะขวางทางทักษิณ การชุมนุมประท้วงด่าว่าขับไล่ทักษิณทำไม่ได้เด็ดขาด

ไม่รู้คิดออกมาได้ยังไง ประชาธิปไตยซี้หมาแบบนี้....ถ้าทักษิณบ้าเผด็จการไปคนเดียว ยังพอจะเชื่อเป็นไปได้ว่าเสียสติ แต่นี่ทั้งพรรคเหมือนโดนวางยาล้างสมองลื่นคิดหมดทั้งแก๊งเลย อะไรจะขนาดนั้น

ทุกคนที่ไม่ใช่ซี้ซ่าทักษิณ ถ้าประกาศหาเสียงให้คนรู้ล่วงหน้าเสียก่อนว่าหากเลือกไทยรักไทย แล้วทักษิณจะมีอำนาจล้นฟ้าจนสามารถเผด็จการได้ทุกอย่าง จะต้มยำประเทศไทยขาย เทมาเล็กแจ็กฝรั่งที่ไหน ทำได้หมด คนไทยทั้งประเทศได้แต่ดูตาปริบๆ สมมติสุดๆ แบบนี้ อายากรู้จริงๆ เหมือนกันว่าจะมีใครบ้าเลือกไทยรักไทยรักไทยต่อสักกี่คน...

แน่นอนว่าคนไทยจะต้องไล่ทักษิณออกไปเอาประเทศไทยคืนมา พรีพรีพันท์....

เห็นไหมว่ามันน่าเศร้าเต็มทนกับประชาธิปไตยไทยๆ ในขณะที่รัฐธรรมนูญอุทิศส่วว่างระบบไว้อย่างดี พอมาเจอทักษิณ ศรีธนญชัยเข้ามา บู๊บู๊ยาทำวิปริต จากประชาธิปไตยเต็มใบ เหลือประชาธิปไตยแค่เลือกตั้งหนึ่งนาที หลังจากนั้น ทักษิณก็รวบรวมเผด็จการเป็นทักษิณาธิปไตย ทักษิณทำลายประชาธิปไตยภายใต้ฝ่าเท้าของตนเองแท้ๆ แล้วยังมีหน้ามาอ้างว่าข้าฯ ทำตามกติกา ต้องรักษาประชาธิปไตยด้วยชีวิต... มันน่าหัวร่อให้ฟันหัก แต่เสียดายฟัน เพราะมันไม่คุ้มค่า กับคำพูดเหลวไหลไร้สาระปานนั้น

นับวัน ลังคมไทยยิ่งเห็นชัดศัตรูของประชาธิปไตย ที่เผชิญหน้าเวลานี้ คือระบอบทักษิณตัวร้าย เพราะทักษิณไม่ยอมเว้นวรรค ตระบัดลัทธิกลับมารักษาการ ฉวยโอกาสไปตรวจราชการอีสานเหนือ ที่แท้เพื่อหาเสียง ด้วยงบหลวง ไปอุดหนุนแก๊งแม่เชียงใหม่ตาก เจอผู้คนโหดโหดไม่ไว้หน้า จนต้องคอยจัดตั้งองค์กรพิทักษ์ทักษิณ หรือมีพวกเลียทักษิณ มาสกัดกันพวกไล่ทักษิณ ยิ่งยุ่งเหยิงไกลาหลไปทั่วทุกแห่ง

ทุกวันนี้ ทักษิณเหยียบย่างไปทางไหน เป็นต้องเจอดี มีเสียงตะโกนทักษิณออกไปทุกทีเลย จนกระทั่งทักษิณเองทนไม่ไหวแล้ว และแทนที่จะยอมล่อยเว้นวรรคหรือพิจารณาตัวเอง กลับฮึดสู้เอาชนะพลังประชาชนนอก กติกาโดยรุนแรงยิ่งขึ้นทุกที เช่น เกิดประท้วงนิดหน่อยที่ห้างสยามพารากอน คนไล่ทักษิณ โดนรังแก เด็กและผู้หญิงถูกทำร้ายร่างกาย

วันต่อมาเกิดประท้วงที่ห้างเซ็นทรัลเวิร์ล ฝ่ายด้านทักษิณโดนหนักเจอพวกหนุ่มฉกรรจ์ รุมอัดเลือดตกยางออกต่อหน้าตำรวจตั้งหลายคน

ถึงขณะนี้ แสดงว่า**เสรีภาพของคนเห็นต่างถูกคุกคาม สิทธิการต่อสู้โดยสันติวิธี โดนปิดกั้นเหมือนเป็นยุคมืด**

ลังคมไทยยิ่งแตกแยกรุนแรงขยายวง จนต้องอยู่หรือไปกันข้างหนึ่ง ต่อให้ไทยรักไทย ชนะเลือกตั้งเป็นรัฐบาลพรรคเดียวอีก เชื่อว่า ปกครองไม่สำเร็จแน่ พลังต้านที่เห็นๆ ๑๓ ล้านเสียง ทักษิณจะมองข้ามไม่ได้เลย

ตัวทักษิณทิ้งลี้ล้อหนุ่ส่งด้วยนายตำรวจใหญ่ ต่างประสานเสียงเดียวกันว่า คนเป็นนายกฯ ผู้นำของประเทศ โดนคนส่วนน้อย ประจานสาปส่งใส่หัว...ทักษิณออกไป มันเป็นเรื่องใช้ไม่ได้ ไม่ถูกต้อง(การปกป้องนายทักษิณของ ข้าใครอย่าแตะ จึงจำเป็นต้องทำ โดยไม่เห็นใจประชาชนที่รับเคราะห์ และโดนรังแกต่อหน้าสาธารณชน)

ไม่รู้ไทยรักไทยจะมีบอดกันไปถึงไหน ที่เชิดชุกกติกาเลือกตั้ง เป็นทางวิเศษแก้ปัญหา ความชอบธรรมทุกเรื่อง ไม่บ้าก็เมาแล้ว... คิดดูเถอะไทยรักไทยทั้งพรรค รัฐบาลทั้งคณะ ใช้เสียงข้างมากตรงไหนไม่จำเป็น เพราะทักษิณประกาศิตรับผิดชอบผู้เดียว ลี้ล้อไม่ต้องมี หัวคิด เป็นมือไม้รับใช้นายทาสเท่านั้น มาถึงสภาเขาเอาไว้ใช้ประโยชน์ ออกไฟเขียวตามใบสั่งพอจะเกิดเรื่องให้โทษทักษิณ หน้าเหลี่ยม ريبยุบทิ้ง ใช้เลือกตั้งตัดสินเพื่อพอกตัว

ทักษิณหลอกคนใจได้สำเร็จสมใจมาทุกที ทั้งที่ทำทลายเสียงโนโหวต จนคนไม่เอาโคตรโกง ก็ไล่หลังขึ้นมาสู้สู้กับพวกรักทักษิณ

ทักษิณซื้อเสียงด้วยนโยบายขายประชานิยม ชี้โกงเท่านี้ไม่พอ ยังหาเสียงพาลังคมแตกแยก เช่น จังหวัดใดเลือกไทยรักไทย จังหวัดนั้นจะได้รับการดูแลพิเศษกว่า แบ่งแยกแล้วปกครองเลือกปฏิบัติ มันเป็นประชาธิปไตยอะไรของเขา ที่ไหนเขาทำกัน โหลยโทยเลอะเทอะปานนี้

อธิปไตยทั้ง ๓ ตกลงอำนาจนิติบัญญัติ ทางสภา อยู่ที่ทักษิณจะเลือกใช้ตามใจกู ด้านอำนาจตุลาการเขาก็หนีสุดขีดโดยปิดทางองค์กรอิสระเท่าที่มันมีได้ สุดท้ายเปิดทาง

เลือกตั้งประเดี๋ยวเดียว เพื่อระบอบทักษิณจะ
คืนสู่อำนาจใหม่อีกครั้ง

ทั้งหมดของประชาธิปไตยไทย จึง
บ่อนทำลายลัทธิเหลิอแต่เลือกตั้งหนึ่งนาที่
เป็นสวนผักชีโรยหน้า ปิดบังซ่อนเร้นตัวจริง
เผด็จการเหลิอกำลัง

มันน่าอดสูขนาดไหน ในเมื่อปล่อยให้
ทักษิณลอยนวล ลอยหน้าลอยตาหลอกต้ม
คนไทยทั้งชาติมาตั้งห้าปี ทั้งๆ ที่ไทยรักไทย
ในระบอบทักษิณ เป็นเพียงชนส่วนน้อยที่
คอยพายเรือให้โจรเล็กใหญ่กินบ้านโกงเมือง
ไม่เสร็จสักที เพราะฝีมือเจ้าเล่ห์หลอกคน
ไม่รู้ทันทักษิณซึ่งถือหางส่วนใหญ่ มันน่า
เห็นใจพวกเขาที่ไม่รู้เท่าทันความจริง ใน
เมื่อสื่อทีวีเสรีโดนปิดหมดด้วยอำนาจมืด

ทักษิณจะปิดหูปิดตาคนไทยไปได้อีกกี่วัน
...จะคอยดู

อนึ่ง ทักษิณชอบอ้างประชาธิปไตย ทุก
คนมีสิทธิเท่ากัน คนละเสียง เหมือนมัน
ยุติธรรมดี แต่ลองตามไปดูไทยรักไทยใน
พรรคหรือรัฐบาล เขามีประชาธิปไตยตรงไหน
หนอ ทักษิณหนึ่งเดียวกินรวบหมด เห็นไหมว่า
เสียงส่วนน้อยเดียวก็ตาม สามารถมีฤทธิ์เดช
สาหัสขนาดไหน ทำไมทำเป็นสองมาตรฐาน?
อะไรกันแน่?

**ความชอบธรรมถูกต้อง
นำร่องโดยชนส่วนน้อย
เห็นคล้อยด้วยเสียงส่วนใหญ่**

ในสังคมที่ยังสมานฉันท์รัฐรักสามัคคีเพราะ
คนดีมีมากกว่าคนพาล แต่แน่นอนว่าคนฉลาด
น้อยย่อมเป็นพวกมาก เยอะกว่าคนฉลาดแท้
คนฉลาดเฉลียวจึงเป็นชนส่วนน้อยที่เป็น
แกนนำสังคม คนโง่เง่าเต่าตุ่นจะหนุนส่งขึ้น
เป็นผู้นำไม่ได้ดอก

ทุกหมู่กลุ่มต่างใช้คนมีปัญญาฉลาดเป็น
แม่ทัพหน้าหน้านั้น ไทยรักไทยยิ่งใหญ่ทะลึ่ง
บานทะไรเกินคาด ก็เพราะผู้นำเขาฉลาด
ส่วนจะฉลาดสามารถดี หรือสามัญแกมโกง
สุดโคตรแคไหน ไปตามดูเอาเถอะ พระเดช
พระคุณเหลิอบรรยาย...!

พรรคไทยรักไทย นำทัพโดยหัวหมู่
แกนนำลือลือไม่กี่คนนับเป็นชนส่วนน้อย เมื่อ
ถือประชาธิปไตย ยึดหนึ่งคนหนึ่งเสียงเท่ากัน
หมด แล้วโฉนเสียงเดี่ยวน้อยนิด มันถึงลาก
เสียงส่วนใหญ่ไปลงนรกหกเหวได้ล่ะ?...ทักษิณ
ยอดฉลาดขนาดศรีธนญชัยต้องเรียกพ่อ เขา
คงตอบได้ดีกว่าใคร...

ในโลกแห่งความเป็นจริง เสียงผู้นำหมู่พุ่ง
กับเสียงลือลือตามกัน ถึงเทียบหนึ่งต่อหนึ่ง
มันมีน้ำหนักไม่เท่ากันเป็นธรรมดา ครั้นต้อง
อยู่รวมกันเป็นหนึ่งในเดียวสมานฉันท์ มันจำต้อง
ประนีประนอมลู่ใจต่อรอง จนกระทั่งพอเห็น
พ้องด้วยกันหมดเพราะเชื่อตามผู้นำซึ่งเป็นชน
ส่วนน้อย หรือต้องคล้อยตามเสียงข้างมาก
เพื่ออนุโลมคนส่วนใหญ่ในบางที แต่ละกรณีไม่
ตายตัว สุดแต่จะตกลงกันเรียบริ้อยตรงไหน
ได้ดีกว่ากันไป ต่อเมื่อต้นทาง หมดทางเลือก
อื่นค่อยถึงคราวจำเป็นต้องตัดสินใจเอาคำตอบ
สุดท้ายได้เสียรุนแรงเด็ดขาด จึงสามารถยุติ
ด้วยมติเสียงข้างมากพันธงลงไปเท่านั้นเอง

มาถึงปัญหาเฉพาะหน้าขณะนี้ กรณี
ทำร้ายโดยพวกหลงทักษิณซึ่งแน่นอนเป็นพวก
เลี้ยทักษิณจัดตั้งกันมาเยอะตามวิสัยมั่วนี้ม
ด้วย นี้ฝ่ายหนึ่ง กับอีกฝ่ายที่ไล่ทักษิณ ซึ่ง
อาสาอารยะขัดขืนโดยสันติวิธีไม่มีจัดจ้าง
อยู่ข้างพันธมิตร ด้วยรวมอิสระปัญญาชนมี
เครือข่ายประชาสังคมเป็นต้น

พวกทักษิณทั้งลือลือ ชอบอ้างทางออกให้
รอเลือกตั้งเป็นลูกตัดสิน อยู่ที่เสียงข้างมาก
ระหว่างนี้ระหว่างไหน อย่างมานอกกติกาออก

ระบบ ครั้นประชาชนประท้วงโดยสงบกลับได้
เลือดอาบ ใครกันแน่ที่รังแกอย่างอันธพาล
ป่าเถื่อนขึ้นทุกที พวกตุลาการยังมีหน้ามาว่าใส่ร้าย
คนเดือนตุลาหาว่าไม่นำพามาเมตตามานฉันท
(กับคนโกงชาติ) ...น่าเสียดายปริญญาพรรคพวก
หน้าเหลี่ยม รู้หนังสือภาษาตอกเชอแต่ไม่รู้จัก
ประสีประสาผิดชอบชั่วดี เวรกรรมอนาจจริงๆ

กรณีรุมตีคนประท้วง มีเสียงอ้าง...แค่
หนึ่งในร้อย มีสิทธิ์อะไรมาไล่...

จริงอยู่ที่พวกกู้อยู่ หนึ่งในร้อยของพวกเขา
แล้วพวกเจ้าจะตอกกลัวอะไร อย่างเก่งพวก
เราก็ได้แค่เท่าเหมือนหมาน้อย(สันตวิธไม่มีอาวุธไม่
ใช้ปากกัดตีนถีบอะไรใครสักนิด) ทำไม่ถึงปิดประตู
ห้ามกั้นสิทธิของชนส่วนน้อยเสียล่ะ!

คราวนี้ สงครามการต่อสู้โดยสันติ อหิงสา
อโหสิ กำลังถูกทำลายให้ยกกระดืบเข่นเข้นขึ้นได้
หรือไม่...หรือกำลังถูกช่วยให้ไปกีดกันแบบสุนัขๆ
ยิ่งเจอหมาหมู่มุ่ยยาใหญ่กินโต๊ะ เสร็จเลยลิ
น้ำน้อยยอมแพ้ไฟอำนาจเถื่อน...เรื่องอะไรจะ
หลงเป็นเหยื่อหน้าโง่ยุครัฐตำรวจไทย!

ในฐานะของเสียงส่วนน้อยกระจัดย่อย
จำเป็นต้องเจียมเนื้อเจียมตัว ไม่ประมาทคู่ต่อ
สู้ รู้จักประมาณใช้ปัญญาอันเฉียบคมรู้หลบ
เป็นปิก รู้ลึกเป็นหางบ่าง...

อย่างไรก็ดี สถานการณ์กดหัวข่มเหง
รังแกฝ่ายต้านทักษิณโดยจัดจ้างอันธพาลรุม
กระต๊อบหน้าห้างกลางวันเป็นข่าวประจານไป
ทั่วโลก ย่อมจะทำให้สังคมเห็นผู้นำชั่วร้าย
ชัดเจนขึ้น อย่าฝันเลยว่าจะอยู่ในอำนาจได้ต่อ
ไปนานวัน พลังขับไล่อยังจะแหลมคมขยายผล
จนผู้นำไม่มีพื้นที่ให้เหยียบ มันหมดโอกาส
และขาดความสง่างามสันติ ใครยังหลงเชิดชู
ผู้นำที่ไร้คุณธรรมก็คงจะมีตบอดไปอีกหน่อย

นับวันยังเห็นผู้นำหมดท่าหนีหัวซุกหัวซุน
สะท่อนให้เห็นความจริงว่า พลังสังคมออกฤทธิ์
บังเกิดผล เริ่มจากปรากฏการณ์สนธิเมืองไทย

รายลับดาห้สัญญา รุกคืบเป็นคณะพันธมิตร
ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เปิดเผยความจริง
ไปทั่วแผ่นดินไม่ทันถึงปี มีผลขยายจนเกิด
เครือข่ายประชาสังคมไล่ทักษิณขึ้นมาเต็มตัว
ด้วยวิถีอารยะขัดขืน เป็นอีกหนึ่งขบวนการ
เชิญช่วยกันไล่ทักษิณออกไปที่ www.StopThaksin.com

แนวทางสันติเพื่อหยุดระบอบทักษิณ
จำเป็นเร่งด่วนเพื่อช่วยให้เขาหยุดบาปเล็ก
ทำลายชาติเสียที ทักษิณจะบ้าอำนาจคนเดียว
ไม่นานคงหายบ้า ถ้าลือลือลูกสมุนเล็กพวยเรือ
ให้โจรนั่ง ทั้งประชาชนรืบทายโง่ไม่หลงกับเงิน
พาดหัวที่ทักษิณใช้เป็นเหยื่อกึ่งฝอยตกปลา
กระพง ดังท่านผู้รู้ทันอุปมาไว้

ธรรมาธิปไตย เหนือชั้นอธิปไตยอื่นใด

ระยะทางวัดกำลังม้า ระยะเวลาพิสูจน์
น้ำใจคน

ใหม่ๆ ใครไม่รู้ทันทักษิณ ก็ชื่นชมคนคิดดี
ทำดี ห้าปีผ่านไป ที่ไหนหว่า ค่อยดำตาทที่แท้
คิดชั่วทำเลวหลังสวนผักซี แรกๆ ปากหวาน
นานเข้าเห็นไส้พุงหนีไม่พ้นปากหวานกันเปรี้ยว
เดี๋ยวนี้ปากเสียไม่เว้นวัน พุดที่ไรไม่เข้าหูคนชะ
เลย ธาตุแท้พญามารยักษ์ ถึงอยากเป็นเทวดา
แต่บารมีไม่ให้ จะซื้อหามาใส่ตัวบ้าง เวรกรรม
ไม่มีขายในตลาดหลักทรัพย์อีกต่างหาก ทักษิณ
ก็ก้มหน้าชดสนจนบารมีต่อไปเถอะ อย่าไป
อิจฉาตาร้อนกับท่านผู้มีบารมีสูงๆ เลย

เคราะห์ร้ายประเทศไทยที่ได้ผู้นำช่างพุด
ปากเสีย เพราะคิดบาปทำเวร อวิชชาจึงพา
ปากดีไม่จริง เราท่านได้แต่สมเพช บาปกรรม
ตัวใครตัวมัน ปล่อยวางก้อนหินไว้ที่อก
เจ้าของกรรมคนเดียวเขาแบกไว้เองเถอะ

แม้กระนั้น เรายังเคราะห์ดีเหลือเกิน ที่ได้
ผู้มากบารมีเป็นเสาหลักใหญ่ของบ้านเมือง

อีกเยอะแยะว่า สมภาศิต กรุงศรีอยุธยาไม่สิ้นคนดี คนดีไม่จำเป็นต้องพูดเก่งน้ำไหลไฟดับเหมือนกะล่อนบางคน ซึ่งช่างพูดสารพัด พอทำให้ตีเบตออกทีวี กลายเป็นซีซลาดไม่น่าเชื่อ คนไม่จริงยอมเป็นธรรมดาเช่นนี้เอง

ตัวอย่างผู้สูงบารมีเช่นประธานองคมนตรีแม่ท่านไม่อาจพูดการเมืองได้ตั้งใจด้วยข้อจำกัดของฐานะ แต่ท่านเป็นหัวบ้านเมืองจึงมีเรื่องชี้แนะหลักธรรมาภิบาลให้กับนักบริหารรัฐกิจในงานของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ เมื่อเร็วๆ นี้ การพูดของผู้มาบารมีแม่เพียงเสียงเดียวแน่นนอนยอมมีน้ำหนักศักดิ์สิทธิ์เกิดอิทธิพลเหนือชั้นกว่านักเลงจัดจางมาพูดอ้างต้องชดคนไล่ทักษิณ ชนิดผิดกันไกลราวฟ้ากับดิน

ฉะนั้นการตัดสินใจลงมติใดๆ เช่นการเมือง จำเป็นอยู่เองจะต้องให้สังคมเรียนรู้ข่าวสารความจริงเท่าทันและทั่วถึงถ้วนหน้า ไม่ใช่เล่นปิดหูปิดตาประชาชน แล้วพาให้เลือกตั้งด้วยอวิชชา

สำหรับธรรมาภิบาล ๙ ประการ ที่ประธานองคมนตรีกรุณาชี้แนะ เราจะสรุปได้ดังนี้

๑. มีมาตรฐานเดียว ให้ถูกต้องทำนองคลองธรรมและกฎหมาย
 ๒. มีศีลธรรม เป็นคุณงามความดี ถือศีลห้ารักษาพรหมวิหารสี่ มีอิทธิบาท เป็นต้น
 ๓. มีความเป็นไทย อันน่าภูมิใจ
 ๔. มีความเป็นธรรม พร้อมคุณธรรมจริยธรรม และยุติธรรม
 ๕. ชื่อสัตย์สุจริตและจงรักภักดี
 ๖. เป็นผู้ นำทำตัวอย่างดี
 ๗. เต็มใจ รักงานเพื่อมวลชน
 ๘. สำนึกดีมีคุณกตัญญูต่อแผ่นดิน
 ๙. ศรัทธาพระราชโอรสราชโอรส
- นัยของธรรมาภิบาลทั้ง ๙ ข้อ ของท่านประธานองคมนตรี จึงเป็นเรื่องควรรู้ศึกษาใส่ใจ

สำหรับผู้ทำงานให้บ้านเมือง โดยเฉพาะท่านฝากคำเตือนผู้มีอำนาจ อย่าใช้เงินพาดหัวจงใจโดยอ้างว่าเป็นยุทธศาสตร์ กุศโลบายสำคัญประมาณดังว่ามานี้ เมื่อเทียบกับระบอบทักษิณพาปฏิบัติ ชัดเจนว่าผู้นำโกงชาติของเราสอบตกหมดเลยทุกข้อ...

สรุป ปัญหาประชาธิปไตยที่มักจะยึดถือบูชาเพื่อหาประโยชน์แก่งแย่งให้ตัวเองได้เปรียบดังที่ระบอบทักษิณชอบใจตัดลิดด้วยการเลือกตั้งหลังลงคะแนนเสร็จสิทธิของประชาชนหายไปหมด ต้องเสียภาษีและเชื่อฟังรัฐบาลลูกเดียว มันไม่เง่าไปหน่อยหรือ...

ประชาธิปไตย แม้จะตัดลิดยุติด้วยเสียงข้างมาก มันไม่ได้แปลว่าข้อยุติอันนี้จะถูกต้องเสมอไป เมื่อปรากฏภายหลังว่าไม่ชอบมาพากลผลเสียหายย่อมเกิดขึ้นตามบาปกรรม ดังเช่นกรณีชุกหุนทักษิณหลุดคดี ด้วยเสียง ๘ ต่อ ๗ การปล่อยให้ทักษิณเป็นผู้บริสุทธิ์ จนสามารถเป็นผู้มีอำนาจต่อเนื่องจนทุกวันนี้ เสร็จแล้วความจริงเป็นอย่างไบบ้าง...

ดังนั้นความชอบธรรม จึงอยู่ที่ความจริงในตัวเอง ส่วนจะปรากฏให้เห็นในการตัดสินแต่ละกรณีอย่างไร อยู่ที่เหตุปัจจัยการเปิดเผยความจริงรับรู้กันทั่วถึงขนาดไหน

ในหลักวิถีพุทธ จึงชี้ชัดว่า สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้นไม่ใช่สภา

การพิจารณาตัดสินปัญหา จึงต้องทำด้วยวิจาร์ณญาณที่ปราศจากอคติ เรียกว่าถ้ามีคนตีมาก ผลตัดสินย่อมชอบธรรมถูกต้องจริงแท้แน่นอนกว่า กรณีคนเลวเต็มสภา

ชนส่วนน้อยที่ชอบธรรม จึงอาจนำคนส่วนใหญ่เห็นตาม เมื่อนั้นเสียงข้างน้อยแต่เดิมย่อมกลายเป็นเสียงส่วนใหญ่ขึ้นมาแทน

ทำนองเดียวกัน เสียงพวกมากลากไปอันไม่ชอบธรรม พอความจริงแดงแจ๋ขึ้นมา ก็อาจพลิกผันเป็นเสียงส่วนน้อยถอยไปเลย **๒**

ข่าว คนเคย

คนเหนือคน

ช ยากกลางคนวัน ๕๐ ยืนเข้าคิวหน้าเครียต เจ้าหน้าที่แอบซุบซิบกัน ใครๆ มารับของ แจก เขาก็ดีใจกันทั้งนั้น รายนี้มาแปลก ให้มารับของกลับทำหน้าที่เหมือนมีปัญหา

พิธีการผ่านไป ประชาชนทยอยมารับของแจก วันนี้ราชการให้เรือบ้านละ ๑ ลำ ท่านประธาน ก็สังเกตเห็นเหมือนกัน จึงทักทายน

“ทำไมไม่ดีใจล่ะครับ ?”

“คือ...คือผมไม่รับได้ไหมครับ?”

ผมได้มาแล้วลำหนึ่ง เมื่อวันก่อน แต่คนให้คนละเจ้า ผมพอแล้วครับ ให้คนอื่นเขาเถอะ ไม่รับนี่จะเสียหายมั๊ยครับ? ”

ท่านประธานยิ้ม น้ำตาซึม

“คนเหล่านี้แหละที่ทำให้ประเทศของเราเจริญ” สาธุๆ เสียงอนุโมทนาดังกระหึ่มไปทั่ว เหล่าเทวดาอารักษ์ รอบๆ ประรำ เปล่งสาธุการ! ☸

มีเสียงคร่ำครวญส่งสัญญาณว่า

“มีชีวิตเหมือนไม่มีซึ่งชีวิต
ซ้ำผิดซ้ำพลาดไม่อาจหวัง
ทุกอย่างทรยศหมดพลัง
แทบฝังกายดับลงกับดิน
ทำได้แต่มีจริงหรือ?
จิตคือเนื้อใจใช่เหล็กหิน
เหมือนนกปีกขาดไม่อาจบิน
สูญสิ้นสิ่งหวังกำลังใจ
สู้ทนทรมาณมานานนัก
ขอผ่อนพักบ้างสร้างโลกใหม่
โลกของคนหม่นหมองด้วยผองภัย
โลกที่ไม่ยึดติดชีวิตเดียว”

สุขได้เพราะใจพอ

• เสถียรชน

ในระยะเวลาสองปีจนมาถึงบัดนี้ เหตุการณ์ที่เป็นเภทภัยต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย ทั้งทางภาคใต้ภาคเหนือ ดินฟ้าวิปริตผิดลำดับดวงชีวิตคนสูญเสียชีวิตไปไม่เว้นแต่ละวัน ทั้งที่เป็นภัยธรรมชาติและภัยน้ำมือคนด้วยกัน ยึดเยื้อเป็นเดือน เป็นปี ลังเวงความผันผวนแปรปรวนของโลก ของคน ของสังคม สิ่งแวดล้อมทุกด้าน จนทำให้หมดความหวังไม่เห็นแสงสว่างเบื้องหน้า

แรงสะท้อน แรงผลักดัน แรงกดขี่ และแรงอื่นๆ ทั้งที่มาจากสิ่งแวดล้อมองค์ประกอบจิตใจของคนและส่งผลสัมพัทธ์ต่อกันและกัน เป็นส่วนสำคัญรวมอย่างยิ่ง ที่ทำให้คนเกิดความสุข ความทุกข์ ปราศจากเงื่อนไขหรือฉกฉวยอยู่กับวันเวลาหาไม่ ตราบที่คนยังมีจินตนาการ ความปรารถนา ความติดยึดในเครื่องอุปโภคบริโภค สิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน

บางอย่างเกิดจากแรงกรรมจากปัจเจกบุคคล พร้อมๆ กับหลายอย่างเกิดจากแรงกรรมจากกลุ่มบุคคล คนจึงล้มลุกคลุกคลานอยู่กับความทุกข์ เषชญปัญหาจากแรงกรรมเหล่านั้นด้วยกันทั้งสิ้น

แม้ทองจะราคาสูงขึ้น แต่ผู้ซื้อผู้ขายก็ปวดหัวพอๆ กัน เพราะต่างผลัดกันหวังผลกำไรด้วยกันทั้งคู่ ค่าที่ทองมีราคาแพงขึ้น จึงทำให้ทั้งร้านค้าผู้ซื้อเกิดปัญหาเดียวกัน คนขายก็อยากขายขณะที่ราคาทองสูงขึ้น ลูกค้าที่เคยเป็นฝ่ายซื้อก็เปลี่ยนมาเป็นผู้ขายแข่งกับร้านขายทองไปด้วย รัฐบาลก็ต้องรับภาระสองหน้า ต้องคอยตะล่อมตลาดราคาทอง ทั้งแหล่งผลิตทองที่เป็นผู้ส่งเข้าประเทศ ทั้งพ่อค้าทองคนกลางที่เป็นตัวจ่ายทองสู่ตลาด ทั้งต้องคอยควบคุมราคาทองเพื่อรักษาความยุติธรรมให้ประชาชนผู้ซื้อทอง ไม่ให้เสีย

ประโยชน์ด้วยกันทุกๆ ฝ่าย

ถ้าจะกล่าวว่าการปรากฏการณ์เรื่องทองคำนี้เป็นเครื่องบ่งบอกถึงความกระตือรือร้นของเศรษฐกิจที่โตเร็วก็ใช่ที่ ทรายที่ความเคลื่อนไหวของวัตถุดิบนี้ยังคงอยู่ ไม่มีใครจะทำให้เกิดสภาพนิ่ง สร้างความมั่นใจแก่ผู้ผลิต ผู้บริโภค ผู้ที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับวงจรเรื่องนี้หัวใจก็ยังคงกระวนกระวายอยู่ดี ไม่ต่างจากอารมณ์คนค้าหุ้น คนเล่นหุ้นอยู่ในตลาดหุ้น

คงจำกันได้เหตุอุทกภัยที่อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ซึ่งเปลี่ยนจากความเคราะห์ร้าย ทรัพย์สินเสียหาย จนเพื่อนร่วมชาติต้องรวบรวมข้าวของไปช่วยเหลือ เป็นความโชคร้ายจากความแปรธาตุของธรรมชาติครั้งนี้ ทรัพย์สินดินครั้งกระโน้นที่เคยมีชื่อโด่งดังเรียกว่า “ทองบางสะพาน” ผุดเกิดอีกวาระหนึ่ง ประชาชนหลังไหลกันไปร้อนทองจ้ำละห้วน เสมือนหนึ่งสวรรค์แก้ง “เขกหัว” แล้ว “ลูบหลัง” ซดเซยกระนั้นอาจเกิดเหตุการณ์เลวซ้อนดีในเชิงวิวาทตรันพันแหว่ง ฆ่าชีวิตกันเพราะทองคราวนี้ก็ได้อีก หากคำคนโบราณเคยกล่าวหมิ่นแคลนไว้ว่า **“ต่อให้ภูเขาทุกลูกในโลกนี้เป็นทองทั้งหมด ก็ไม่อาจสนองตัณหาของคนได้”** เป็นความจริง

ชีวิตคนในยุคนี้ ตั้งอยู่บนความเป็นหนี้ เพราะแม้แต่กิจการ “ค้าโลงศพ” ก็ยังให้ซื้อเชื่อ ผ่อนส่ง ใช้ก่อน ผ่อนทีหลัง ไม่เกียจงอนว่าผู้ซื้อจะเป็นผู้ตาย หรือผู้ซื้อจะเป็นผู้อยู่ หรือใครจะซื้อแทน ตายแทน ขอแต่ให้ขายโลง ออกก็แล้วกัน นอกจากการซื้อเชื่อแล้วยังมีของแถมของให้เพิ่มอีก ซื้อโลงแถมกุญแจโลง ซื้อดอกไม้จันทร์ แถมน้ำอบไทย ซื้อพวงหรีด แถมรูปเทียน เป็นต้น

เพราะในยุคที่ “คนจนยาก” ซึ่งไม่จำเป็นจะต้อง “ยากจน” เนื่องแต่น้อยคนที่**ซาบซึ้ง** คำว่า **“พอเพียง”** มากไปกว่าความนิยม **“เพียงได้”** อย่างเดียวก็พอใจแล้ว ขณะเดียวกัน

ถ้าได้แถมอีกหลายๆ อย่าง ก็ยิ่งพอใจมากขึ้น

สินค้าทุกอย่างจึงมีแนวโน้มเอาใจคนตามครรลองของกระแสความนิยม ขอแต่ให้ขายได้ ขอแต่ให้ซื้อ ความรั้งเกียจความเป็นหนี้ จึงต้องถอยฉากออกไปตามกำลังแรงเหล่านี้ มีหน้าซำมกเข้าใจยอมรับกันโดยส่วนมากกว่า ความเป็นหนี้บ่งบอกถึง “เครดิต” ถ้ามีแต่รอการได้จากเงินออม ชาตินี้คงหมดหวัง ลู้แบกรับภาระจาก “เงินกู้” มาซื้อก่อน จะมีทางสมหวังกว่า

ฉะนั้นประโยคที่คนจนเงินเคยกลัวว่าตายแล้วจะไม่มีโลงใส่ คงได้รับการปลดเปลื้องไปในเมื่อคนขายเปิดประตูโลงขนาดนี้ เพียงแต่อย่าไปคิดให้ปวดหัวล่วงหน้าว่าราคาโลงนั้นจะมากกว่าที่ควรหรือไม่ก็แล้วกัน

ถึงยังงั้นคนก็พอใจในการจัดงานศพให้หรูหราอยู่เป็นส่วนใหญ่ เพื่อความมีหน้ามีตา เปิดเผยความมั่งมีของตนอยู่แล้ว เรื่องกู้เงินมาทำในทุกๆ เรื่อง ตั้งแต่ระดับครอบครัวไปจนถึงธุรกิจระดับชาติ ถือว่าเป็นความเฉลียวฉลาดจริงๆ เพียงเรื่องโลงศพจึบจ้อยไม่ได้ทำให้เดือดเนื้อร้อนใจได้อีก หนี้ส่วนบุคคลไม่ได้มากมายอะไรเลย หากนำไปเทียบเคียงกับหนี้ประเทศ

นิยามคำว่า **“เอื้ออาทร”** จึงเกิดขึ้นควบคู่ไปกับ **“ชีวิตที่เป็นหนี้”** สมน้ำสมเนื้อกันและกัน เพราะความเห็นอกเห็นใจกันในเรื่องเดียวกันนี้ ความอบอุ่นใจจากเหตุนี้กระมัง ที่เป็นตัวถ่วงความร้อนกร้อนใจบรรเทาหลงไปได้

ถึงกระนั้นก็ตามคนไทยก็มีช่วงเวลาที่สนุกอยู่เสมอตลอดทั้งปี ไม่มีเวลาให้ความเจียบเหงาเข้ามาทดแทน แม้จะบ่นว่าเศรษฐกิจแย่ กระเป๋าแห้ง แต่ก็ใช้เวลาไปเที่ยวงานต่างๆ ทั้งในบ้าน นอกบ้าน ในประเทศ นอกประเทศ เหลือแต่จะไปนอกโลกเท่านั้น

ไม่ว่าจะเที่ยวในเชิงไหนเช่น ไปเสพความหนาวบนยอดดอย ทั้งๆ ที่บนพื้นล่างก็บ่นว่า

หนาว บางแห่งขาดแคลนเครื่องกันหนาว บางแห่งจะหนาวตายแล้วก็ตาม คนก็ยังรู้สึกสนุกในการไปรับลมหนาวบนภูเขา ลางานหยุดงาน พกเงินไปเที่ยว ลืมมองความทุกข์ ลืมนึกถึงความทุกข์อันเกิดมาแต่ความหนาว โดยสิ้นเชิง จนทำให้ความเกียจคร้านแฝงตัวมากับการไปได้ลมหนาวหมดสิ้น เพราะบ่นว่ายังหนาวอยู่ หนาวเกินไปที่จะตื่นขึ้นมาทำงาน แต่เช้า ลู้อเดินทางไปเที่ยวท่ามกลางความหนาวไม่ได้ ลืมอุบัติเหตุจากภัยธรรมชาติ จากการเดินทาง ภัยโจรกรรมต่างๆ เสียสิ้น เพราะตำรวจก็คงจะทำหน้าที่ดูแลภัยให้ในช่วงเทศกาลพิเศษที่เคยทำมา แม้จะมีข่าวว่าบ้านที่ฝากตำรวจดูแล ก็มีวายถูกโจรเข้าบ้านเหมือนกัน

หรือจะไปเที่ยวที่ทำให้ดูดีขึ้นมา เช่นไปนมัสการปูชนียวัตถุ ศาสนสถานต่างๆ ที่เขาชักรวน ทำนายทายทักว่าเกิดราศีนั้น ต้องไปกราบพระธาตุที่จังหวัดนั้น เกิดปีนั้นๆ ต้องไปไหว้พระที่วัดนั้นๆ ก็เป็นการหล่อหลอมกำลังใจให้คนมีแรงสู้กับวิกฤตการณ์ต่างๆ

หรือถ้าเป็นช่วงสงกรานต์ก็อาจใช้เวลาพิเศษนี้ไปเยี่ยมเยียนทำความเคารพ มอบของแก่ผู้หลักผู้ใหญ่ ผู้มีพระคุณ บุพการี หลังจากที่มีกัซซ้ออ้างมานานกว่าจะถึงวันนี้ว่าไม่มีเวลาชดเชยการรอคอยของผู้ถูกไปเยี่ยมเหล่านั้น

อีกหนทางหนึ่งที่กว้างออกไป คูมิน้ำใจงดงามยิ่งขึ้นคือการหาของไปเลี้ยง ไปมอบให้แก่บรรดาผู้ขาดแคลน ผู้ถูกทอดทิ้งตามสถานสงเคราะห์ต่างๆ ทั้งคนชรา คนพิการ เด็กถูกทอดทิ้ง เพื่อเยียวยาบรรเทาจากความทุกข์ด้วยเหล่านั้นลงไปบ้าง

จะมีสักกี่คนมองว่าแต่ละวันที่ผ่านไป คือ นิमितหมายถึง “มรณภัย” ที่ศึบคลานเข้ามาใกล้ ไม่เว้นสักคนเดียว วันเวลาผ่านไปทุกวินาที คือวันใกล้ตายของสิ่งมีชีวิต ความเติบโต ก็คือ

ความเสื่อม เพราะเราสร้างอุปาทานให้คนยึดถือจนเคยชินในด้านเดียวไปหมดแล้วว่า วันเวลาที่ผ่านไป คือความเจริญเติบโต หากใครจะมองกลับมุมตรงข้ามว่าคือความเสื่อมถดถอย ก็จะถูกกล่าวหาว่ามองโลกในแง่ร้าย

ในความเป็นจริง ความเสื่อม ความแตกสลายนั้นแหละคือความจริงในชีวิต และเป็นความจริงที่ “คนกล้าหาญ” เท่านั้นจะมองเห็น คนกล้ามองเท่านั้นจะมองออก เพราะความกล้าเหล่านี้จะทำให้เขาสดชื่น ไม่ประมาท ประหนึ่งคนที่ต้องแบกของมานมนาน ใกล้ถึงเวลาวางของนั้นแล้ว ความเบาว่องก็จะติดตามมา

ลองตรีกตรองให้ดีๆ เนื้อหาแก่นแท้ของมันจริงๆ แล้วควรอยู่ที่ตรงไหน เช่น

คนหนึ่งกำลังตีมีนเมา ตีฆ้องเสพติดที่ตนเองชอบ อีกคนหนึ่งกำลังตีฆ้องแก้ว ร่ำแรงที่ยื้อแย่งกันอยู่กับความเป็นความตาย ทั้งๆ ที่ไม่อยากตีฆ้อง อยากมีชีวิตอยู่ แม้เวลาของการตั้งอยู่ของชีวิตนั้นรีบหรือเต็มที ตรงกันข้ามกับคนที่มิเวลาเต็มๆ อยู่แล้วจากการล่วงพ้นสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการมีชีวิตอยู่ แต่กลับไปหาสิ่งที่อาจเป็นเหตุทำให้เวลาที่จะมีชีวิตอยู่เหล่านั้นสั้นลง

คนหนึ่งไม่มีจะกินในวันนี้ ตรงกันข้ามกับอีกคนหนึ่งที่มีกินจนเหลือเพื่อเหลือใช้ไปอีกหลายสิบปี จนคุณหาสน์จะกลายเป็นเชียงกงอยู่แล้ว แต่ก็ไม่ได้หยิบจับเอาของที่เหลือเก็บเหล่านั้นมาแจก มาเลี้ยง มากินหรือ กลับไปหาของใหม่เพิ่ม หาที่เลี้ยงที่กินใหม่ตามแหล่งปรุงเครื่องกิน ตามประสาคนรสนิยมหรูหรา มากกว่า

แม้แต่คนที่จะทำบุญในวาระใดๆ ก็มีวายที่จะอารมณ์เสียเพราะ “ขอทาน” เพราะ “คนยากจน” มาขอความช่วยเหลือ แม้แต่พระเถร ซี จะจำหน่าย แลก แจกสิ่งของที่เชื่อว่าเป็นมงคล ตามรูปแบบของขลัง ของวิเศษ

ของกันภัย ก็ไม่ได้ทำให้ความโลภ ความโกรธ ความหลงลดน้อยลง อาจช่วยรักษาภาพลักษณ์ไว้ในรูปความหวังในอนาคตก็พอรับได้กันบ้าง

คนไม่ยอมตาย แต่ไม่เคยนึกถึงความตายว่าความกลัวตายหาใช้สิ่งที่จะมายับยั้งความตายได้

คนไม่ยอมแก่ แต่ไม่เคยนึกถึงความแก่ว่าคนแก่ไม่ยอมแก่ก็ใช้จะทำให้ความแก่ยุติที่อายุมากเหล่านั้นได้

คนไม่ยอมเจ็บ แต่ไม่เคยนึกถึงความเจ็บว่า คนเจ็บไม่ยอมเจ็บ แต่เขาก็ยังทำพฤติกรรมที่ผิดศีล ผิดธรรม ผิดสุภาพ เพราะความอยากอื่นๆ เข้ามาแทรกแซง อันเป็นเหตุให้ตัวเองต้องกลายเป็นคนเจ็บ

ความหลงที่กล่าวมานี้ เป็นชนวนทำให้ไม่ได้ผลสมดังปรารถนา ไม่พ้นทุกข์เพราะไม่รู้เท่าทันว่า

“ความทุกข์นี้มีอยู่คู่ชีวิต
แม้ไม่คิดดับทุกข์ไม่สุขสันต์
การดับทุกข์เป็นหน้าที่ที่สำคัญ
มนุษย์นั้นใฝ่หาอยู่ไม่รู้ตัว
เป็นด้วยเหตุอวิชชาบังตาไว้
จึงมองไม่เห็นทุกข์คลุกเคล้ายั่ว
ต่อเมื่อใดปัญญาดลพันเมามัว
เลิกพันพัวกิเลสได้ไกลทุกข์แล”

ใครจะเชื่อบ้างว่า ถ้าเราไม่เมาหมกในความสุข ไม่มีแว่แต่วิ่งหาไขว่คว้าสุข เราก็จะพ้นทุกข์ เพราะเราไม่ไปสร้างเหตุแห่งทุกข์ คือจิตใจที่ทะยานอยาก จิตใจที่เร่าร้อน แสวงหาสุขไม่ว่ารูปแบบใดๆ

ยังไม่สายที่จะคิดใหม่ ทำใหม่ในสิ่งดีเก่า สิ่งดีใหม่ที่ควรทำต่อไป อาจเริ่มต้นที่ “ใจ” ด้วยการ “ทำใจให้ดี” ไปพร้อมๆ กับ “ทำดีทั้งกาย วาจา ใจ” เพื่อความพ้นทุกข์ของตน ไม่สร้างทุกข์ให้คนอื่น ผู้นั้นแหละคือผู้ที่ เป็นชาวพุทธจริงๆ **☞**

คำสองคำ

• น้อมคำ อิศรา

ธรณีครวญ

ทริทิงทรวลเสียงครวญคร่ำ
โซคชะตาตกตำใครกำหนด
แผ่นดินนี้เคยสูงเยี่ยงบรรพต
บัดนี้ลดต่ำต้อยเพียงหอยคลาน
พังด้วยฉนวนพานเห็นห้วงเหตุร้าย
มนุษย์เขื่องเยื้องกรายใช้ปากหวาน
หวานแล้วล้อมกล่อมหมามาใช้งาน
ส่วนชาวบ้านหัวหงอกถีบออกไป
เหตุเพราะไม่สนองอำนาจข้า
พสุธานี้หนาข้าเป็นใหญ่
หน้าอินทร์พรหมรวยจนไม่สนใคร
ขัดใจข้าเขี่ยออกนอกเวที
เหตุฉะนี้ธรณีจึงกำสรวล
พระพายหวนพัดหอบมาปลอบศรี
ผืนแผ่นดินชำรุดทุกนาที่
เพราะเมืองนี้มียักษ์หนักแผ่นดิน

• ขุนน้ำ

แก้ปัญหา

ความยากจน

ด้วยชุมชน

ธรรมะพอเพียง

ท่านนายกฯ ทักซิณท่านมีพื้นภูมิจากนักธุรกิจ มาจากธุรกิจหมื่นล้านแสนล้าน มีประสบการณ์ และใช้ชีวิตอยู่กับความร่ำรวยทางวัตถุนิยม บริโภคนิยมตลอดมา เพราะท่านเข้าใจและเชื่อว่า ประเทศไทยต้องเข้าสู่ระบบทุนนิยม วัตถุนิยม บริโภคนิยม ตอนเป็นรัฐบาลสมัยแรกๆ จะอบรมผู้ว่าฯ ซีอีโอ หรือให้คนอ่านหนังสือ ก็ต้องใช้บริการฝรั่ง และหนังสือฝรั่ง ไม่นิยมพระสงฆ์เป็นวิทยากร ใช้ระบบ “ประชานิยม” เป็นนโยบายขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

เมื่อมาทำงานรัฐบาลซึ่งเป็นรัฐกิจ มิใช่ธุรกิจ ท่านจึงเอาความเคยชิน (วัตร) ของท่านจากความจนความรวยเป็นบรรทัดฐาน มาใช้บริหารประเทศ เชิงธุรกิจมาเป็นรัฐกิจ และธุรกิจการเมืองไปด้วย บางท่านว่าไกลไปถึง “ธนาธิการเมือง” เอาด้วยซ้ำ

วิสัยทัศน์ พันธกิจ ยุทธศาสตร์ ยุทธวิธีจึงเอาความยากจนเป็นตัวตั้ง ความร่ำรวยเป็นเป้าหมาย เพราะเป้าใหญ่เห็นชัด ท่านจึงขับเคลื่อนเศรษฐกิจของชาติและของประชาชนไปในทิศทาง “ทุนนิยม วัตถุนิยม บริโภคนิยม” ตามแบบของนายทุนบุคคล นายทุนประเทศและนายทุนโลก นายทุนข้ามชาติ

จึงตั้งประเด็นยุทธศาสตร์ “ศูนย์อำนวยการ ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะความยากจนแห่งชาติ จังหวัด อำเภอ ตำบลขึ้น โดยให้พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ เป็นประธาน ต่อมาเปลี่ยนเป็น พล.ต.อ. ชิตชัย วรรณสถิตย์ เป็นประธาน

โดยอาศัยสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (พอช.) เป็นทวิภาคีร่วมด้วยช่วยกัน

อักษรย่อภาครัฐคือ ศตจ.ชาติ ศตจ.จังหวัด ศตจ.อำเภอ ศตจ.ตำบล และภาคประชาชน ศตจ.จังหวัด

คนก็เลยหนีความยากจน แข่งกันรวย (ทุนนิยม)

ซึ่งตรงกันข้ามกับชาวอโศก แข่งกันจน (บุญนิยม) หรือท่านพุทธทาสใช้ว่า “ธัมมิก-สังคมนิยม” จนมีสัญลักษณ์ “นายตายแม่ มุ่งมาจน” ให้สังคมนายนอกได้ฮือฮากันมาแล้ว

เขาตั้งประเด็นทางวัตถุนิยมเป็น ๗-๘ ประเด็นงาน คือ แผนชุมชน สวัสดิการชุมชน ทรัพยากรธรรมชาติ องค์กรการเงินและหนี้สิน บ้านมั่นคง เกษตรยั่งยืน ที่ดินทำกินและที่อยู่อาศัย ซึ่งก็คือ จปฐ.พัฒนานั่นเอง

แล้วให้คนลงทะเลเบียนความยากจน (สย.๑-๘) เรื่องที่ดินทำกิน ที่อยู่อาศัย หนี้สิน คนเร่ร่อน อาชีพผิดกฎหมาย การถูกหลอกลวง นักเรียนนักศึกษาทำงานให้เหมาะสม

ทั้ง สย.๑-๘ และประเด็นงาน มีแต่เรื่อง วัตถุธรรมล้วนๆ ไม่มีคุณธรรมและจริยธรรม แต่ประการใด

หากท่านนายกามาจากสายวัด ท่านคง คิดและเปลี่ยนจาก ศตจ. เป็น ศปช. (ศูนย์ ปรับสมดุลคุณภาพชีวิต) ก็ได้

ผมมาจากวัดจึงขอเสนอกลไกฝั่งภูมิ จาก ที่มีอยู่ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ ภูมินิเวศน์ เพิ่ม “ภูมิธรรม” หรือ “วัฒนธรรม” เข้ามาด้วย

เพิ่มประเด็นงานที่มีอยู่เดิม คือ เพิ่ม “ธรรมพอเพียง” (Sufficient Dhamma)

และเพิ่มหน่วยงานจังหวัด คือ พระพุทธ-ศาสนาจังหวัด และวัฒนธรรมจังหวัด เพื่อ เข้ามากำกับดูแล “ธรรมะพอเพียง” หรือ วัฒนธรรมทางจิตใจ (Mental Culture) หรือ วัฒนธรรมทางจิตวิญญาณ (Soul Culture)

อย่างน้อยวัดก็มีที่ดินให้คนเช่าที่ดินทำกินและ ที่อยู่อาศัยในราคาถูก นอกเหนือจากธรรมะ

เทียบเคียงกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficient Economic Philosophy) หรือ เศรษฐกิจพึ่งตนเอง (Self-Sufficiency Economic) ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ปรัชญาความพอประมาณเช่น “นกน้อย ทำรังแต่พอตัว” หรือขอภัย “เล็ก ทำจาก เล็กไปหาใหญ่-เฮง ไทยทำจากใหญ่ไปหาเล็ก-เจ๊ง) ความมีเหตุมีผล และมีภูมิคุ้มกัน

ทุกรัฐธรรมนูญ กิจกรรม กิจการ ทุกองค์กร ใหญ่น้อย หรือบุคคล หากทำตามแนวปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียงนี้ ก็จะเป็นชีวิตพอเพียง เอาตัวรอด เจริญรุ่งเรืองได้

ถ้าจะลากเข้าวัด น่าจะเป็นลัทธิปริสธรรม หรือ ธรรมะของลัทธิบุรุษ ๗ ประการนั่นเอง

ผมขอใช้ความรู้น้อยนิดขยายความ
๑.ความพอประมาณคือมัตตัญญู
๒.ความมีเหตุคือ ธัมมัญญู ความมีผล
อัตถัญญู

๓.อัตถัญญู คือ รู้จักตน กาลัญญู รู้จักใช้ เวลา ปริสัญญุตตา รู้จักองค์กร ชุมชน และ

บุคคลปโรปรัญญุตตา รู้จักคบคน นี่คือภูมิคุ้มกัน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จะทรงใช้ หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาเป็นประจำ และเป็นองค์เอกอัครศาสนูปถัมภกทุกศาสนา พลกนิกรของพระองค์มีหลายศาสนา จึงต้อง ตรีสกลางๆ เช่น จะตรีสถึงคุณธรรม ๔ ประการ (ลัจจะ ทมะ ชันติ จาคะ) ก็ตรีสลอยๆ ไม่ตรีส ว่ามรธาธรรม (หลักธรรมพุทธ)

หรือตรีสปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ก็ ตรีสว่า ความพอประมาณ ความมีเหตุผล และมีภูมิคุ้มกัน ไม่ตรีสว่าเป็น “ลัทธิปริสธรรม” ซึ่งเป็นหลักพุทธธรรม เป็นต้น

นี่คือกุศโลบายในการสอนธรรม และนำ หลักธรรมพุทธศาสนามาใช้แก่พลกนิกรทั่วไป

ของพระองค์

ผมเชื่อว่า รัฐบาลไหนๆ ก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาความยากจนของประชาชนได้ ถ้ามานอนอดิตนายกฯชวลิตดูได้ มิฉะนั้นท่านคงโดดแม่น้ำโขงตายไปแล้ว เพราะ “อีสานไม่เขียว” โดยใช้ยุทธศาสตร์ “ทุนนิยม วัตถุนิยม บริโภคนิยม” เต็มๆ โดดๆ

ไม่ใช่เศรษฐกิจพอเพียง

ไม่ใช่หลักธรรมะพอเพียงควบคู่กันไป อย่างที่ชาวอโศกกระทำในโครงการลัทธิธรรมชีวิต กับลูกค้าผักชำระหนี้ ธกส.

ในทางศาสนา นอกจากสัปปุริสธรรม ๓ ประการแล้ว ทิฏฐธัมมิกัตถประโยชน์ คือ อุ อากะ สะ (ขยันหา-รักษาใช้-คบสหายดี-เลี้ยงชีวิตพอเพียง) ที่รู้จักในหมู่คนวัดว่า เป็นหัวใจเศรษฐกิจ คู่กับสัมปรายิกัตถประโยชน์คือ ศรัทธาศิล จาคะ ปัญญา ช่วยแก้ความยากจนได้

คือธรรมะพอเพียง

รักษาศิล ๕ คู่กับประพฤดิธรรม ๕ (เบญจศีล-เบญจธรรม)

คือธรรมะพอเพียง

ลดละ เลิก อบายมุข ๖ (ดื่มน้ำเมา เที่ยวกลางคืน เที่ยวดูการละเล่น เล่นการพนัน คบคนเลวเป็นเพื่อน เกียจคร้านทำงาน) อันเป็นเหตุให้สมณะชาวอโศกสอนว่า “ปากลั่น ก้นร้ว” กินเกิน บริโภคเกินพอเพียง

คือธรรมะพอเพียง

กุศลกรรมบถ ๑๐ คือ ธรรมะพอเพียง

สรูป สุจริต ๓ คือ กายสุจริต วชิสุจริต มโนสุจริต รักษาไตรทวาร ๓ ช่อง คือ กาย วาจา ใจ ให้สุจริต

คือธรรมะพอเพียง

ทรงไตรสิกขา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา คือ ธรรมะพอเพียง

พิณิจ ปฏิบัติ โลกุตระธรรม นิพพาน คือ ธรรมะพอเพียง

รักษาใจให้พ้นอุปกิเลส ๑๖ คือธรรมะพอเพียง

ธรรมะ ๘๔,๐๐๐ ธรรมชั้นร์ (ข้อ) ก็มากเกินไป

ธรรมะกำมือเดียว อะไรก็ได้ หมวดใดข้อใดก็ได้ที่เหมาะสมแก่อุปนิสัย สติปัญญาของเรา นำมาประพฤติปฏิบัติให้สมควรแก่ธรรม คือ ธรรมะพอเพียง สามารถแก้ปัญหาคความยากจนได้ยิ่งขึ้น

ดูพุทธภาษิตในพระธรรมบทบอกเราว่า “มัตตาสุขะปะริจจาคา ปัสเส เจ วิปลัง สุขัง จะเซ มัตตา สุขัง อีโร สัมปัสสัง วิปลัง สุขัง” แปลเอาความว่า

“เมื่อเห็นความสุข (คน) ส่วนใหญ่จะไพศาล ต้องสละความสุขพอเพียง (ส่วนตัว) นักปราชญ์เห็นความสุขคนส่วนใหญ่ จึงสละความสุขพอเพียง (ของตน) ให้ส่วนรวม”

ตัวอย่างชุมชนธรรมะพอเพียง เศรษฐกิจพอเพียง คือชุมชนชาวอโศก

เพราะที่นั่นเป็นสังคมบุญนิยม ที่มีมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อม (มิใช่อโศกนิคม) คือทั้งหมดทั้งสิ้นของธรรมะพอเพียง (บ้าน วัด โรงเรียน-บวร) มีพร้อม

มหาเศรษฐีสหรัฐอเมริกา ๒ คน เห็นลัทธิธรรมข้อนี้ จึงสละทรัพย์มหาศาลเป็นเศรษฐีมหาชน ช่วยแก้ปัญหาความยากจนของสังคม ด้วยวัตถุนิยม เป็นตัวอย่างแก่โลกปัจจุบัน

คอยรอคุณแต่ว่า เศรษฐีไทยจะเบื่อรวยแล้วคิดอย่างไร

หรือจะลุ่ม สย.๑-๘ ยุให้คนหลงเสพ วัตถุนิยม บริโภคนิยม ด้วยงบบประมาณ ภาษีประชาชน จนล้มชีวิตพอเพียงตลอดชีวิต ตลอดชาติ ตลอดการยึดครอง และดำรงอำนาจรัฐไว้ได้ และตายจากกันไปข้าง

๒

ผมได้อ่านคำให้สัมภาษณ์นักข่าว ซึ่งคุณชววิทย์ยอมรับต่อศาลว่า ผิดพลาดไป กรณีนำอาหารไปให้ กกด. ทั้ง ๓ ท่าน ที่ถูกศาลพิพากษาจำคุก ๔ ปี โดยไม่รอลงอาญา เป็นผลให้เกิดความวุ่นวายในศาล ถือว่ามีความผิด อีกทั้งคุณชววิทย์ยังอ่านสภาวจิตตัวเองออกมา ทำไปในเชิงประชดประชัน แม้ตอนแรกคุณชววิทย์จะบอกว่ามาด้วยความเห็นใจเพราะตัวเองก็เคยติดคุก แต่เมื่อศาลถามว่าแน่ใจในคำตอบนี้หรือไม่ พอคุณชววิทย์ตั้งสติไปพิจารณาทบทวน ก็ยอมรับว่ามีความไม่บริสุทธิ์ใจอยู่จึงยอมรับผิดต่อศาล

ผมคิดว่า การยอมรับความจริง หรือยอมรับผิดนี้มีค่าใช้จ่ายน้อยสำหรับคนระดับผู้นำในยุคนี้ ที่ไม่ค่อยจะยอมสละอำนาจตำแหน่งต่างๆ เพื่อส่วนรวม หรือเพื่อคนอื่น แถมยังยึดเอาแค่เสียงข้างมากเป็นเกณฑ์วัดความบริสุทธิ์ ความชอบธรรมของตน หรือพวกของตนในการดำรงตำแหน่งหรืออำนาจทางโลกต่อไป

ผู้นำคนใดในทางโลกที่มีอำนาจทางกฎหมายในมือ มักจะมีเหตุผลในการครองอำนาจตำแหน่งไปนานๆ ทั้งๆ ที่มีคนประท้วงมากมาย แต่ผมก็หายสงสัยในเรื่องนี้แล้วละครับ เพราะขนาดคนชี้ให้ล่า เขาก็มีเหตุผลมากมาย ที่จะอธิบายเพื่อให้กินเหล้าต่อไปได้ แม้ใครๆ ก็รู้ว่าเหล้ามันไม่ดี และพยายามบอกให้เลิกเหล้า

ปัญหาทางภาคใต้ (๓ จังหวัดชายแดน) ผมว่าถ้ามีผู้นำประเทศอย่าง ดร.ทักษิณ เช่นในปัจจุบันคงแก้ยาก เพราะแค่ปัญหาคนชุมนุม

ประท้วงนับหมื่นนับแสน ที่ส่วนใหญ่นับถือศาสนาเดียวกัน ยังแก้ปัญหาให้คลี่คลายด้วยความสงบเรียบร้อยไม่ได้ แลผมยังมองว่าเป็นคนละฝ่ายอยู่บ่อยๆ มองว่าเป็นภัยข้าง

ถนนบ้าง ไม่พร้อมเผชิญกับการตอบคำถามที่ผู้ประท้วงสงสัยในที่สาธารณะ ถ้าไม่มีแผน ก็จะไม่กลัวเจ็บ การเอาทีงเจอร์ หรือแอลกอฮอล์ราดตรงที่คนเข้าใจผิดว่าเป็นแผน ผู้นำต้องพร้อมต่อการถูกชกฟอก หากบริสุทธิ์จริง

แล้วยังปัญหาจากคนที่นับถือศาสนาต่างกัน จะแก้ได้หรือ?

ทุกวันนี้จึงไม่ต้องสงสัยว่าปัญหาทาง ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงยังคงความรุนแรงมาต่อเนื่องยาวนาน และนับวันการต่อต้านจากคนในเมืองเดียวกัน นับถือศาสนาเดียวกันต่อ ดร.ทักษิณ ก็มีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

การยอมเสียสละตำแหน่ง การยอมรับความจริง ยอมรับผิด มีใช่เรื่องที่ผู้นำที่ขาดจริยธรรมจะเข้าใจ และสามารถทำได้ง่ายๆ

ผมคิดว่า เอาอุจลลอุดรูเข็มคงจะง่ายกว่าการให้คนรอยคนมีตำแหน่งอำนาจยอมเสียสละจริงไหมครับ

ถ้าสละได้ ก็ถือว่าเป็นปราชัยของประเทศไทยในปัจจุบันและอนาคต

ไม่สงสัย

กองทุน ผู้ประสบภัยน้ำท่วม

เพื่อตัวเอง แต่เพื่อประโยชน์
ของชาติบ้านเมือง ซึ่งเท่ากับ
ช่วยเหลือเกื้อหนุนรัฐบาลใน
ทางเดียวกัน

เมื่อหลายเดือนที่ผ่านมา พล.ต.จำลอง
6 ศรีเมือง และคณะออกมาประท้วงคัดค้าน
บริษัทผลิตน้ำเมาเข้าตลาดหลักทรัพย์แห่ง
ประเทศไทย ด้วยเหตุผล ปิดกั้นไม่ให้บริษัท
น้ำเมาระดมทุนได้มากขึ้น จะนำมาซึ่งการมอมเมา
คนในชาติแพร่หลายยิ่งขึ้น

แม้เป็นการกระทำที่เปี่ยมไปด้วยเจตนาดี
ที่มีต่อสังคม แต่ไม่ได้รับการตอบรับจากผู้คนใน
สังคมนัก เนื่องจากอิทธิพลของสื่อที่ถูก
ครอบงำโดยอำนาจเงินของบริษัทน้ำเมา ไม่
ว่าจะเป็นการว่าจ้างโดยตรงให้บิดเบือนข้อ
เรียกร้อง หรือวิจารณ์ในเชิงตำหนิติเตียน
และไม่นำเสนอข่าวของคณะผู้เรียกร้องมาก
เท่าที่ควรจะเป็น

สังคมไทย เป็นสังคมที่ใช้ดุลยพินิจน้อย
มักจะเชื่อไปตามที่สื่อชักนำ ซึ่งเป็นผลเสีย
ต่อการพัฒนาประเทศมามากพอสมควร แม้
ท่านจำลองจะรณรงค์ตรงจุดที่ต้นเหตุของ
การมอมเมา คือให้ลดการผลิตน้ำเมา ก็ยากที่
จะประสบความสำเร็จ

แม้เป็นความชัดเจนโดยไม่ต้องพิสูจน์อีก
แล้ว น้ำเมาเป็นภัยต่อมนุษย์ เป็นพิษต่อสังคม
เป็นต้นเหตุหลักของความยากจน และเป็น
ตัวถ่วงในการพัฒนาประเทศ แต่ผู้บริหาร
บ้านเมือง ก็ยังขาดความรู้และใส่ใจในการแก้
ปัญหาอย่างจริงจัง

ข้อเท็จจริง ท่านจำลองและคณะไม่ได้ทำ

น้ำเมาไม่เพียงไม่เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจ
และสังคมของชาติ แต่ยังทำลายบ้านเมือง
อย่างเห็นได้ชัด

ผู้รู้บางท่านเคยบอกว่า ในแต่ละปีรัฐ (ภาค
รัฐและเอกชน) ต้องสูญเสียงบประมาณในการ
รักษาโรคภัยอันเกิดมาจากการบริโภคน้ำเมา
มากกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บได้จากน้ำเมา
แต่ความสูญเสียทางด้านเศรษฐกิจอันเนื่อง
มาจากน้ำเมา มีมากมายกว่านั้นมากนัก

น้ำเมาทำให้คนขาดประสิทธิภาพในการ
ทำงานทั้งทางร่างกายและสติปัญญาทำให้คน
ซึ่งเป็นกำลังของชาติ กลายเป็นขยะสังคม
จำนวนไม่น้อย

รัฐบาลประชาสัมพันธ์ จะทำสังคมให้
เข้มแข็งจากรากฐานของครอบครัวที่เป็นสุข
คงเป็นไปได้ยากยิ่งหากยังปล่อยให้การมอมเมา
ยังแพร่หลาย แม้ความยากจนก็ไม่อาจแก้ไขได้
หากยังมีน้ำเมาอยู่ในครอบครัว

ภัยของน้ำเมามิได้เกิดเฉพาะผู้บริโภคและ
ครอบครัว แต่ยังมีผลกระทบต่อผู้อื่นด้วย จะ
เห็นได้ว่าแทบไม่มีคดีวิวาทใดเลยที่ไม่มีน้ำเมา
เข้ามาเกี่ยวข้อง แต่แต่ละครั้งที่เกิดเหตุ ก็มักมี
บุคคลที่ ๓ พลอยได้รับเคราะห์กรรมไปด้วย
โดยเฉพาะการขับซี้รถของคนเมา มักก่อให้เกิด
ความเสียหายทั้งแก่ชีวิต ร่างกายตนเอง
ผู้อื่นและทรัพย์สินเสมอ

ภัยจากน้ำเมาเหล่านี้ การเยียวยาล้วนเป็น

ภัยจากน้ำเมาเหล่านี้ การเยียวยาแล้วเป็นหน้าที่ของเอกชนและภาครัฐ
โดยเฉพาะภาครัฐเป็นภาระต่องบประมาณแผ่นดิน ซึ่งเป็นเงินภาษีของประชาชนส่วนรวม
ดังนั้น เพื่อความเป็นธรรมในสังคม ผู้ก่อตั้งรับภาระ

หน้าที่ของเอกชนและภาครัฐ โดยเฉพาะ
ภาครัฐเป็นภาระต่องบประมาณแผ่นดิน ซึ่งเป็น
เงินภาษีของประชาชนส่วนรวม ดังนั้น
เพื่อความเป็นธรรมในสังคม ผู้ก่อตั้งรับภาระ
ต่อไปนี้สมควรบังคับให้ผู้ผลิตน้ำเมาเป็น
ผู้ร่วมรับผิดชอบด้วย

นาย ก. อาชีพกรรมกร ดิมเบียร์บริษัท ข.
จนเมามาย ซึ่มอเตอร์ไซค์ชนนาย ค. เสียชีวิต
นาย ก. คงไม่มีปัญญาชาติใช้ครอบครัวนาย ค.
ได้หมด บริษัท ข. จะต้องร่วมชดเชยด้วย

การควบคุมน้ำเมาไม่ให้แพร่หลาย การ
รณรงค์ที่ปลายเหตุอย่างเดียวยังคงไม่เพียงพอ
ไม่ว่าจะห้ามโฆษณา หรือเรียกเก็บภาษีสูงขึ้น
ผู้ผลิตมักผลักภาระไปให้แก่ผู้บริโภคเสมอ ผล
ตอบแทนของผู้ผลิตน้ำเมาแทบไม่เปลี่ยนแปลง

วิธีเดียวที่จะทำให้ผู้ผลิตน้ำเอามีแรงจูงใจ
น้อยลง คือลดผลกำไรให้เหลือน้อยลง น้อย
กว่าการผลิตเอธานอล โดยการออกเป็น
กฎหมายเรียกเก็บจากผลกำไรของบริษัท
เข้ากองทุนผู้ประสบภัยน้ำเมา

การต่อต้านมิให้บริษัทน้ำเมาจดทะเบียน
ซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ไทย ก็ใช้จะ
ขัดขวางการระดมทุนได้ในเมื่อยังสามารถ
เข้าตลาดหลักทรัพย์ต่างประเทศได้ แต่การลด
ผลกำไรโดยวิธีนี้ คิดว่าแม้แต่ผู้บริโภคน้ำเมา
ก็ยังโดดเดี่ยวบริษัทน้ำเมา เพราะจะมีแต่ผู้ได้
รับประโยชน์ ยกเว้นผู้ผลิตหรือตัวแทนจำหน่าย
น้ำเมา

หากผู้สนับสนุนหลัก ๒-๓ ล้านคนเสนอ
กฎหมายมหาชนนี้ คงไม่มีสมาชิกวุฒิสภาคนใด
กล้าคัดค้าน

ตัวอย่างตุ๊กตาของร่างกฎหมายฉบับนี้

กองทุนผู้ประสบภัยจากน้ำเมา

เหตุผลและความจำเป็น เพื่อดึงกองทุน

บรรเทาทุกข์ และชดเชย ความเสียหาย อัน
เนื่องมาจากการบริโภคน้ำเมา

มาตรา ๑ น้ำเมา คือน้ำเอน้ำซึ่งบริโภค
แล้วทำให้เกิดอาการเมเมา

มาตรา ๒ ผลิตน้ำเมา หมายถึง ผู้ผลิต
น้ำเมา รวมถึงตัวแทนจำหน่ายน้ำเมาจาก
ต่างประเทศ

มาตรา ๓ ผู้ผลิตน้ำเมาต้องชำระเงินเข้า
กองทุนฯ ก่อนจัดจำหน่ายน้ำเมา ด้วยจำนวน
เงินร้อยละ ๕๐ ของกำไรสุทธิต่อลิตรหรือ
เศษส่วนของลิตร ก่อนหักเป็นค่าโฆษณา
ประชาสัมพันธ์

มาตรา ๔ กองทุนฯ อยู่ภายใต้การบริหาร
ของคณะกรรมการอิสระ จำนวน ๕ คนเลือก
โดยรัฐบาล สภานิติบัญญัติ ศาลยุติธรรม
องค์กรบรรเทาทุกข์เอกชน และสมาคมผู้ผลิต
น้ำเมา ทำหน้าที่พิจารณาอนุมัติเงินชดเชย
บรรเทาทุกข์ ภัยอันเกิดจากน้ำเมา

มาตรา ๕ หลักเกณฑ์บรรเทาทุกข์

๕.๑ ปล่อยให้ครึ่งหนึ่งของค่ารักษาพยาบาล
โรคอันเกิดจากการบริโภคน้ำเมา

๕.๒ ปล่อยให้ครึ่งหนึ่งของค่ารักษาพยาบาล
การบาดเจ็บอันเนื่องมาจากบริโภคน้ำเมา

๕.๓ ปล่อยให้เต็มจำนวนของค่ารักษา
พยาบาลการบาดเจ็บของบุคคลที่ ๓ อัน
เนื่องมาจากการบริโภคน้ำเมา

๕.๔ จ่ายค่าชดเชยตามคำสั่งศาลให้แก่
บุคคลที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้เสียหาย อันเนื่องมาจาก
การบริโภคน้ำเมา

โดยแนวทางนี้ คิดว่าการแพร่กระจาย
ของการมอมเมาโดยน้ำเมาในสังคมไทย จะ
ลดจนเหลือน้อยลง

พรรคเพื่อฟ้าดินจะกรุณาเป็นหัวทอก
นำร่างกฎหมายอย่างนี้เข้าสู่การพิจารณาในสภา
ได้ไหมครับ

๒

• บรรยายในการสัมมนาและประชุมประจำปี
ของชมรมคริสเตียนเพื่อการพัฒนาในประเทศไทย (CFDT)
วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๗ ณ ห้องประชุมพันธกิจการศึกษา
สำนักงานพันธกิจศึกษาของสภาคริสตจักร เชียงใหม่
• ส.ศิริรักษ์

• จากหนังสือ “ขจัดทักษิณ : ธนาธิปไตย”
สำนักพิมพ์เคล็ดไทย

• ต่อจากฉบับที่ ๑๙๓

ผลกระทบนโยบาย ศูนย์บันเทิงครบวงจรของรัฐบาลทักษิณ ต่อการพัฒนาแก้ไขปัญหาความยากจน : จากมุมมองทางจริยธรรม

ถ้าจรัลภักดีต่อสถาบัน
พระมหากษัตริย์จริงๆ
เขาย่อมรู้ได้ถึงพระคุณ
ของในหลวงรัชกาลที่ ๕ และที่ ๖
ซึ่งทรงยอมเสียสละ
รายได้ของแผ่นดิน
จากอาคารพาณิชย์
โดยหันไปทำนุบำรุงบ้านเมือง
อย่างไม่แปดเปื้อนอบายมุข
แต่ถ้าเป็นนักฉวยโอกาส
นโยบายศูนย์บันเทิงครบวงจร
ย่อมนำหายนะมาให้ราษฎร
ไม่แต่ในทางจริยธรรม
หากในทางเศรษฐกิจ
และสังคมอีกด้วย

ถ้านายกรัฐมนตรีจรัลภักดีจริง ต่อระบบการปกครองใน
ระบอบประชาธิปไตย ที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขทำไม
ไม่กราบบังคมทูลพระกรุณา ขอรับฟังพระบรมราโชวาทบ้าง
เล่า เพราะในระบอบการปกครองดังกล่าวพระมหากษัตริย์
ทรงอยู่ในพระสถานะที่จะ (๑) เตือน (๒) แนะนำ และ (๓)
ห้ามปราม อย่างน้อยในสมัยปัจจุบันทักษิณ ชินวัตร ไม่ถึง
กับต้องถูกลงพระราชอาญาดอก และถ้อยคำของขุนหลวง
ในสมัยกรุงเก่า นั้น ล้าสมัยไปแล้วหรือ ที่ว่าจะกระทำไฟพร้า
อาญาพระราชอาญาทั้งปวง ได้รับความเดือดร้อนขัดสนต่อไป

อนึ่ง ประการของหอรัษฎากรพิพัฒน์ ในรัชกาลที่ ๕ ก็มี
ข้อความที่น่าสนใจยิ่งนัก จึงขอนำมาอ่านให้ฟัง ดังนี้

ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สั่งว่า การเล่นพนันต่างๆ ซึ่ง
ชาวสยามเคยเล่นเป็นการสนุก และแข่งขันพนันกันด้วย
ทรัพย์สมบัติที่สุดเงินทองต่างๆ นั้น ที่เป็นการพนันของชาว

สยามแท้ ก็มีแต่วังม้า วังวัว ชนบก ชนไก่
ชนปลาและไฟต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้น การเล่น
ไปถั่วนั้น เป็นวิชาพนันของจีน พวกจีนพากัน
เข้ามาพึ่งพระบรมเดชานุภาพ อาศัยเข้ามา
หากินอยู่ในกรุงสยาม ได้ความผาสุก หากิน
อยู่ตามภูมิลำเนาแล้วพากันก่อการเล่นไปถั่ว
ซึ่งเป็นวิชาถนัดของตนขึ้น ชักชวนคนไทยให้
หลงไปด้วย ทำให้เป็นการเสียทรัพย์ เสียเวลา
เสียประโยชน์การค้าขาย และทำให้สันดาน
หมกมุ่นไปในสิ่งซึ่งหาประโยชน์มิได้ เป็นการ
ร้ายแรงยิ่งกว่าการเล่น ซึ่งชาวสยามเคยเล่น
กันมา เพราะฉะนั้น ไป ถั่ว วิชาของจีนนี้ เป็น
วิชาอุปเท่ห์ที่มหาชนคนไทยให้เสียประโยชน์

ที่พูดกันพล่อยๆ ว่าคนไทยชอบการพนัน
จนเป็นนิสัยสันดานนั้น คนพวกนี้มักำพิตเติม
เป็นจีน หาไม่ก็นิยมการพนันอย่างจีน ดังที่
เห็นตามแพชั้นอย่างฝรั่งในสมัยหลังๆ นี้เอง
จนหลายคนลืมความเป็นไทยไปได้ง่ายๆ แล้ว
กระมัง ยิ่งตั้งตัวจนร่ำรวยขึ้นจากมิฉฉา
อาชีวะด้วยแล้ว จะเข้าใจเรื่องทานเรื่องศีล
เรื่องภาวณา ได้อย่างไรกัน เพียงแต่ปากก็
เพื่อไปกันเท่านั้นเอง

อาการหวย ก.ข. แรกตั้งขึ้นในเมืองไทย
ในรัชกาลที่ ๓ จากความคิดของเจ้าลัวหง เล็ก
ได้เบ็ดเสร็จในรัชกาลที่ ๖ มีอายุเวลาทั้งหมด
๘๑ ปี นี้เจ้าลัวตัก หรือเจ้าลัวชินจะให้เริ่มขึ้นอีก
ละหรือ เพื่อจะได้ศรีวิไลอย่างสหรัฐ โดยเขา
ลิมไปว่าที่ในประเทศนั้นจำนวนคนอยู่ในคุ
รวมกันแล้ว มากกว่าชาวไร่ชาวนาคนเล็กคน
น้อยที่มีอาชีพทางเกษตรกรรม เขาต้องการให้
บ้านเมืองเราเป็นเช่นนั้นละหรือ โดยที่บัดนี้
บริษัทเจริญโภคภัณฑ์ก็คุมการค้าไก่ คำสุกร
และเมล็ดพันธุ์พืชอย่างน่ากลัวเพียงใดแล้ว
ก็ตาม โดยที่ชาวไร่ชาวนาต่อแต่นี้ไปอาจต้อง
ซื้อเมล็ดมาทำการเกษตร ผลไม้ก็มีเมล็ดที่ทำ
พันธุ์ไม่ได้ ต้องไปซื้อเมล็ดพันธุ์มาจากบริษัท
อย่างเช่นเจริญโภคภัณฑ์ต่อไป ชาวไร่ชาวนา

อาจต้องซื้อน้ำมาทำการเกษตรเสียด้วยซ้ำ
แล้วเจ้าลัวชินยังจะเอานโยบายศูนย์บันเทิง
ครบวงจรมาอมเมาประชาราษฎร์ให้หมด
เนื้อขายตัวไปยิ่งกว่านี้อีกละหรือ

ข้าพเจ้าขออ่านพระนิพนธ์ของสมเด็จพระ
กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ในตอนสุดท้าย
ของปาฐกถานี้

จะกล่าวแถมท้ายถึงคุณและโทษของหวย
และบ่อนเบี้ยต่อไปอีกสักหน่อย อาการทั้งสอง
อย่างนี้ เป็นการทำความชั่วก็จริง แต่ถ้าจะ
ค้นหาข้อที่เป็นคุณก็มีอยู่บ้าง จะว่าแต่ที่เป็น
ข้อสำคัญ คือ ที่เป็นอุปายการเก็บภาษีจาก
ราษฎรอย่างหมดจด (ที่ว่าหมดจดนั้น ไม่ได้
หมายความว่า ดี) ถ้าหากว่าประสงค์แต่จะให้
ได้เงินเป็นประมาณแล้ว ไม่มีวิธีเก็บภาษีอย่าง
อื่นจะสะดวกยิ่งกว่าอาการหวยและบ่อนเบี้ย
เพราะรัฐบาลไม่ต้องตั้งพิภักดอัตราเรียกเร่ง
รบกวนให้ราษฎรบ่นว่าเดือดร้อน ราษฎรก็
พากันสมัครหาเงินมาเสียให้รัฐบาล แม้จนสิ้น
เนื้อประดาตัว ที่สุดถึงต้องขายสมบัติ บ้านช่อง
ตลอดจนขายตัวเอง ก็ยังเต็มใจที่จะเสียภาษี
โดยทางบ่อนเบี้ยและอาการหวย ไม่มีคนเสีย
คนใดที่จะบ่นว่าเดือดร้อน เพราะมีบ่อนเบี้ย
หรือมีโรงหวย อย่างว่า เวลาโทมอนัส เมื่อเล่น
หวยเล่นเบี้ยเสียทรัพย์มาก ก็โทษตัวเองว่า
เพราะคิดไม่ถูก หรือเคราะห์ไม่ดี ที่จะโทษหวย
และบ่อนเบี้ยนั้นหาไม่ ส่วนคุณของหวย
และบ่อนเบี้ยเห็นมีอยู่เท่านี้ แต่ส่วนโทษนั้น
มีเป็นอเนกปริยาย ว่าโดยย่อก็คือเป็นเหตุที่
ทำให้ไพร่บ้านพลเมืองยากจน ไม่มีกำลังที่จะ
ประกอบภาระให้ตนเองและบ้านเมืองมีความ
เจริญประการหนึ่ง แต่ถ้าจะพิจารณาต่อไปว่า
หวยกับบ่อนเบี้ยให้โทษผิดกันอย่างไร เห็นว่า
บ่อนเบี้ยให้โทษแก่คนชั้นต่ำเป็นพื้น เพราะ
การเล่นเบี้ยต้องไปถึงบ่อนโดยตรง หรือลัก
เล่นเบี้ยตามบ้านเรือนมิได้มากมายเท่าใดนัก
ส่วนหวยนั้นให้โทษแก่คนชั้นสูงมากกว่าคนชั้น

ต่ำ เพราะอาจเล่นในที่ลับ ไม่ต้องออกหน้าไป
ทางถึงโรงหวย ผู้ดีจึงชอบเล่น กระบวนทาง
ได้เสียก็ผิดกัน เล่นเบี้ยนั้นมีทุนไปเท่าใด ก็
มักเล่นหมดพอกในเวลาเดียว แต่เล่นหวยชัก
ทุนทีละน้อย ค่อยเล่นค่อยเปลืองไป ถ้าจะ
อุปมาคนเล่นเบี้ยเหมือนเป็นอหิวาตกโรค คน
เล่นหวยเหมือนเป็นวัณโรค ใครลงได้เป็นแล้ว
ก็มักตายผิดกัน แต่อย่างหนึ่งตายเร็ว อีก
อย่างหนึ่งตายช้า ที่นักเลงเล่นเบี้ยหรือเล่นหวย
คนใดจะเล่นรวย จนถึงตั้งตัวได้เพราะการเล่น
เบี้ยเล่นหวยนั้น ยังไม่ปรากฏตัวเลย กล่าวกัน
ว่าพระภาษี เล็ก ตั้งตัวได้จนถึงได้สร้างวัด
ด้วยเล่นเบี้ย มีอยู่คนหนึ่งแต่ก็มีใช้รวยเพราะ
แทงถั่วไป หรือแทงหวย ที่ตั้งตัวได้เพราะรับ
ผูกอากรบ่อนเบี้ยและทำภาษีอากรอย่างอื่นด้วย
จึงได้รวย จนได้สร้างวัดภวานาภิตาราม
อันปรากฏอยู่ในคลองบางกอกน้อยนั้น แต่ถึง
จะมีบ้างก็ไม่ถึงหนึ่งในหมื่นในแสนของจำนวน
คนที่เสียชีวิต เสียตัวบ่นปีไป เพราะหลง
เล่นเบี้ย และเล่นหวย เพราะฉะนั้นที่สมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพยายามมาทั้งสอง
รัชกาลจนได้เลิกหวยและบ่อนเบี้ยหมดสิ้น
สยามประเทศนี้ ควรคนทั้งหลายจะระลึกถึง
พระเดชพระคุณเป็นล้นเกล้าฯ ทั่วกัน

ถ้าตาใครมีแววกก็จะเข้าใจเนื้อหาสาระแห่ง
พระนิพนธ์นี้ แล้วนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม
และถ้าเขาคนนั้นจงรักภักดีต่อสถาบันพระ
มหากษัตริย์จริงๆ เขาย่อมรู้ได้ถึงพระคุณของ
ในหลวงรัชกาลที่ ๕ และที่ ๖ ซึ่งทรงยอมเสีย
สละรายได้ของแผ่นดินจากอากรการพนัน
โดยหันไปทำนุบำรุงบ้านเมือง อย่างที่ไม่
แปดเปื้อนไปกับอบายมุข แต่ถ้าเขาคนนั้นเป็น
นักฉวยโอกาส นโยบายศูนย์บันเทิงครบวงจร
ที่ว่านี้ ย่อมนำหายนะมาให้ราษฎรไทย ไม่แต่
ในทางจริยธรรมหากในทางเศรษฐกิจและ
สังคมอีกด้วย ที่นโยบายดังกล่าวจะแก้ไข
ปัญหาความยากจนได้นั้น อย่าได้พึงหวัง ดัง

ธนาคารโลก มีคติคิดว่าว่าจะขจัดความยาก
จนให้หมดไปจากโลกนั้น ธนาคารนี้ตั้งมาก
กว่ากึ่งศตวรรษแล้ว ในช่วงเวลาดังกล่าว
ช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนห่างกันยิ่งๆ
ขึ้นทุกที คนยากจนชั้นแค้นลงไปอย่างแสน
สาหัส และนโยบายการพัฒนาที่อ้างถึงความ
ทันสมัย ที่ใช้เทคโนโลยีล่าสุดต่างๆ นั้น นอก
จากทำร้ายธรรมชาติอย่างเลวร้ายแล้ว ยัง
ทำลายคุณภาพแห่งชีวิตของคนยากจนจำนวน
มหาศาลเป็นอย่างมากอีกด้วย ความข้อนั้นคน
อย่างทักษิณ ชินวัตรและนักเศรษฐศาสตร์นัก
การเมืองในกระแสหลัก ย่อมไม่อาจสามารถ
จะเข้าใจได้ทำไมไหนเลย นโยบายในเรื่อง
เขื่อนที่ปากมูล นโยบายในเรื่องเหมืองแร่
ไปตราชที่อุดร ซึ่งบริษัทเจริญโภคภัณฑ์เข้ามา
เกี่ยวข้องและนโยบายในเรื่องท่อแก๊สไทยมาเลเซีย
ซึ่งบริษัทยูโนแคลเข้ามาคุม จะสร้างความ
เลวร้ายให้ราษฎรอย่างเหลือเชื่อ

อย่างน้อยบัดนี้ธนาคารโลกเริ่มรู้ตัวแล้ว
ว่าการพึ่งนักเศรษฐศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญ
อย่างเดียวไม่เพียงพอหากธนาคารนี้เริ่มฟังคน
ยากคนจน แม้จนรับฟังทัศนะจากนักการศึกษา
และนักสังคมวิทยา มานุษยวิทยา และนำ
เอาปัญหาทางจริยธรรม ศาสนธรรม และ
วัฒนธรรมท้องถิ่น ตลอดจนภูมิปัญญาชาวบ้าน
แล้วหันมาประมวลเพื่อเป็นองค์คุณแห่งความรู้
ความเข้าใจ ก่อนจะตัดสินใจทำอะไรๆ ลงไป
ดังธนาคารโลกถอนตัวออกจากการอุดหนุน
โครงการสร้างเขื่อนอย่างใหญ่หลายต่อหลาย
แห่งแล้ว เราจะหวังภูมิปัญญาเช่นนี้จาก
นายกรัฐมนตรีไทยคนปัจจุบันเป็นไปได้ไหม
ถ้าไม่ได้ เราต้องหาทางกอดตันอย่างสันติ รวม
พลังกันอย่างมีสติปัญญา และสามัคคีธรรม
เอาชนะมิถุนาอาชีวะให้ปลาสนาการไปให้จงได้
แม้จะเรียกมันว่าศูนย์บันเทิงครบวงจร แต่มัน
เป็นความบันเทิงบนกองไฟแห่งความทุกข์
แท้ทีเดียว **๓** อ่านต่อฉบับหน้า

พระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ ที่สอดคล้องกับหลักทราฐธรรม ๔ ประการ นี้ คือเครื่องมือสำคัญที่จะใช้ขัดเกลาความต้องการส่วนเกินจำเป็นของผู้คนให้ลดน้อยลง อันจะเป็นรากฐานสำคัญของระบบเศรษฐกิจแบบพอเพียงและเศรษฐศาสตร์การเมือง บุญนิยมในสังคมมนุษย์

ความคิด
ทางการเมือง
ในพุทธศาสนา
• สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

กระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนว พระบรมราโชวาทเรื่อง คุณธรรม ๔ ประการ

บทที่ ๙

ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้
สิ่งต่างๆ อย่างเป็นบูรณาการ
จากกระบวนการเรียนรู้
ด้วยการลงมือปฏิบัติ
“สิ่งที่เป็นประโยชน์
และเป็นธรรม”
ไม่ใช่สักแต่งั่งคิดในห้องเรียน
แต่จะเป็นกระบวนการ
เรียนรู้ร่วมกันจากการปฏิบัติ

บทสรุป

ต่อจากฉบับที่ ๑๕๓

ภายใต้กรอบแนวคิดในการจัดประเภทและลำดับคุณค่าความสำคัญของการศึกษาตามนัยที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าหากเปรียบเทียบน้ำหนักคะแนนความสำคัญระหว่างความรู้กับคุณธรรมแล้ว น้ำหนักของเรื่องคุณธรรมดูจะมีความสำคัญยิ่งกว่าเรื่องความรู้ เพราะเป็นหลักประกันที่ทำให้ระบบการศึกษานั้นๆ อยู่ในประเภทที่ ๑ หรือ ๒ โดยไม่เบี่ยงเบนไปเป็นการศึกษาประเภทที่ ๓ หรือ ๔ (อันจะสร้างความหายนะให้แก่สังคมส่วน

รวมได้ จากระบบการศึกษาที่พิกลพิการของสังคมนั้นๆ)

อย่างไรก็ตาม ในสภาพความเป็นจริงของสังคม เนื่องจากองค์ความรู้เกี่ยวกับวิธีการอบรมกล่อมเกลาเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณธรรมนั้นยังขาดแคลนอยู่มาก เพราะไม่มีการส่งเสริมให้เกิดสถาบันวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ด้านนี้อย่างจริงจัง ที่เป็นอยู่โดยมากจะไปเน้นหนักให้ความสำคัญกับการส่งเสริมวิธีการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้มากๆ เป็นหลัก อาทิ

มีสถาบันส่งเสริมวิธีการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ตลอดจนสถาบันส่งเสริมวิธีการสอนภาษาต่างประเทศต่างๆ เป็นต้น

ซ้ำร้ายไปกว่านั้น การเน้นสอนตัวความรู้ดังกล่าว ยังไปเน้นการสอนที่ตัวเนื้อหาความรู้ (contents) มากกว่าการสอนให้เข้าใจแก่นสารของความรู้ (concepts) ตลอดจนไปปลูกฝังให้ผู้เรียนเกิดค่านิยมในการแข่งขันเอาชนะกันด้วยความเห็นแก่ตัว โดยท่องจำเนื้อหาความรู้ไปสอบแข่งขันกันในระดับต่างๆ (contest) ยิ่งกว่าการปลูกฝังให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น และสามารถอาศัยความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาของชีวิต ครอบครัว รวมทั้งแก้ปัญหาของสังคมส่วนรวมได้เป็น

ในกรณีเช่นนี้ กระบวนการทางปัญญาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานแนวทางไว้ให้ตามพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ (ดังที่ได้ขยายความมาแล้วตั้งแต่ต้น) จะเป็นคำตอบที่ช่วยแก้ปัญหาจุดอ่อนทางการศึกษาของสังคมไทยดังกล่าว เพราะกระบวนการทางปัญญาที่นำไปใช้จัดการเรียนการสอนอย่างถูกต้องตามหลักคุณธรรม ๔ ประการนี้ จะเป็นตัวเชื่อมโยงให้ “ความรู้” และ “คุณธรรม” บูรณาการเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยไม่เกิดความแปลกแยกจากกัน

ไม่ใช่การสอนความรู้เป็นอย่างหนึ่ง การสอนเรื่องคุณธรรมเป็นอีกอย่างหนึ่ง โดยหากสอนให้ผู้เรียนมีความรู้สูงๆ แล้ว จะสามารถนำความรู้ไปแลกลาภแลยศ แลกทรัพย์สินเงินทองชื่อเสียงเกียรติยศต่างๆ ในขณะที่ถ้าสอนให้ผู้เรียนมีคุณธรรมสูงๆ จะไม่ได้ความมั่งคั่งอะไรตอบแทนเป็นรูปธรรมให้เห็น เมื่อความรู้และคุณธรรมเกิดการแปลกแยก (alienation) จากกันดังนี้แล้ว การศึกษาก็มีแนวโน้มที่จะพัฒนาไปเป็นรูปแบบการศึกษาประเภทที่ ๔ (คือปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความ

รู้มากแต่คุณธรรมน้อย) อันจะนำไปสู่วิกฤตการณ์ปัญหาต่างๆ ของสังคมตามมา

การส่งเสริมให้เกิดสถาบันวิจัยและพัฒนาศักยภาพทางปัญญา โดยใช้พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ เป็นกรอบแนวทางในการสร้างกระบวนการทางปัญญาของชาติ จึงน่าจะเป็นเรื่องสำคัญที่ควรได้รับการสนับสนุนผลักดันให้เกิดขึ้น

๙.๓ การบูรณาการในหลักสูตรสถานศึกษา

เราสามารถจะศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้เกี่ยวกับการสร้างหน่วยการเรียนรู้เรื่องคุณธรรม ๔ ประการให้เหมาะสมกับหลักสูตรสถานศึกษาแต่ละแห่ง และสอดคล้องกับเงื่อนไขข้อจำกัดของสถานศึกษานั้นๆ ได้ (โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยอุปกรณ์เครื่องมือทางการศึกษาที่มีราคาแพงเหมือนกันหมดทุกแห่ง) เพื่อเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิด “ปัญญา” และบูรณาการให้เกิด “ความรู้คู่คุณธรรม” ภายใต้กระบวนการปลดปล่อยพลังทางปัญญานั้น

การแบ่งกลุ่มนักเรียนในชั้นเรียนอย่างเหมาะสมเพื่อสร้างกลุ่ม “กัลยาณมิตร” แล้วมีใบงานมอบหมายให้นักเรียนแต่ละคนวิเคราะห์ปัญหาที่บิบบัณฑ์ให้ชีวิตตนเองเป็นทุกข์ พร้อมกับทำการวิเคราะห์หาสาเหตุและกำหนดขอบเขตเป้าหมายเพื่อการแก้ปัญหา ตลอดจนจัดตั้งเป็น “สัจจะ” ที่จะลงมือทดลองประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ตั้งใจดังกล่าว โดยใช้วิธีให้มีการวิเคราะห์แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกันในกลุ่ม อันเป็นกระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์ของกันและกัน รวมทั้งเป็นกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่ใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางด้วย (Experiential and Participatory Learning) ดังแนวทางที่ได้กล่าวมาข้างแล้ว

ในบทก่อน ก็คือตัวอย่างหนึ่งของการพัฒนา
หน่วยการเรียนรู้จากพระบรมราโชวาทเรื่อง
คุณธรรม ๔ ประการนี้

นอกเหนือจากวิธีการดังกล่าว สถาน
ศึกษาแต่ละแห่งยังอาจจะวิจัยและพัฒนา
หน่วยการเรียนรู้เพื่อสร้างกระบวนการปลด
ปล่อยพลังทางปัญญาของผู้เรียนตามหลัก
การแห่งพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔
ประการ ได้อีกหลากหลายวิธี เช่น

ให้นักเรียนในชั้นเรียนร่วมกันวิเคราะห์
เพื่อจับประเด็น สิ่งที่เป็นปัญหาสำคัญ
เร่งด่วนของชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่ (โดย
อาจให้เกี่ยวพันกับวิชาที่เรียนนั้น อาทิ
วิชาสุขศึกษา สังคมศึกษา หรือพุทธศาสนา
 เป็นต้น) แล้วร่วมกันค้นหาสาเหตุของ
ปัญหาดังกล่าวในแง่มุมต่างๆ จากนั้นก็
กำหนดเป้าหมายในการแก้ปัญหา ภายใต้
ขอบเขตที่นักเรียนพอจะดำเนินการร่วมกันได้
(ตามกระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติ
คุณธรรม ๔ ประการ ในขั้นตอนที่ ๑, ๒ และ
๓) แล้วก็วางแผนปฏิบัติงานเพื่อเป็น
“**สิ่งจะ**” ให้ทุกคนร่วมกันประพฤติปฏิบัติ (ตาม
กระบวนการปฏิบัติคุณธรรม ๔ ประการ ใน
ขั้นตอนที่ ๔, ๕ และ ๖) ตลอดจนทำการ
สรุปประเมินผลและเขียนรายงานส่งครู (ตาม
ขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการทางปัญญา
ดังกล่าว)

กระบวนการเรียนรู้และปฏิบัติตามหลัก
คุณธรรม ๔ ประการ ที่เริ่มต้นด้วย
การรักษาความสังเกตความจริงใจที่จะประพฤติ
ปฏิบัติในสิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรมนี้
จะทำให้ผู้เรียนต้องใช้สติปัญญาในการคิด
วิเคราะห์เพื่อจับประเด็นปัญหาค้นหาสาเหตุ
และกำหนดขอบเขตของ “**สิ่งที่เป็นประโยชน์
และเป็นธรรม**” ในการประพฤติปฏิบัติ ซึ่งผู้
เรียนจะได้ค้นพบปัญหาต่างๆ มากมายที่

สามารถจะอาศัยศักยภาพของนักเรียน ร่วม
กันทำโครงการเพื่อแก้ไขปัญหาหรือบรรเทา
ปัญหาเหล่านั้นได้ เช่น โครงการปลูกผักเป็น
อาหารกลางวันเพื่อบรรเทาปัญหาขาดสาร
อาหารของนักเรียนในโรงเรียน โครงการ
รณรงค์กำจัดลูกน้ำยุงลายในชุมชนเพื่อแก้
ปัญหาไข้เลือดออกกระบาด โครงการรณรงค์
และควบคุมปัญหายาเสพติดที่ระบาดเข้ามา
ในโรงเรียน ฯลฯ

ขณะเดียวกันเมื่อได้ลงมือประพฤติปฏิบัติ
“**สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม**” ตามแผน
งานที่วางไว้ และต้องเผชิญกับอุปสรรค
ปัญหาต่างๆ การดำรงความมุ่งหมายก็ดี การ
อาศัยกำลังความอดทนอดกลั้นเข้าสู่ก็ดี รวม
ทั้งการอาศัยความอดออม มีปัญญารู้จักผ่อน
สั้นผ่อนยาว มีลูกล่อลูกชนในการประพฤติ
ปฏิบัติก็ดี องค์ประกอบเหล่านี้จะเป็นเงื่อนไข
ช่วยปลดปล่อยพลังศักยภาพที่แฝงอยู่
ภายในตัวผู้เรียน เพื่อใช้ศักยภาพนั้นๆ ใน
การแก้ปัญหาให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย

ส่งผลให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้สิ่งต่างๆ
มากมายอย่างเป็นบูรณาการ จากกระบวนการ
การเรียนรู้ ด้วยการลงมือประพฤติปฏิบัติ “**สิ่ง
ที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม**” ร่วมกัน
ดังกล่าว โดยไม่ใช่สักแต่งั่งคิดอยู่ในห้องเรียน
เฉยๆ แต่วิธีนี้จะเป็นกระบวนการเรียนรู้ร่วม
กันจากการปฏิบัติ (interactive learning
through action)

นอกจากนี้ในการลงมือประพฤติปฏิบัติ
เพื่อแก้ปัญหา ย่อมต้องอาศัยความรู้ต่างๆ
ช่วยในกระบวนการปฏิบัติด้วย ทำให้ผู้เรียน
ต้องศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อใช้ใน
การดำเนินงาน ตลอดจนส่งผลให้ผู้เรียนได้
ประจักษ์ถึงวิชาความรู้ที่ตนสนใจและถนัด
จากการทำงานนั้นๆ

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ใ มฆก้อนใหญ่ดำมืดมาทางทิศใต้เมื่อตอนเช้า พอสายๆ ก็กระจายหายไป ปีก่อนๆ กลางเดือนแปด ชาวนาแถบอีสานตอนบนใกล้แม่น้ำโขงปักดำนาเสร็จแล้ว แต่ปีนี้ฝนนา มีแต่ความแห้งแล้ง ดินยังแห้งผากชาวโพลนไร้ความชุ่มชื้น

“อาเพคะไรกันหนอฝนไม่ยอมตก ปีนี้จะเอาน้ำที่ไหนทำนากันละ” ยงยุทธโพล่งขึ้นด้วยความกังวล เพราะหากปีนี้ฟ้าฝนแล้งทำนาไม่ได้ ปีหน้าคงจะต้องซื้อข้าวสารจากร้านค้ามากินตลอดทั้งปีแล้วจะเอาเงินที่ไหนไปซื้อข้าวล่ะ นึกถึงหนี้ธกส. ที่ยังค้างชำระสองหมื่นบาท หนี้กองทุนหมู่บ้านก็ค้างคอบอยู่อีกหนึ่งหมื่นบาท หนี้ชาวบ้านอีกหลายพันบาท ยิ่งคิดก็ยิ่งกลุ้ม คว้ายาเส้นออกมามวนจุดสูบอัดควันเข้าไปจนเต็มปอดแล้วค่อยๆ พ่นออกมา คลายอารมณ์ “เมื่อไหร่จะเลิกสูบบุหรี่เสียทีนะ เหม็นจะตาย” บัวพานั่งอยู่ทางใต้ลมรีบลุกออกไปให้พ้นควัน ยงยุทธก็รู้ว่าบัวพาภรรยาสุดที่รักแพ้ควันยา

เส้น แม้จะอยู่ร่วมสุขร่วมทุกข์กันมาयीสิบปีกว่าแล้วก็ตาม ก็ยังปรับตัวปรับใจไม่ได้ แต่เขาก็จนปัญญาที่เลิกเป็นขี้ยาไม่ได้ วันหนึ่งๆ ต้องได้สูบไม่ต่ำกว่า ๒ มวน ถึงจะพออยู่ได้

เนื้อที่ ๗ ไร่แบ่งเป็นที่นา ๖ ไร่ นอกนั้นเป็นที่ดอนปลายนา ได้ปลูกสร้างบ้านแบบยกพื้นทรงสูงเสาปูนแก้ต้นมุงด้วยสังกะสี ฝาแนบด้วยใบตองพอกันแดดกันฝนได้เป็นปี ส่วนไม้พื้นและโครงสร้างก็จ้างชาวบ้านมาเลื่อยเอาไม้ที่ยืนต้นในแปลงนานั้นเอง ต้นทุนบ้านจึงไม่เกินกำลังของยงยุทธ อยู่แบบบ้านไม่ต้องเช่าข้าวไม่ต้องซื้อ ตามประสาชาวนาไทย

มอเตอร์ไซค์เก่าเสียงดังวิ่งจากถนนลูกรัง มาตามคันนาใหญ่ทางเข้าบ้านยงยุทธ ไม่ใช่ใครที่ไหนไฉ่หวังกกับไฉ่เด่นเพื่อนต่างบ้านที่เคยไปมาหาสู่กันบ่อยครั้ง เมื่อเห็นหน้าเพื่อนยงยุทธก็รู้ว่าไฉ่สองเกลอจะมาตั้งวงกินเหล้า จริงอย่างว่า พอนั่งลงที่แคร่ใต้ต้นมะม่วงข้างบ้าน ไฉ่หวังกก็ดึงขวดเหล้า

ชาวที่เห็นบเวอออกมาตั้ง “วันนี้งานแต่งงาน แต่กินเหล้าไม่สนุกเพราะแขกเยอะกันเลยหัวชวดเหล้ามากินที่บ้านนาย”

ยงยุทธนึกถึงตัวเองเคยไปตั้งวงกินเหล้าที่บ้านเพื่อนหลายครั้ง เขาก็ต้อนรับขับสู้เลี้ยงดูปูเสื่อเต็มที่ วันนีเพื่อนๆ มาหาต้องอย่าให้น้อยหน้ารับหันไปบอกเมีย “บัวเธอไปก่อไฟต้มน้ำร้อนหน่อยที่จะเชือดไก่แก้มเหล้าสักตัว”

ไก่พันธุ์พื้นบ้าน ๒๐ กว่าตัวกำลังคู้ยเขี่ยหาอาหารรอบๆ บ้าน พอได้ยินเสียงเจ้าของส่งเสียงเรียกก๊ากๆ ก๊ากๆ ก็วิ่งมาหา เพราะเคยรู้ว่าเจ้าของโปรยข้าวให้กิน แต่คราวนี้จะโปรยข้าวเปลือกเป็นวงแคบเพื่อจับไก่ได้สะดวก เชือดคอแล้วก็ลวกน้ำร้อนถอนขน เพื่อนคอยรินเหล้าขาวมาส่งให้จับเป็นระยะๆ ไปเรื่อยๆ

ต้มไก่ยังไม่ทันจะสุกเหล้าก็หมดชวด ยงยุทธต้องออกค่าเหล้าชวดที่สองสามต่อเพราะถือว่าตนเป็นเจ้าของบ้าน

เมื่อเหล้าเข้าปากความทุกข์ยากก็หายไป (เพราะปัญญาที่จะคิดสร้างสรรค์หดยหายไป เหลือแต่ความมีเมามาเข้ามารอบง่า) ปกตินิสัยของยงยุทธจะแตกต่างไปจากพรรคพวกก็คือเมื่อมีผู้มาพูดกระทบให้ขุ่นเคืองใจก็จะเกิดโทสะรุนแรงจนขาดสติ แล้วออกอาการโหดร้ายน่ากลัว พวกเพื่อนๆ ต่างรู้ดี

เดือนกรกฎาคมในช่วงวันเข้าพรรษามีวันหยุดติดต่อกันหลายวัน ชาวบ้านที่ไปรับจ้างทำงานในเมืองกรุงก็ถือโอกาสกลับมาเยี่ยมบ้านและได้ร่วมกันจัดทำกองผ้าป่ามาสมทบทุนสร้างศาลาการเปรียญวัดประจำหมู่บ้านด้วย

เครื่องเสียดูใหญ่จัดตั้งไว้ที่ลานกว้างหน้าศาลาการเปรียญ กองผ้าป่าจัดตั้งรวมกันอยู่ในศาลา คณะกรรมการวัดจัดให้มีรางวัลประเพณีตลอดบายไปถึงห้า มีกติกาว่าใครเหมารางวัลรอบละ ๑๐๐ บาททางคณะกรรมการจะแถมเบียร์ราคา ๓๐ บาท ให้หนึ่งชวด

ยงยุทธพาเมียมาร่วมงานบุญด้วย แต่ที่ขาด

ไม่ได้คือพกมิดยาวเป็นคิบบิตตัวมาด้วย เพราะติดเป็นนิสัยมาตั้งแต่วัยรุ่น มีมิดหนึ่งเล่มเหมือนมีเพื่อนถึงสิบคนตามความรู้สึกเก่าๆ

ผู้คุมเครื่องเสียดูจะเปิดเสียงจากตู้เพลงตามคำขอของผู้เหมารอบรางวัล นักเต้นนักรำวงมีทุกรุ่นทุกวัย แต่ส่วนใหญ่จะเป็นวัยกลางคนที่มีครอบครัว เพราะต่างก็คิดว่ามาร่วมสนุกและได้ทำบุญหาเงินเข้าวัดด้วย

กลุ่มแม่บ้านกับพวกหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่พากันออกไปโยกเดินตามจังหวะเพลง บัวพาก็ร่วมรำวงกับเพื่อนๆ อยู่กลางลานวัด

หลายเพลงเหมาวนอยู่หลายรอบ มีไอ้หนุ่มซี่้เมาคนหนึ่งชอบมาเดินรำวงอยู่ใกล้ๆ กับบัวพา ไม่ยอมมออกห่าง ยงยุทธนั่งกินเบียร์กับเพื่อนจ้องดูอยู่ตลอด แล้วเหตุที่ใครไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ยงยุทธเดินแทรกนักเต้นที่กำลังสนุกกันอยู่ ยืนประจันหน้าไอ้หนุ่มต่างหมู่บ้านแล้วดึงมิดพกออกมาจ้วงแทงท้องเจ้าหนุ่มคนนั้นจมมิดแล้วเอาเท้ายันกระชากมิดออกมา เลือดทะลักแดงฉาน ล้มหงายไปตามแรงถีบ

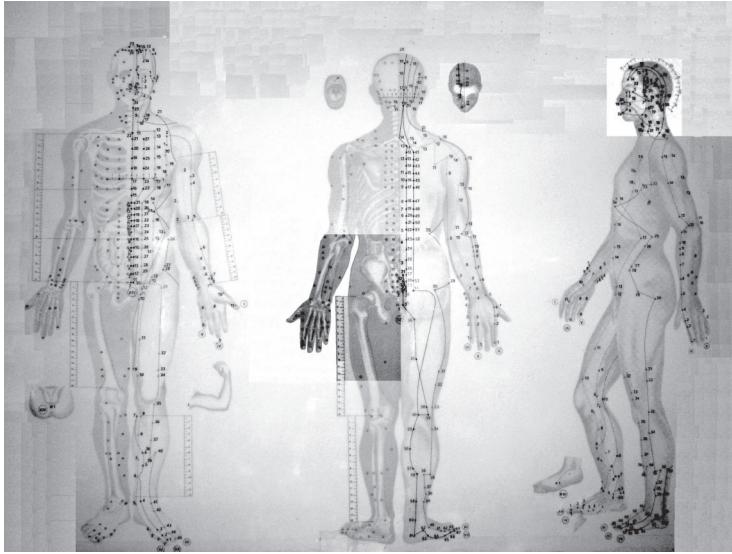
ยงยุทธหนีไปกบดานอยู่ที่เสียงนาของไอ้หวัง รอฟังเหตุการณ์ ไอ้หนุ่มคนนั้นใส่ขาด หมอช่วยเอาไว้ทันพันชิตอันตรราย แต่ยงยุทธต้องจ่ายค่าทำขวัญสองหมื่นบาทเรื่องจึงจบกัน

ตัดที่นาแบ่งขายไป ๒ ไร่จึงได้เงินจ่ายค่าทำขวัญ แล่นเสียดูก็จ่ายยอม เพราะความเมาและเบาปัญญาของชวานาแท้ๆ เทียว จนแล้วไม่เจียม

สังคมไม่ว่าคนจนคนรวยมีแนวความคิดไปในทางเดียวกันคือ เมื่อมีเงินหรือมีโอกาสก็จะเที่ยวกินสุบตีเมเสพลนอนงความอยากทางจิตที่ตั้งไว้ เป็นสวรรค์อันวิเศษเหนือกว่าความเป็นอยู่อย่างมักน้อยพอเพียง ชีวิตจึงจมปลักมัวเมาตลอดชาติ

หากรัฐมองไม่เห็นค่าของศีลธรรม เน้นแต่หารายได้เข้าประเทศอย่างเดียว จะแก้ปัญหาบ้านเมืองด้วยเงิน สังคมไทยจะสงบสุขได้จริงหรือ

๒

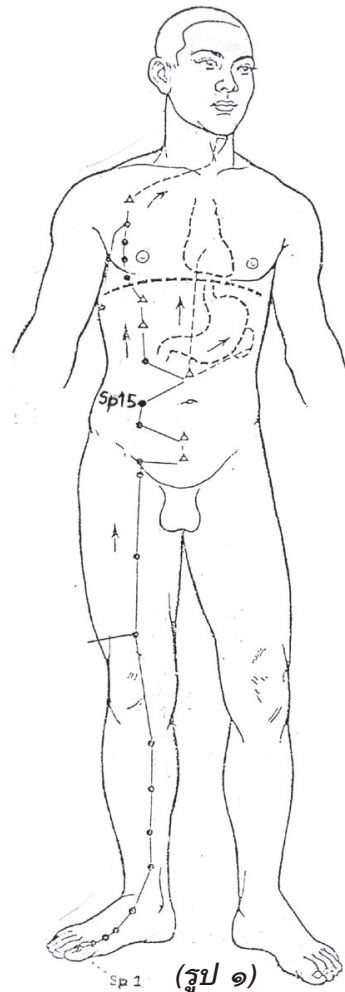
เส้นสายสร้างดุลยภาพ

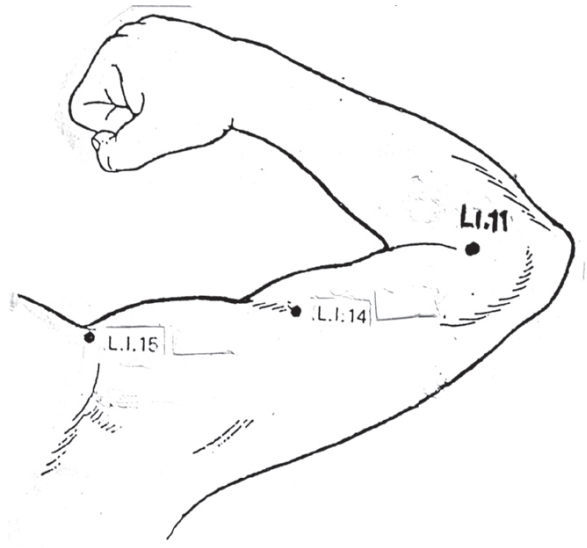
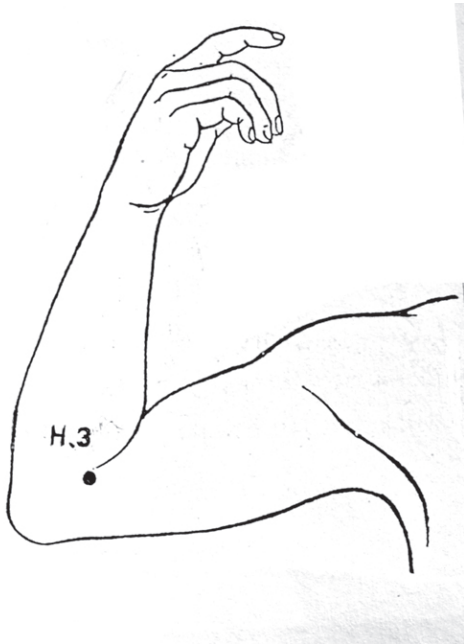
๘. ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดแขน ชาแขน แขนไม่มีแรง

ส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจาก **ลำไส้เล็ก** และ **ลำไส้ใหญ่** อีกเช่นกัน

มีแม่ครัวท่านหนึ่ง ต้องผัดกับข้าว ต้มแกง หม้อเบอร์ ๕๐ แล้วต้องยกเองทำเองเกือบทุกอย่าง ตกเย็น ก็จะมีอาการปวดแขน ชา แขน ปวดหลัง มึนหัว ปวดตา ไปหาหมอกินยาแก้ปวดก็ทุเลาเดียวเดี๋ยวก็เป็นอีก แต่กดจุดที่ข้างสะดือ ห่างจากสะดือ ครึ่งข้อนิ้ว สองข้อนิ้ว สามข้อนิ้ว **ม้าม (Sp 15) (ดูตามรูป ๑)** ทำให้อาการชามือ เริ่มเบาขึ้น

จากนั้น ก็มากดจุดปรับสมดุลที่แขน โดย ให้งอข้อศอก แล้วใช้นิ้วกดจุดที่ปลายรอยพับ ทั้งสองข้าง รอยพับด้านนอก **ลำไส้ใหญ่ (Li 11)** รอยพับด้านในหัวใจ **(H 3) (ดูตามรูป ๒)** เมื่อกดรอยพับทั้งสองด้านแน่นแล้วให้โยกข้อศอก เข้า-ออก หลายครั้ง หรือจนอาการปวดเบาขึ้น สู้สภาวะสมดุล

(รูป ๒)

๙. ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดหลัง

ปวดหลัง อาจจะได้เกิดได้หลายสาเหตุ หากต้นเหตุให้พบเสียก่อน เพื่อง่ายในการปรับสมดุล อาการปวดจะได้หายเร็วขึ้น จนถึงขั้นไม่ปวดอีกต่อไป ฉะนั้น อาการปวดหลังเกิดจากหลายสาเหตุดังนี้ คือ...

อาการปวดหลังเกิดจากการทำงาน

- **นั่งท่าเดียวนานๆ** เช่น นั่งขับรถทางไกล นั่งทำงานบัญชีนานๆ การนั่งนานๆ ทำให้กระดูกแต่ละข้อกดทับกัน มีช่องว่างระหว่างแต่ละข้อในการส่งสัญญาณจากปลายประสาทไม่ดีเท่าที่ควร มี**หินปูน**เกาะตามข้อกระดูกสันหลัง มี**พังผืด**เกาะตามแนวกระดูกสันหลัง ทำให้**การหมุนเวียนเลือดติดขัด** จึงเกิดอาการปวดตรงบริเวณเลือดหมุนเวียนไปไม่ถึง

เราควร**ปรับเปลี่ยนอิริยาบถ** ระหว่างทำงานบ้าง ควร**ออกกำลังกาย**ในตอนเช้าทุกวัน อย่าง น้อย ๓๐ นาที เพื่อขับของเสียออกทางรูขุมขน และทำให้การหมุนเวียนเลือดไปตามจุดต่างๆของร่างกายได้ดีขึ้น ข้อสำคัญอย่าลืมนัด**ต้องหายใจให้ยาวเข้าไว้** สุขภาพ

จะแข็งแรง

การบริหารร่างกายด้วยโยคะท่าต่างๆคือท่าสุริยะนมัสการ แต่อยู่ในท่านอน โดยให้ปลายเท้าจุ่มลง พร้อมกับสูดลมหายใจเข้าไปลึกๆ แล้วกลั้นไว้ โดย นับ ๑- ๑๐ แล้วค่อยเป่าลมออกทางปาก ทำอย่างนี้ ๑๐ ครั้ง แล้วหายใจยาวลึกๆ พร้อมกับบิดตัวไปทางซ้ายและขวาอีก ๑๐ ครั้ง จะช่วยให้อาการปวดหลังทุเลาได้ ถ้าเป็นหมอนรองกระดูกเคลื่อนทำนี้จะช่วยให้กล้ามเนื้อแข็งแรงขึ้นทำบ่อยๆ จะช่วยให้กล้ามเนื้อดึงหมอนรองกระดูกเข้าที่ได้

การยกของหนัก ยกถูกวิธี หรือผิดวิธี ถ้ามันหนักเกินไปไม่ควรยกคนเดียว ถ้ายกผิดทำยิ่งทำให้อาการปวดหลังยังเป็นง่ายขึ้น บางทีทำให้หมอนรองกระดูกเคลื่อนได้เหมือนกัน

วิธีปรับสมดุล

- กอดจุด หรือนวด บริเวณรอบสะดือ โดยห่างจากสะดือ แต่ละด้าน ๒ ข้อนิ้ว ๓ ข้อนิ้ว ๔ ข้อนิ้ว
- อังด้วยกระเป่าน้ำร้อน
- อังด้วยหม้อดินที่ใส่เกลือเกือบเต็ม นำไปตั้งไฟพออุ่นๆ อย่ำร้อนเกินไป เอาผ้า

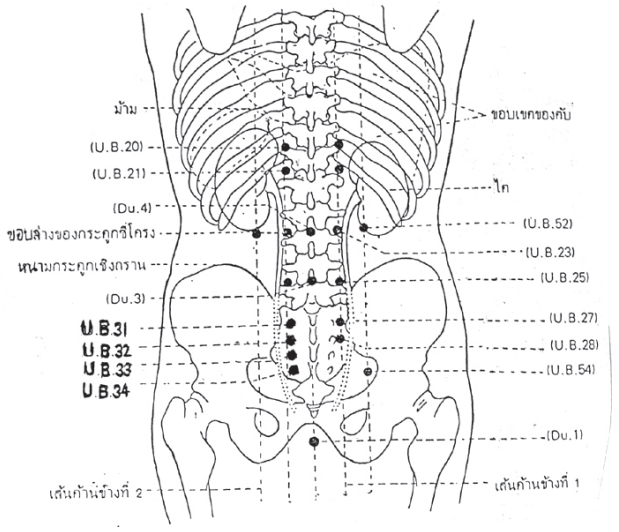
ฝ้ายรองที่ท้อง หนาพอดีที่ความร้อนผ่านไม่มากหรือน้อยเกินไป ถ้าร้อนไปก็เพิ่มผ้าฝ้ายอีก ถ้าเย็นไปก็ลดผ้าฝ้ายออกไปเรื่อยๆ จนหม้อดินสามารถสัมผัสท้องได้

- ต้มน้ำสมุนไพรรตระกูลมินท์ คือ กะเพรา โหระพา ตะไคร้ ใบมะกรูด สะระแหน่ อย่างละ ๑ กำมือ น้ำ ๑๐ แก้ว ต้มเดือด ๑๐ นาที เพื่อที่จะปรับระบบทางเดินอาหาร ปรับสมดุลของลำไส้
- ประคบด้วยลูกประคบ บริเวณหน้าท้อง เมื่อทำการปรับสมดุลตามที่กล่าวมาแล้ว เมื่อกำลังเนื้อหน้าท้อง และลำไส้หดตัว อากาศปวดก็จะดีขึ้นตามลำดับ

แต่ถ้าเป็นมานานแล้ว ก็ควรปรับสมดุลดังที่กล่าวแล้วบ่อยๆ ตามด้วยการปรับสมดุลท่านอนหงายขัดสมาธิเพชร พนมมือยึดไปให้สุดแนบใบหูทั้งสองข้าง แล้วหายใจลึกๆ กลับไว้ นับ ๑-๑๐ แล้วเป่าลมออก ทำเช่นนี้ ๑๐ ครั้ง หรือมากกว่านั้น แล้วค่อยๆ บิดไปทางซ้าย และขวา พร้อมกับปรับลมหายใจด้วย ท่านี้ก็จะช่วยทั้งอาการปวดหลัง และหมอนรองกระดูกเคลื่อนให้เข้าที่ได้เร็วขึ้น

ปวดหลัง เนื่องจากการนอนดึก จะเป็นนอนดึกเกิน ๓ ชม เป็นเวลานาน หรือเป็นครั้งคราวก็ตาม เมื่อนอนดึกต่อเนื่องจะทำให้ **เซลล์เม็ดเลือดแดงแตกจำนวนมาก เลือดจะมีฤทธิ์เป็นกรด** ส่วนใหญ่จะไปสะสมที่ **ไต กระเพาะปัสสาวะ ในกระแสเลือด** จนมีอาการปวดหลัง ตามแนวเส้นกระเพาะปัสสาวะ ซึ่งอยู่ห่างจากกระดูกสันหลังไปทั้งสองข้างข้างละ ๑.๕ ข้อนิ้ว ๓ ข้อนิ้ว

วิธีแก้ ให้กดจุดหรือนวดที่แนวกระเบนเหน็บถึงก้นกบ มี ๔ จุด คือ **กระเพาะปัสสาวะ (UB 31, 32, 33, 34) (ดูตามรูป ๓)** ช่วงกดจุด หรือนวดครั้งแรกจะรู้สึกเจ็บบ้าง แต่ค่อยทำ

(รูป ๓)

ไปหลายครั้งก็จะเบาขึ้นเอง

อาการปวดหลังจะเป็นโดยสาเหตุใดก็ตาม เมื่อรับการตรวจจากแพทย์แล้ว ถ้าต้องถูกผ่าตัด อย่ารีบตัดสินใจผ่า ให้ไปปรึกษาแพทย์หลายโรงพยาบาลเสียก่อน อาจมีวิธีที่ดีก็ได้ ส่วนใหญ่ที่ผ่าตัดแล้วจะมีปัญหาตามมา

น้ำสมุนไพรรักษาอาการปวดหลัง ส่วนใหญ่ จะเป็นสมุนไพรรประเภทที่เป็นเถา เพราะจะช่วยในการหมุนเวียนเลือดได้ดีและเร็วขึ้น เช่น เถาวัลย์เปรียง เถาเอ็นอ่อน ไม้กระต๊อบโรง โตไม้รูลัม กำลังเสือโคร่ง กำลังช้างสาร ต้นกะเม็ง ฯลฯ ให้นำสมุนไพรรที่กล่าวมาข้างต้นอย่างน้อยๆ ๔ ชนิด ในอัตราส่วนอย่างละ ๑ ชีดเท่าๆ กัน มาใส่น้ำให้ท่วม ต้มให้เดือด ๑๐ นาที แต่ถ้านำไปดองเหล้า ก่อนเอามาต้มควรเทน้ำผึ้งแช่ให้ฤทธิ์เหล้าลดลงเสียก่อนจะได้ไม่เป็นอันตรายต่อดี

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ยุติธรรมชุมชน

๓ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๑๓๖ บัญญัติว่าการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลจักต้องกระทำโดยผู้พิพากษาครบองค์คณะและเป็นองค์คณะเดียวกันตั้งแต่ต้นโดยตลอด อันเป็นหลักการที่มุ่งให้กระบวนการรับฟังพยานหลักฐานแห่งคดีเป็นไปโดยการรู้เห็นร่วมกันของผู้พิพากษาที่เป็นองค์คณะและคำวินิจฉัยชี้ขาดตัดสินคดี เป็นผลสรุปจากการร่วมกันพิเคราะห์หลักฐานของของผู้พิพากษาองค์คณะดังกล่าวโดยละเอียดรอบคอบทุกขั้นตอน

ศาลจังหวัดสงขลาได้นำระบบการนั่งพิจารณาคดีต่อเนื่องมาใช้ โดยเล็งเห็นถึงการตอบสนองต่อเจตนารมณ์ของการนั่งพิจารณาคดีครบองค์คณะตามรัฐธรรมนูญแล้วยังเป็นการพัฒนาประสิทธิภาพในการอำนวยความยุติธรรมแก่ประชาชนอีกด้วย ทั้งนี้ระบบการนั่งพิจารณาคดีต่อเนื่องเป็นระบบที่ต้องมีการวางแผนจัดการอย่างดีก่อนที่จะลงมือปฏิบัติเพื่อให้คดีแต่ละประเภทมีวิธีการจัดการและลำดับวันนัดที่เหมาะสมเพื่อมิให้ลำดับวันนัดต้องยืดยาวพอสมควร เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๔ วันที่ผมไปรับตำแหน่ง คดีนัดไปไกลถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๐ รวมนัดนานถึง ๒๖ เดือนก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชนผู้มีความเป็นอย่งยิ่ง จึงได้ปรับปรุงแนวทางการเร่งรัดพิจารณาคดีใหม่ ปัจจุบันนี้สามารถนัดคดีไปไกลสุดเดือนสิงหาคม ๒๕๕๐ เช่นเดิม ซึ่งรวมนัดนานเพียง ๑๓ เดือน และมาตรการดังกล่าวนี้จะทำให้คดี

นัดนานลดลงเรื่อยๆ อันจะส่งผลให้การพิจารณาคดีต่อเนื่องของศาลจังหวัดสงขลาประสบผลสำเร็จเป็นคุณูปการแก่คู่ความทุกฝ่าย และเป็นไปตามเป้าหมายหลักและสอดคล้องกับวิสัยทัศน์และพันธกิจของสำนักงานศาลยุติธรรม ที่จะเป็นสถาบันหลักในการอำนวยความยุติธรรมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนด้วยความเที่ยงธรรม รวดเร็ว และเสมอภาคภายในหลักนิติธรรม แต่มีวิธีอีกวิธีหนึ่งที่จะทำให้คดีลดลงคือการยุติข้อพิพาทในชุมชนแทนการฟ้องคดี

การไกล่เกลี่ยหรือการประนีประนอมข้อพิพาท (Conciliation or Mediation) คือ การที่คู่พิพาทตกลงยินยอมให้บุคคลที่สามซึ่งเป็นคนกลางที่มีความเป็นอิสระและความเป็นกลางแต่ไม่มีอำนาจชี้ขาดข้อพิพาท ทำการช่วยเหลือในการเจรจาไกล่เกลี่ยข้อพิพาทให้ทั้งสองฝ่ายยินยอมลดหย่อนผ่อนปรนให้แก่กัน จนกระทั่งสามารถตกลงกันได้โดยทำสัญญาประนีประนอมยอมความเพื่อระงับข้อพิพาทกันต่อไป การระงับข้อพิพาทโดยอาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสร้างสังคมแห่งความเป็นธรรม (Social Justice) เนื่องจากเป็นการระงับข้อพิพาทที่เกิดขึ้นและในขณะเดียวกันก็สร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างคู่พิพาทต่อไป การอำนวยความยุติธรรมประเภทนี้ยังถือเป็นส่วนหนึ่งของการเพิ่มช่องทางให้ประชาชนสามารถเข้าถึงความยุติธรรม (Access to Justice) เป็นระบบที่เชื่อมโยงกลไกตามกฎหมายและวิถีชีวิตของ

ประชาชนเข้าด้วยกัน ต่อไปนี้การอำนวยความสะดวก ยุติธรรมจะไม่ถูกจำกัดเฉพาะกระบวนการยุติธรรมที่เป็นทางการเท่านั้น การระงับข้อพิพาทโดยการไกล่เกลี่ยของอาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนย่อมมีความสำคัญมากขึ้น ดังนั้น การมุ่งสู่การสร้างสังคมแห่งความเป็นธรรมขึ้น จึงต้องมีการพัฒนาการระงับข้อพิพาทโดยกระบวนการยุติธรรมทางเลือก (Alternative Dispute Resolution-ADR) การปฏิบัติงานของอาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนก็เป็นส่วนหนึ่งของการอำนวยความสะดวกยุติธรรมซึ่งสามารถเชื่อมโยงกับกระบวนการยุติธรรมทางศาลได้เป็นอย่างดี

จริยธรรมของอาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชน

จริยธรรมอาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนอาจจะประมวลได้ ดังนี้

๑. ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตต้องมีจิตสำนึกเรื่องนี้เป็นพื้นฐานความซื่อสัตย์สุจริตไม่ว่าจะเป็นตำรวจ ทนายความ อัยการ ผู้พิพากษาที่อยู่ในกระบวนการยุติธรรม ถ้าขาดความซื่อสัตย์สุจริตเมื่อไร เป็นอันจบกระบวนการยุติธรรมความซื่อสัตย์สุจริตเป็นพื้นฐานในการทำงานของกระบวนการยุติธรรม

๒. ต้องวางตนเป็นกลาง ไม่เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่

๓. ต้องประพฤติตนในศีลธรรมอันดี หมายความว่า ต้องทำตนเป็นแบบอย่างจะทำตนให้เป็นผู้ว่าเป็นที่เคารพ การทำตนให้เป็นที่เคารพได้ก็ต้องมีศีลธรรม

๔. ต้องปฏิบัติตนอยู่ในกรอบของกฎหมาย

๕. ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเคารพ สุภาพ และให้เกียรติทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

๖. ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความขยันขันแข็งและอดทน

๗. ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความอิสระไม่ตกอยู่ภายใต้อำนาจหรืออิทธิพลของผู้อื่น

๘. ต้องเก็บรักษาข้อพิพาทที่เกิดขึ้นเป็นความลับ

๙. ไม่แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว หรือเพื่อประโยชน์ผู้อื่นจากข้อมูลที่ได้รับทราบจากการปฏิบัติหน้าที่

๑๐. ไม่เรียก รับหรือยอมจะรับผลประโยชน์อื่นใดจากคู่พิพาททั้งก่อนและหลังการไกล่เกลี่ย

๑๑. ต้องให้โอกาสผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการชี้แจงข้อเท็จจริงและรับฟังเหตุผลของแต่ละฝ่ายด้วยใจเป็นธรรม

วินัยและจริยธรรมของอาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชน

๑. อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนต้องดำรงไว้ซึ่งความเป็นกลางในกระบวนการไกล่เกลี่ย

๒. อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนจะต้องมีความรับผิดชอบในกระบวนการไกล่เกลี่ย

๓. บุคคลใดที่มีส่วนได้เสียซึ่งอาจถูกคัดค้านจากคู่พิพาทได้ ไม่ควรรับเป็นอาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชน

๔. อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเป็นอิสระและช่วยเหลือสนับสนุนการเจรจาระหว่างคู่พิพาททั้งสองฝ่ายเพื่อให้เกิดการประนีประนอมยอมความ

๕. ก่อนที่จะเข้ารับหน้าที่อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนจะต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงถึงความเกี่ยวข้องที่มีต่อคู่พิพาททุกฝ่าย ซึ่งความเกี่ยวข้องดังกล่าวอาจกระทบถึงความเป็นอิสระและความเป็นกลางของอาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชน

๖. อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนไม่ควรรับของขวัญของกำนัลหรือประโยชน์อื่นใดอันมีมูลค่าเกินกว่าที่พึงให้กันตามอัธยาศัยและประเพณีในสังคมจากคู่พิพาทฝ่ายใดไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม

๗. อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความขยันขันแข็งอุทิศเวลา

เอาใจใส่ต่อกระบวนการไกล่เกลี่ย และปฏิบัติหน้าที่ให้ดีที่สุดโดยไม่ก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายแก่คู่พิพาทโดยไม่จำเป็น

๘. อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนพึงเตรียมไว้ให้พร้อมเพื่อดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยให้ตรงตามเวลา ไม่เลื่อนการประชุมโดยไม่จำเป็น และควบคุมดูแลการประชุมให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย

๙. อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนพึงดำเนินการใดๆ เกี่ยวกับการไกล่เกลี่ยตามที่เห็นสมควร เพื่อช่วยให้คู่ความทั้งสองฝ่ายตกลงประนีประนอมยอมความกัน

๑๐. อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนต้องไม่ออกความเห็นในลักษณะใดๆ ที่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาท

๑๑. อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนต้องปฏิบัติต่อคู่พิพาททั้งสองฝ่ายเสมอภาคเท่าเทียมกันทุกขั้นตอนของการประชุมไกล่เกลี่ย

๑๒. อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนต้องให้โอกาสคู่พิพาทที่จะตั้งผู้ใดเป็นตัวแทนในการดำเนินการประชุมไกล่เกลี่ยได้

๑๓. ในการประชุมไกล่เกลี่ย อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนต้องสนับสนุนให้คู่พิพาทเสนอข้อเท็จจริงหรือข้อมูลเบื้องต้นแห่งข้อพิพาทให้มากที่สุด และไม่ควรเคร่งครัดในเรื่องกฎหมายวิธีพิจารณาความมากเกินไปจนทำให้คู่พิพาทไม่อาจเสนอข้อเท็จจริงบางอย่างได้

๑๔. ในการประชุมไกล่เกลี่ยให้อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนดำเนินการไกล่เกลี่ยต่อหน้าคู่พิพาททั้งสองฝ่ายแต่ถ้าเห็นเป็นการจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการไกล่เกลี่ย อาจอนุญาตให้เฉพาะเพียงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือเฉพาะผู้ที่มีอำนาจตัดสินใจในข้อพิพาทนั้นๆ เข้าประชุมในการไกล่เกลี่ยก็ได้

๑๕. อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนพึงดำเนินการประชุมไกล่เกลี่ยเป็นการลับ โดยไม่มี

การบันทึกรายละเอียดของการไกล่เกลี่ยไว้ไม่ว่าเป็นแถบบันทึกเสียงหรือวีดิทัศน์หรือถอดบันทึกกระบวนการพิจารณาการไกล่เกลี่ยเป็นลายลักษณ์อักษร เว้นแต่คู่พิพาทจะได้ตกลงกันให้บันทึกการดำเนินการไกล่เกลี่ยทั้งสองหรือบางส่วนไว้

๑๖. เมื่อคู่พิพาทตกลงกันได้ อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนอาจจัดให้มีการยกร่างสัญญาประนีประนอมยอมความให้แก่คู่พิพาท แต่หากการยกร่างสัญญาดังกล่าวมีค่าใช้จ่ายที่คู่พิพาทต้องเป็นผู้จ่าย ผู้ไกล่เกลี่ยจะกระทำก็ได้แต่โดยความยินยอมจากคู่พิพาททุกฝ่ายและคู่พิพาทตกลงรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายนั้นแล้ว

๑๗. อาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชนจะต้องเก็บรักษาความลับข้อพิพาทและต้องไม่ใช้ข้อมูลดังต่อไปนี้เพื่ออ้างอิง หรือดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการหรือศาล

๑) ข้อเท็จจริงใดๆ เกี่ยวกับการดำเนินการเพื่อการประชุมไกล่เกลี่ย

๒) ความเห็นหรือข้อเสนอใดๆ ซึ่งได้เสนอโดยอาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชน

๓) ความเห็นหรือข้อเสนอใดๆ ซึ่งได้เสนอโดยคู่พิพาทอีกฝ่ายหนึ่งในกระบวนการไกล่เกลี่ย

๔) ข้อเท็จจริงที่คู่พิพาทอีกฝ่ายหนึ่งได้ยอมรับหรือปฏิเสธข้อเสนอในการไกล่เกลี่ยเพื่อยังให้เกิดการประนีประนอมยอมความซึ่งได้เสนอโดยอาสาสมัครไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในชุมชน

๕) เอกสารหรือข้อมูลอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการไกล่เกลี่ยรวมถึงสัญญาประนีประนอมยอมความ เว้นแต่กรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งการบังคับตามสัญญาประนีประนอมยอมความนั้น

เห็นได้ว่าถ้าผู้ไกล่เกลี่ยในชุมชนได้รับการยอมรับจากคู่พิพาทแล้วการไกล่เกลี่ยก็จะง่าย คดีก็จะจบลงในชุมชนไม่ต้องมาศาล สังคมไทยต้องสร้างบุคคลประเภทนี้ให้มากๆ เพื่อความสมัครสมานสามัคคีของชุมชนและคนในชาติ เพื่ออนาคตที่ดีของลูกหลานไทยในรุ่นต่อไป **๒**

อนาริยชน...

คนร้อยเล่มหพันเหลี่ยม

ไล่-เขียรกลาง'พารากอน'
2มือบปะทะ
'แม่'อุบล้งตำเนินคตคตคต

รัฐท'ชการเมืองไทย
อำนาจดิบ
เมินเคารพ'คามดี-บารมี

ทุกษณชงชนครม.สญจรอีสาน-เหนือ

สังเกณท์คนรับแม่

ตรวจราชการภาคเหนือ/ปป.ไวย2แสนล.แกจันสญญาจะให้

ศาลฎีกายัน'กกต.ชุดใหม่'
'เกียรติ'สูง
เป็นกลาง-ข้อสัศย-สังคนรับได้

เผยแพร่สรูป'กทสลาบแก้ว'
สื่อเป็นนอมินี'เทมาเล็ก'

เผยแพร่พัฒนาธุรกิจสรูปแล้วผู้ถือหุ้น บ.กทสลาบแก้ว สื่อเป็นนอมินีต่างดาว เสนอสง
เรื่องให้ตำรวจดำเนินคดี แต่ถูกนักการเมืองใหญ่-อดีต รมช.พาณิชย์ สั่งสกัด หวั่นเพิ่ม
ประเด็นโจมตี'ทักษิณ'ช่วงใกล้เลือกตั้ง ด้าน'यरยง'แจงใช้อ่านจรวจปลัดคลังสเตอร์
ขอสอบเพิ่มเติมอ้างผลเบื้องต้นไม่ชัดเจน

อ่านหน้า 16

วิกฤตก่อวิการ

อ้นธพาลครองอำนาจ

ทรยุคทรราช

ปลุกรากหญ้าทำประจัญ

อธรรมอธิปัตย์

เสพอาลัย์แสอาลัย์

สามานย์เกินสามัญ

อมนุษย์อกตัญญู

ทุรนทุรายร่าน

ตรวจราชการ...ด้านทนลู้

ลีลาน่าอดสู

หยามย่ำยักติกา

อนาริยชน

อกุศลเจตนา

วิปากจักตามมา

เมื่อ กกต.ก่อเกิดพร้อม

ศาลสถิตยุติธรรม

หลักชี้้นำพิงนบน้อม

ใจยอมไซ่จ่ายอม

ไร้สำนึกสำเหนียกตน

ชนใดหากไร้ธรรม

สั่งสมกรรมอปมมงคล

สูงศักดิ์ทรัพย์สินล้น

ก็ด้อยค่า...สวะสังคม

สิ้นแล้ว... สิ้นโอกาส

เพราะเธอขาดความเหมาะสม

รู้ใหม่ชาติลุ่มจม

แต่ที่ทรัพย์เธอยิ่งเพียบพูน

๒